

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Burdur Cezaevi'nde hücre tipine yönelik vahşi katliam provası!..

Faşist katliamları durduralım!

Birleşik direniş ihtiyacı ve örgütlenme sorumluluğu

(sayfa 3)

Kıbrıs'ta işgal karşıtı tepkiler karşısında artan baskı ve provokasyonlar

(sayfa 15)

Hücre tipi işkenceye karşı direnelim!

(sayfa 16-19)

Rektör seçimleri skandalı

(sayfa 22)

Ortadoğu:

Çelişki ve çatışmalar yumağı büyüyor

(sayfa 24-25)

İÇİNDEKİLER

Birleşik direniş ihtiyacı ve örgütlenme sorumluluğu.	3
Faşist katliamları durduralım!	4
Yaşayanlar faşist katliam girişimini ve işkence vahşetini anlatıyor.	5
Diz kapağına çivi çakmak	6
Burdur'da kanlı operasyon	7
SEKA işçisi	
özellemeye karşı direniyor	8
Saldırıları püskürtmenin yolu sınıfı kazanmaktan geçiyor.	9
EXSA grevinin güçlü ve zayıf yönleri .	10
EXSA direnişçileri deneyimlerden öğrenmelidir!	11
Eminönü Belediyesi'nde de grev kararı asıldı.	12
Kamu emekçileri hareketi...	
Reformizmin icazetçi ve bölücü rolü .	13
Kamu emekçilerinin eylemleri	14
Kıbrıs'ta işga karşıtı tepkiler karşısında artan baskı ve provokasyonlar	15
Hücre tipi işkenceye karşı direnelim! (Orta)	16-18
Murat Dil'in cenaze töreninde devlet ablukası	19
Yaşamımızın hücreleştirilmesine dur diyelim!	20
İpekçi cinayeti ve kontr-gerilla devleti gerçeği	21
Rektör seçimleri skandalı	22
Uyuşturucu sektörü	23
Ortadoğu: Çelişki ve çatışmalar yumağı büyüyor.	24-25
Filistin halkına kurulan tuzaklar.	26
Aydın sorunu üzerine	27
Burjuva basından seçmeler	28-29
Mücadele tarihimizden.	30
Mücadele Postası.	30-31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/26 ● 15 Temmuz 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan...

Kızıl Bayrak gazetesine 2 hafta kapatma cezası.

Sistemin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik iktisadi-sosyal saldırılarıyla siyasal saldırılarının birbirinden bağımsız olmadığı, hep atbaşı yürüdüğü, yayınlarımızda sürekli işlenen bir konu. Son süreçlerin en çarpıcı örneği İMF-TÜSİAD yıkım programı paralelinde gündeme getirilen hücre saldırısıdır. Bu nedenle saldırıların bütünlüğü daha ziyade bu konu üzerinden işlendi.

Gazete kapatmalar ise işçi sınıfı ve emekçilerin söz, basın özgürlüğüne doğrudan

bir saldırıyı ifade ediyor. Emekçi kitlelerin kazanılmış tüm haklarını gaspetme, onları sefil köleler haline getirme programını kararlılıkla yürürlüğe koyan sistem, bu konuda aykırı bir tek ses duymak ve duyurmak istemiyor.

Sadece gazete kapatmak, yayın durdurmakla yetinmiyorlar, devrimci yayınların çalışanlarına ve okurlarına yönelik polis ve yargı terörünü de sürekli gündemde tutuyorlar. Okurumuz Bayram Deniz, Yenibosna Doğu Sanayi Sitesi'nde işsizlik sigortası ve asgari ücret konularını işleyen broşürlerin dağıtım sırasında, 13 Temmuz Perşembe günü gözaltına alınmıştır. Bu tür saldırılar bugüne dek bizi susturmaya yetmediği

gibi bundan sonra da yetmeyecektir. Sınıfımıza karşı görev ve sorumluluğumuzu yerine getirmeye devam edeceğiz.

Kamu çalışanlarının ikinci yarı yıl zammı açıklandı. %10 gibi komik bir rakamı ücret zammı adı altında ılan etmekten hiç utanmayan hükümet yetkilileri İMF'nin en yüzüstü uşakları olduklarını gizleme ihtiyacı bile duymuyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilerle adeta alay ediyorlar. Bu yüzüstü kervanına sermayenin içimizdeki ajanları da dahildir. "Sivil inisiyatif" adı altında sermayenin

temsilcileriyle kolkola sınıfa karşı saldırı programında İMF-TÜSİAD hükümetinin destekçisi kesilen sendika bürokratları, bu desteklerini en yüzüstü biçimde, alınan kararlara muhalefet ediyor görüntüsü altında sürdürüyorlar. Memur zammının açıklanmasının ardından sivil inisiyatifin dönem sözcüsü olarak Bayram Meral'in "tepkisi" duyuruluyor.

"Programda tarım ve köylü sorunu" başlıklı dizi yazımızın üçüncü bölümünü sayfa sıkışıklığı nedeniyle bir kez daha bir sonraki sayıya ertelemek zorunda kaldık. Okurlarımızın bizi anlayışla karşılayacağını umuyoruz.

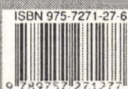
hazırlanıyor...

"Bir iddida bulunuyoruz, bir parti kurduk. Böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk. Parti, sınıfın siyasal temsili ve devrim hedefi demektir. İlk temel değerlendirmelerimizden başlayarak, devrimci aramızda parti dışında bir aşama tanımlamadık. Bizim için tüm sorunlar parti ve devrim davasının sorunlarıydı. Bizim için stratejik nitelikte olan bu iki hedeften birini, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmekle kazandık. Önümüzde devrim hedefi var. Ama bu sadece kağıt üzerinde bir iddia olmayacaksa eğer, bilmemiz ve anlamamız gereken şudur ki, bu bir "cürret etme" değildir yalnızca. Bu aynı zamanda, bu mücadelenin güçlerinin partimizin saflarında ve bu ülkenin toplam devrimci birikimi içinde olduğunu bilebilmektir de..."

"Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimize bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

"Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partide kazanma, parti ve sınıfı dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!"

Tuna (Ümit Altıntaş) yoldaşın
Kongre Kapanış Konuşması'ndan...

Fiyatı: 1 750 000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Açılış ve kapanış konuşmaları

Partinin adı ve amblemi

EKSEN YAYINCILIK

Birleşik direniş ihtiyacı ve örgütlenme sorumluluğu

Sınıf mücadelesinin bugünkü tablosu işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden çok iç açıcı görünmüyor. Gerici-faşist karması hükümet IMF-TÜSIAD saldırı programını adeta engelsiz sürdürürken, işçi-emekçi hareketi binbir barikatla boğuşuyor, bir türlü ihtiyacı olan gelişme hızını tutturamıyor.

Sınıf hareketi yeni bir gelişme eğilimi içinde

Toplusözleşmelerde “enfasyon hedefi” adı altında sefalet zamları dayatmasına sınıfın yanıtı “grev” oldu. Belediyelerde ard arda grev kararları asılıyor. Sendikasılaştırma-işsizleştirme saldırısının bugünkü hedeflerinden biri olan deri işçileri polis terörü altında direniyorlar. Özelleştirme sırası açıklanan KİT’lerde (SEKA fabrikaları, Asil Çelik vb.) bir dizi direniş söz konusu. Kamu hizmet sektörlerinde yeni açıklanan yarıyıl zamlarına, zorunlu tasarrufların gaspına, çeşitli bakanlıklardaki kadrolaşmayla gelen saldırılara karşı tepkiler zaman zaman sokağa taşıyor. Önümüzdeki aylarda TİS görüşmeleri yapılacak olan tekstil ve metal sektörlerinde de aynı sefalet zammı dayatmaları ve sınıftan benzer tepkiler bekleniyor.

Saldırı programının her adımı, sınıf hareketinde bir yükselişin doğal etkeni konumunda. Yukarıda birkaç örneği verilen tepkiler, neredeyse tümüyle “kendiliğinden”, yukarıdan bir örgütlenme ve sevk söz konusu olmadan gelişmektedir.

Eşzamanlı gelişen bu olaylara baktığımızda, gürül gürül akan bir sınıf hareketi görmek beklenebilir. Ne var ki, tüm bu gelişmeler neredeyse sessiz sedasız yaşanıyor. Her bir sektör, her bir işletme adeta sınıftan yalıtılmış, kendi içine kapanmış bir durumda. Güçler birleştirilemiyor, sesler çoğaltılamıyor.

Oysa, sermayenin topyekûn saldırısına karşı birleşik direniş ihtiyacı her vesileyle dile getiriliyor. Sınıf kitleleri bu yöndeki istek ve eğilimlerini eylemlerde sloganlarla dillendirirken, sendikacılar toplantı ve mitinglerdeki konuşmalarında, yazılı açıklamalarda vb., kitlenin bu talebine sözde tercüman oluyorlar. Ancak iş uygulamaya geldiğinde, tam tersi yaşanıyor.

Sınıf hareketinin engelleri

1. Sendikal ihanet mesafe katetmeye devam ediyor.

Dün açık simgesini Türk-İş’te bulan işbirliği ve ihanet çizgisi neredeyse tüm sendikalara hakim kılınmaya çalışılıyor. Çeşitli sendikalarda farklı tonlarda olmakla birlikte, tek renk sarı, günün modası haline geliyor.

En yeni örgütlenme olan, dolayısıyla mücadele mevzisi olma özelliğini halen koruması gereken kamu emekçi sendikalarının durumu, sendikal barikat ithamının çarpıcı örneklerini veriyor. Sınıf hareketinin birleşik mücadele ihtiyacı öylesine açık, kitlelerce öylesine sahiplenilmiş durumda ki, kimse bunun aksi bir fikir ortaya atamıyor. Tersine, her vesileyle bu yönlü nutuklar atmaktan geri durmuyorlar. Ancak, en keskin nutukları KESK ve bağlı sendikaların ağzı laf yapan yöneticilerinin attığını da teslim etmek gerekiyor. Oysa icraat tam tersi yönde gelişiyor.

Ankara’da gerçekleştirilen iki merkezi eylem (Eğitim ve SES) bu çelişkinin son çarpıcı örnekleri oldu.

Çeşitli illerden Ankara’ya gidişte, destek katılımları azaltmak için binbir bahane-engel çıkarıldı. Pankart yasağı konuldu. “Bizim eylemimiz, dışarıdan katılım istenmiyor” türünden ucube gerekçeler getirildi. Alanda, düşmanın gözü önünde, provokatif saldırganlık örnekleri sergilendi (Eğitim-Sen eyleminde sendikacılar tutsak yakınlarına saldırdılar). Ancak bir yandan bunlar olurken, diğer yandan kürsüde birleşik mücadele nutukları atılmaya devam ediliyor, ihanet ikiyüzlülükle elele ilerliyordu.

Sendikal ihanet, sadece ESK örneğinde olduğu gibi düşmanla açık işbirliğinde, KESK’teki örneklerinde olduğu gibi “bölme-yalıtma” çabalarında kendini göstermiyor. SEKA işçilerinin de belirttiği gibi, iş isten geçtikten sonra alınan göstermelik eylem kararları da aynı kapıya çıkıyor.

Sınıf hareketinin önünün açılmasının birleşik mücadelenin örgütlenmesine, bunun da büyük oranda siyasal iradeye bağlı olduğunun bir kez daha altını çizmek gerekiyor. Bu belirleme, sadece komünistlerin sınıf hareketine karşı görev ve sorumluluklarına işaret etmiyor, aynı zamanda kendi varlığı ve geleceğini belirleyecek yolu da gösteriyor. Sendikal hareketin içinde bulunduğu durum ve sınıfa çıkardığı engeller gözetildiğinde, işin pek kolay olmayacağı düşünülebilir. Ancak, sendikal örgütlenmenin sınırlı olduğu ve tabanın eğilim ve ihtiyaçlarıyla çoğunlukla çeliştiği düşünülürse, buradan gelecek zorluğun fazla büyütülmemesi gerektiği görülecektir. Sendikaların tüm tersi çabalarına rağmen, sınıf kitleleri birleşik-örgütlü mücadeleye açıktır, hatta bu, eksikliğini giderek daha çarpıcı biçimde hissettiği bir ihtiyaç haline gelmektedir.

2. Sistemin saldırıları boyutlanıyor, sertleşiyor.

Sermaye sınıfının, IMF-TÜSIAD saldırı programının eninde sonunda bir sosyal patlamaya yol açacağını öngördüğü, hazırlığını buna göre yaptığı biliniyor. Bu, sermayenin çeşitli sözcüleri tarafından, programın daha ilk evrelerinde dile getirilmişti. Her ne kadar süreç erken telaşlandıklarını ortaya çıkardıysa da, kodamanların korkusu hiç de boşuna değil ve eninde sonunda başlarına geleceği açık. Çünkü; ne IMF yıkım programları ilk kez ülkemizde uygulanıyor ve ne de Türkiye’de beklenen dünyanın ilk sosyal patlaması olacaktır. Dolayısıyla, sermayenin sınıf ve kitle hareketine karşı her girişim ve önlemi, uluslararası deneyimlerinin derslerinden süzülmiştir.

* Düzen, en sivri direniş mevzilerini en sert araç ve yöntemlerle ezmeye çalışıyor. Çorlu Deri direnişçileri, sürekli polis tehditi ve saldırısıyla karşı karşıyalar. Sık sık ziyaretçileriyle birlikte, coplanıyor, gözaltına

alınıyor, tutuklanıyorlar. Sendika yöneticileri de aynı sertliğe maruz kalıyorlar.

Polis ve yargı terörü (bu vesileyle hatırlatalım hücreler!) sınıf mücadelesinin keskinleştiği her yer ve an için hazır bekletiliyor.

* Hareketin en zayıf olduğu mevziler ise, halen geçerliliğini koruyan aldatma/satın alma yöntemleriyle düşürülmeye çalışılıyor. Bu, sendikaların da düşürülmesi anlamına geliyor. Bu düşkünluğün en açık-en kirli biçimini ESK’daki rolüyle ve merkezi düzeyde Türk-İş oynamaya devam ediyor.

Başka temas noktaları da var ve ne yazık ki çoğunda sermaye kazançlı çıkıyor. TİS’ler bu konuda açık ve bilinen örnektir. Gerçi görüşmeler kapalı kapılar ardında sürdüğü için, birebir ne teklif edilmiş, ne karşılığında satış gerçekleşmiştir, bilinmiyor. Ama elde edilen sonuç satışın su götürmez kanıtı oluyor.

Sendikal ihanet hala sermayenin sınıf hareketine karşı en büyük kozu durumundadır.

Sınıf hareketinin ihtiyaç ve imkanları

Sınıf hareketinin sermayenin saldırı programını püskürtebilmesi için, saldırıya denk bir mücadele yürütmesi gerektiği açıktır. Topyekûn saldırıya karşı birleşik mücadele şiarında ifadesini bulan bu ihtiyaç, denilebilir ki, sınıf kitlelerinin en fazla bilince çıkardığı yöndür.

Öte yandan, birleşik bir mücadelenin tek imkanı ve zorunlu koşulu olan örgütlülük konusunda yeterli bilincin oluştuğunu söylemek o kadar kolay değil. Sınıf hareketinin yıllardır hem “birlik” ve “dayanışma” şiarlarını dilinden düşürmemesi, hem de bir türlü yerellik/parçalılıktan kurtulamaması, bir anlamda bir kısır döngüde bocalaması biraz da bundan. Hareketin bu aşaması, biraz da kendiliğindenliğin sınırlarını gösteriyor.

Sınıf hareketinin önünün açılmasının birleşik mücadelenin örgütlenmesine, bunun da büyük oranda siyasal iradeye bağlı olduğunun bir kez daha altını çizmek gerekiyor. Bu belirleme, sadece komünistlerin sınıf hareketine karşı görev ve sorumluluklarına işaret etmiyor, aynı zamanda kendi varlığı ve geleceğini belirleyecek yolu da gösteriyor. Sendikal hareketin içinde bulunduğu durum ve sınıfa çıkardığı engeller gözetildiğinde, işin pek kolay olmayacağı düşünülebilir. Ancak, sendikal örgütlenmenin sınırlı olduğu ve tabanın eğilim ve ihtiyaçlarıyla çoğunlukla çeliştiği düşünülürse, buradan gelecek zorluğun fazla büyütülmemesi gerektiği görülecektir. Sendikaların tüm tersi çabalarına rağmen, sınıf kitleleri birleşik-örgütlü mücadeleye açıktır, hatta bu, eksikliğini giderek daha çarpıcı biçimde hissettiği bir ihtiyaç haline gelmektedir. Devrimci örgütlenmenin imkanları, kitlelerin bu eğilim ve açıklığında yeterince bulunabilir, bulunmak zorundadır.

İşçi sınıfının en büyük imkanı ise, sermaye sınıfının saldırı programı karşısında artık kendisinin de bir mücadele programına sahip olmasıdır. Altında birleşeceği, örgütleneceği ve sermayeye karşı seferber olacağı devrimci program, sınıf hareketini bugünkü kısır döngüden kurtarmanın ve ilerletmenin en önemli aracıdır. Öncülük misyonu, sınıfı bu programla tanıştırmak, orada ortaya konulan talepler etrafında birleştirmek ve savaştırmak eylem ve etkinliği içinde kazanılabilecektir. Sınıfın ihtiyacı olan kadrolar, böyle bir mücadele içinde yetişecektir.

Burdur Cezaevi'nde hücre tipine yönelik katliam provası!..

Katliam ve işkencede Nazilere rahmet okutuyorlar!..

Faşist katliamları durduralım!

Burdur Cezaevi'nde geliyorum diyen vahşi bir faşist saldırı yaşandı. Devletin üst zirvelerinden çizilen hücre saldırısı planı dağıltusunda gerçekleştirilen bu saldırıyla onlarca tutsak yaralandı, bir kısmı ise halen ölümle boğuşuyor.

Operasyonun sonuçları Ulucanlar gibi bir katliama varmış değil. Ancak gerek saldırının hedefi gerekse saldırganların vahşiliği, Ulucanlar'dakinden geri kalmamaktadır. Sermaye devleti Ulucanlar'dan sonra Burdur'a saldırmıştır. Hiç şüphesiz Burdur'u yenileri izleyecektir. Zaten "üçlü protokol"le bu operasyonlar için resmi bir dayanak da yaratılmış oldu. Burdur'da yaşanan katliam provası tam da bu protokole dayanılarak yapıldı.

Hücre tipi saldırısının yoğunlaştırıldığı bu dönemde, yeni Ulucanlar, yeni Burdurlar'ın yaşanması kaçınılmazdır. Katliam çeteleri dış biliyorlar.

Geliyorum diyen operasyon ya da planlı faşist katliam girişimi

Ulucanlar Cezaevi'nden kısa bir süre önce bir dizi cezaevinde olduğu gibi Burdur Cezaevi'nde de bir takım değişiklikler yapılmış ve müdür olarak Erzurum Cezaevi'nde işkenceleriyle ünlü 1. Müdür Katip Özen atanmıştı. Ulucanlar Katliamından yaralı olarak Burdur'a sevkedilen devrimci tutsaklar, Katip Özen ve cezaevi idaresinin yaptırımlarıyla ve saldırılarıyla karşılaşmışlardı. "Ulucanlar'da yarım kalan işi burada tamamlayacağız" denilerek saldırının sinyalleri daha o zaman veriliyordu.

Ulucanlar katliamından sonraki süreçte, sevkedilen yaralı tutsakların tedavilerinin yapılması engellenmiş, temsilcilik kurumu tanınmamaya çalışılmış, görüşe giden ailelere baskılar uygulanmıştır. 128 erkek, 28 bayan siyasi tutuklunun kaldığı cezaevinde koşullar kalabalık iken, bir koğuş boşaltılarak hücre tipi haline getirilmiştir. Mart-Nisan aylarından itibaren ise cezaevinde, hücre yapımları hızlandırılmıştır. Bu kaygı verici gelişmeler yaşanırken, gerek Burdur Cezaevi'ndeki tutsaklar, gerekse tutuklu aileleri, kamoyunu, "yeni Ulucanlar yaşanmasın!" kaygısıyla uyarmışlardı.

Son dönemde bir dizi cezaevinde yaşandığı gibi, "üçlü protokol"e dayanılarak tutsaklara baskıcı uygulamalar dayatılmıştır. Protokolün asıl hedefinin hücre tipine ve yeni katliamlara zemin hazırlamak olduğu açıktı. Burdur Cezaevi'nde yapılan

Burdur saldırısı ve sonuçları, gerek devrimci tutsaklar, asıl olarak ilercici ve devrimci kamuoyu tarafından değerlendirilmeli ve bundan gerekli dersler çıkarılmalıdır. Tek tek geliştirilecek saldırılara karşı gösterilecek tutum olağanüstü önemlidir. Hücre tipine yönelik faaliyetlerin içine aldığı kitlenin harekete geçirilmesi, saldırılara karşı daha geniş kesimlerin duyarlılıklarının anında seferber edilebilmesi, saldırılara karşı savunma çizgisinden çıkarak devlet karşısında politik bir ağırlık yaratabilecek eylem, etkinlik ve toplamında pratik duruşun sergilenebilmesi konularında, enine boyuna düşünülmeli, belirsizlikler aşılmalı ve politik-pratik çizgi somut ve hedefli bir biçimde planlanmalıdır.

operasyon protokole dayanılarak gerçekleştirilmiştir. Protokolle getirilen dayatmalardan biri de mahkeme dönüşü yapılan arama dayatmasıdır. Tutsaklar bu uygulama karşısında mahkemeye çıkmama kararıyla, bu dayatmaya karşı tavır almışlardır. Uzunca bir süreden beri varolan gerginliğin ardından, tutsakların bu tavrı, devletin saldırısının gerekçesi olmuştur.

Saldırı Ulucanlar'ı aratmayan bir vahşiliktir

Burdur'da mahkemeye çıkmama bahane gösterilerek, sabah saatlerinden itibaren başlayan, asker ve polis timlerince saatlerce süren saldırı, Ulucanlar'ı aratmayacak bir vahşilikle yürütülmüştür. Cezaevinin duvarları ve devrimci tutsakların kurduğu barikatlar, kompresörlerle ve grayderlerle yıkılmış, onlarca ses ve gaz bombası atılmıştır. Jandarmanın ve özel timin itfaiye kancaları, demir çubuk ve kalaslarla, tutsaklar öldüresiye dövülmüştür. Operasyon sırasında Veli Saçılık adlı tutsağın sağ kolu kopmuş, Sadık Türk'ün kafasında gaz bombası patlamış, tutsakların hemen hemen hepsinin vücutlarında kırıklar meydana gelmiş, bayanlara cinsel taciz uygulanmış, bir bayan tutsak ise gardiyanların tecavüzüne uğramıştır.

Koğuşlardan baygın bir vaziyette çıkarılan tutsaklar, Ulucanlar'dakinin benzeri tarzda saatlerce işkenceye tabi tutulmuşlardır. Katliam provası ardından, tutsaklar yapılan sürgün-sevkler ile Bergama, Ceyhan, Aydın, Bursa, Uşak, Niğde, Nevşehir cezaevlerine dağıtılmışlardır.

Tutsaklara yönelik saldırıya müdahale etmek amacıyla Burdur'a giden ailelere ve avukatlara da benzeri uygulamalar yapılmıştır. Ailelerin hepsi cezaevinin önünden gözaltına alınmıştır. Avukatların ise hem resmi kurumlarla hem de müvekkilleriyle görüşmeleri engellenmiştir. Savcılığa çıkarılan bir tutsağın duruşmasına katılmak isteyen Av. Zeki Rüzgar ise yaka paça mahkeme salonundan atılmıştır.

Operasyonun sonuçları

Burdur Cezaevi'nde yaşananlar, devletin kanlı yüzünü bize bir kez daha göstermiş bulunuyor. Ulucanlar Cezaevi'nden sonra aynı vahşeti tekrar sergilemesi ise pervasızlığının bir işareti. Faşist devlet hücre saldırısı için Burdur'da bir prova yapmıştır. Böylelikle hem tutsakların direncini, hem de saldırıya karşı ilercici kamuoyundan gelecek tepkiyi ölçmüştür.

Şunu söyleyebiliriz ki, Burdur saldırısı, henüz kamuoyu tarafından

sınırlı tepkilerle karşılanmıştır. Saatlerce süren operasyon, yeni bir Ulucanlar katliamı beklentisine karşın, sessiz sedasız gerçekleştirilmiştir. Bu nedenle, kabul etmek gerekir ki, sermaye devleti açısından bu prova başarılı olmuştur.

Burdur saldırısı ve sonuçları, gerek devrimci tutsaklar, asıl olarak ilercici ve devrimci kamuoyu tarafından değerlendirilmeli ve bundan gerekli dersler çıkarılmalıdır. Tek tek geliştirilecek saldırılara karşı gösterilecek tutum olağanüstü önemlidir. Hücre tipine yönelik faaliyetlerin içine aldığı kitlenin harekete geçirilmesi, saldırılara karşı daha geniş kesimlerin duyarlılıklarının anında seferber edilebilmesi, saldırılara karşı savunma çizgisinden çıkarak devlet karşısında politik bir ağırlık yaratabilecek eylem, etkinlik ve toplamında pratik duruşun sergilenebilmesi konularında, enine boyuna düşünülmeli, belirsizlikler aşılmalı ve politik-pratik çizgi somut ve hedefli bir biçimde planlanmalıdır.

Hücre saldırısının kapımıza dayandığı bir evrede Burdur operasyonu, hücrelere ancak kanla geçilebileceğini bir kez daha gösterdi. Devrimci tutsaklara sahip çıkmak, devletin yaptığı katliam ve operasyonların hesabını sormak ve hücrelere karşı mücadeleyi yükeltmekten geçmektedir.

Yaşayanlar faşist katliam girişimini ve işkence vahşetini anlatıyor

(Burdur'dan Bergama'ya gelen tutsakların anlatımı...)

Cezaevi Müdürü Katip Özen, yaklaşık bir yıldır sürekli sorun yaratıyordu. Ziyaretçilere sorunlar çıkartılıyor, yayınlarımız-mektuplarımız verilmiyor ya da geciktiriliyordu, iç görüşlerimiz engelleniyor, sürekli hak gaspları yaşıyorduk. Cezaevi müdürü gardiyanları bize karşı kışkırtıyordu. Bizleri sürekli hücrelere atmakla tehdit ediyordu. Kısa bir süre önce, mahkeme dönüşü arkadaşlarımıza asker saldırmış ve ciddi şekilde yaralamışlardı.

5 Temmuz 2000 tarihinde yine bir grup arkadaşımızın mahkemesi vardı. Daha önceki saldırılardan dolayı mahkemeye gitmek istemiyorlardı. Bir gün öncesinde, "Yarın saat 09: 00'a kadar mahkemeye gitmek için çıkmazsanız içeriye asker sokacağız" denildi. Biz o gece üstümüz giyinik bir vaziyette yattık. Sürekli tehdit ediliğimizden böylesi bir saldırıyı bekliyorduk.

5 Temmuz 2000 sabahı saat 08: 00'de sayım almaya gelmediler. O sırada askerlerin özel silahlarla (Kanas, Bixi vb.) çatılarda nişan aldıklarını gördük, aynı zamanda içeriye de asker girdi. Bu arada biz bayanların kaldığı 3. koğuş duvarını kırıp bayanları yanımıza aldık. İlk saldırı saat 08:35 sıralarında 4. koğuşa (MLKP) yapıldı. Cezaevinin her tarafı sarılmış durumdaydı, malta asker doluydu. Önceki akşam Isparta'dan komandolar geldi. Aynı gün DSP Burdur milletvekili Hasan Macit de oradaydı.

Biz saldırıyla birlikte barikatlar kurduk. Hilti, Kompresör ve Canavar taşıyla barikatları, duvarları yıkmaya çalıştılar. 4. koğuşun tüm duvarları yıkıldı. Bu arada tazyikli su sıkıyorlar ve itfaiyecilerin kullandıkları çengellerle bizleri açılan gediklerden çekmeye çalışıyorlardı. Bu çengelden dolayı birçok insanda ciddi yaralanmalar oldu. Çengel vücudumuzdan parçalar kopartıyordu, gözünü kaybetme tehlikesi yaşayan arkadaşlarımız vardı. Yerlere mazot döküp lav silahıyla ateşleyerek bizleri yakmaya çalışıyorlardı. Bu ara biz saldırıyı püskürttük.

3-4. koğuşlar aynı bahçeyi kullanıyorlar, ana maltadan bahçeye giriş var. 4. koğuşu yaktık. Askerler-gardiyanlar maltadan bahçeye girdiler. 3. ve 4. koğuşun birleşmesini engellemek için silahları doğrultup üzerimize kiremit, taş, cam vs. atıyorlardı. Bahçe duvarlarından da içeriye asker girdi. Bu arada 3. ve 4. koğuş, 3. koğuşta birleştiler. Burada tekrar barikat kurduk, yine duvarları yıktılar, tutsakları yakmaya çalıştılar. Duvarları yıkmaya devam ediyorlar, biz savunmaya çekildik. Tavanı delmeye başladılar. 3. koğuşun ara maltasındayız, burada çatışma 3-5 saat sürdü. Burada hiltiyle, sivri demir çubuklarla tutsaklar

yaralandı.

3. koğuşun ara maltasından gaz bombaları atıldılar. Gazın değdiği yerde yanma başlıyor, bir süre nefes alamıyoruz, bilinç kapanıyor, her tarafımızdan gazın etkisiyle sular akıyor, sanki damarlarımız kopartılıyor, ölümle yaşam arasında gidip geliyoruz. Bu bombaların dışında bir de ses bombaları vardı. Ses bombalarını saldırının başladığı andan itibaren kullanmaya başladılar. Ara maltada ve koğuşta askerle 4-5 saat süren fiili çatışma yaşandı.

Bayanların yemekhanesine çekildik. Yine barikat kurduk, çatışma devam ediyor, gaz bombaları, çengeller kullanılıyor. Barikatlar kurularak çekiliniyor. Sürekli mazot döküp ateşleyerek bizleri yakmak istiyorlar. Duvarları yıkarak arkadan idareye doğru geliyorlardı. Yemekhanelen bayanların koğuşuna (yatakhane bölümü ikinci katta) geldik. Tüm duvarlar delindi, biz yine barikat kurduk. Bulduğumuz bölümün arkası bahçe, yani son bölümdeyiz. Çok dar bir alandayız, yoğun olarak gaz bombası kullanıyorlar.

Tüm tutsaklar burdayız, yaklaşık 4 saat çatışma burada sürdü. Tazyikli su kullanıyorlar, mor renkli, kola kutuları benzeri üstten açılan gaz bombaları, ses bombaları atıyorlar. Asker duvarları kırıyor, biz kırılan her yere barikat kuruyoruz. Duvarı dışarıdan Devlet Su İşleri'ne ait kepçeyle yıkmaya başladılar. Duvar yıkılınca kepçeyle bizi çekmeye çalışıyorlar. Kolumuz, bacağımız, kafamız neremiz girerse almaya çalışırken Veli Saçılık'ın kolu koptu, Kol tamamen yoktu, biz kopan kolu suyun içinden çıkardık. Ama kopan yerden hiç kan akmıyordu. Bunun gaz bombalarından olduğunu düşünüyoruz. Silahların altında bulunan bomba atarlarla asker ve gardiyanlar sürekli gaz bombası atıyorlar, çengellerle vücudumuz parçalaniyor. Bu arada atılan bombalardan birisi Sadık Türk'ün başına geldi, ağır yaralandı. Ses bombasından kaynaklı Şahin Geçit'in eli parçalandı. Cemil Aksu'nun gözlelerinden kanlar boşaldı.

Duvar kalmadı artık, yüzyüzeyiz. Bizi ikinci kattan aşağıya atıyorlar, aşağıda işkence cop, kalas ve çengellerle devam ediyor, gaz bombaları hiç kesilmiyor. Üç yerden asker saldırı, fiili çatışma yaşıyor. Saldırının başından sonuna kadar tüm gardiyanlar da saldırıya katıldılar. Tutsaklar asker kordonundan işkenceyle (Ulucanlar benzeri) kör hücreye götürülüyorlar. Hücrelerde yine işkence devam ediyor (falaka, cop, kalas). Hücreler tek kişilik, lağım gibi su dolu bir yer, tuvalet bile yok.

İşkenceden sonra şuur kaybı olanlar hastaneye götürüldüler. Ayakları kelepçelendiği için tedavi kabul etmiyorlar, hastanede işkence devam ediyor, tutsaklar

sloganlarla yanıt veriyor. Doktorlar bu durum karşısında sessiz kalıyorlar. Yaralılar tedavileri yapılmadan geri getiriliyorlar. (İkinci gün kelepçe kaldırıldığı için herkes hastaneye götürülüyor, ama tedavi edilmiyorlar).

Hastanede, yolda, ringde işkence devam ediyor. Hastaneden getirilenler de hücrelere konuluyorlar. Hücrelerde işkence devam ederken açlık grevine başlıyoruz. Bize tuz, şeker ve su verilmiyor, hepimiz çıplagız. Sloganlar, marşlar

susmuyor, kelimenin tam anlamıyla siper yoldaşlığı yaşıyoruz 61 kişi arasında. Asker hücrede kalanlara işkence yapmaya, tehdit etmeye devam ediyor. Özellikle temsilciler, öne çıkanlar hedefleniyor. Müdürlerin, başgardiyanın gözetiminde yapılıyor işkence. Cezaevi savcısına ifademiz alınmak üzere götürülürken üst araması dayatılıyor (üzerimizde giysilerimiz yoktu), kabul etmeyince gardiyanların yoğun işkencesi başlıyor (ıslak yataкта yatırmak, tazyikli su, hortumla dövmek gibi). İşkenceyi bizzat Katip Özen yönetiyor.

Savcının yanında işkence devam ediyor. Savcının ikinci katta bulunan odasından hücrelere götürülünceye kadar işkence yine devam ediyor. Mahkemeye çıkmadıkları için olayların başlatıldığı 11 arkadaşımız mahkemeye çıkartıldılar, yine hücreden mahkemeye-mahkemeden hücreye işkence devam ediyor. Hücrelerde işkencede kollar, bacaklar kırılıyor, özellikle gardiyanlar işkence yapıyorlar, açlık grevimiz devam ediyor.

8 Temmuz 2000 tarihinde saat 5:00'de sevkler başlıyor, sevklerin neye göre yapıldığını bilmiyoruz. Ama sistemli bir şekilde, herkesin örgütlü olduğu yerlere sevkleri yapıldı. Fotoğraflarımıza bakılarak sevk edildik. Sevke çıkartılırken, tüm gardiyanlar, cezaevi girişindeki boşlukta resmen işkence tezgahı kurmuşlardı. Islak yatak, cop, kalas vb. her birimiz sevkten önce sistemli işkenceden geçiriliyorduk. "En büyük asker" dememizi istiyorlardı, biz de sloganlarla karşılık veriyorduk. Sevk için askere teslim edildiğimizde, bu kez asker işkenceye devam ediyordu. Kelepçelerin sıkılmasından kaynaklı ellerimiz şişmiş, his kaybı ve kasılma olmuştu, su vermiyorlardı. Ailelerin gönderdiği su, şeker, tuz sevk arabalarına atıldı. Ellere kelepçe-zincir arkadan vurulmuştu. Ringde sürekli küfür, hakaret ediliyordu.

Halil Tiryaki'ye ve temsilcilere özel bir yönelim vardı. Önceden hazırlanan ölüm listesini ön planda tutmaya çalıştılar. Savcı bize; "bu saldırının Adalet Bakanlığı'na bir ilgisi yok, Burdur Cezaevi'nin kendi özelinde, biz istedik mi adamı böyle mahkemeye getiririz", diyor. Tamamen planlı ve hazırlıklı bir saldırı. Yaklaşık bir yıldır beklediğimiz bir saldırıydı, F tipinin ön hazırlığıydı. Saldıranlar yorulduğunda ekip değiştiriyorlardı. Saldırı kesintisiz her anı çarpışmayla saat 23:00'e kadar devam etti.

Tutsakların birçoğunda açık yaralar, şişlikler, çengel yaraları var. Vücutları simsiyah, coptan, hortumdan kan toplamış simsiyah.

Bergama'ya getirilen devrimci tutsakların sağlık durumları:

Ali Mitil: Kol kırık, ayağı kırık (alçıda), kafada kırıklar var.

Tuncay Yıldırım: Kafada iki dikiş atılmış yarık, kollarda şişlik, gözleri şiş.

Yılmaz Babatümgöz: Kafada iki kırık (dikiş atılmış)

Özgür Kılıç: Sağ omuzda kırık, sol el iki parmak kırık, sağ elin üst tarafı şiş, solda kaburga kırık, sol göz daire şeklinde mor, burun ve sağ gözde çengel izi, açık yaralar var.

Kemal Denli: Kaburgaları kırık, sağ kalçadan şişlenmiş, ayaklarda çatlak var, kafada darp izleri.

Ali Aycen: Özellikle sırt ve ayaklarda yara, tabanda falaka izleri, burun kırık, ciğer ve boğazda yanma, yürümekte zorlanıyor.

2 erkek tutsak hastanede (Veli Saçılık, Sadık Türk). Adli bayan tutsaklarla PKK dava tutsağı bayanlar, ilk andan itibaren yeni yapılan hücrelerde tutuldular. PKK dava tutsağı erkekler koğuşlarında, slogan atma, kapı dövme gibi eylemlerle destek verdiler.

Dizkapağına Çivi Çakmak

Aydın Engin

Kim, ne kadar farkında bilemiyorum; gazetelerin, gazetecilerin elektronik posta kutuları doldu, taşıyor. Burdur Cezaevi'ndeki "prova" dan gelen haberler artık "ürkütücülük" sınırını aştı, "dehşet" in ta kendisinden söz edilmesi gerek. Tutuklu aileleri, örgütlülüklerini bir basamak yukarı tırmadılar. Ülkenin dört bir yanındaki hapishanelerden haberler akıyor. Terörle Mücadele Yasası'ndan hükümlü ya da tutuklu olanların öncelikle konacağı F tipi cezaevleri ile ilgili sessiz bir bekleyiş değil, yürekler acıtan çığlıklar, haykırımlar yankılanıyor.

Fakslar, elektronik mektuplar, bültenler, açıklamalar, paneller, bilgi notları...

Ve medyada, televizyonundan gazetesine kadar büyük medyada tıs yok.

Son 89 yılın en sıcak günleri üstüne ayrılan gazetelerdeki yerin, televizyonlardaki saniyelerin onda biri, vazgeçtim, yüzde biri bile kaynayan cezaevleri sorununa ayrılmıyor.

Sanki bir avuç (10 bin kadar) tutuklu ve hükümlü ve onların aileleri ve bir elin parmakları kadar gazeteci ile hukukçu dışında ülkemizde böyle bir sorun yok, böyle bir tartışma sürmüyor.

Kimse haberim yoktu demesin, bütün gazetelere, bütün gazetecilere Burdur "provası"nda olup bitenler iletili. Hem de birkaç kanaldan, birkaç kez.

Burdur Cezaevi'nden gelen haberler arasından rasgele seçilmiş şu paragrafı okuyun lütfen:

"... Cemal Çakmak, Ulucanlar cankırımından sağ kurtulanlardan. Ancak bu saldırıda kafasına sıkılan bir kurşun hâlâ kafasında bulunmakta. Ayrıca yapılan işkencede her iki dizkapağına çivi çakılmış. Kafasına sıkılan kurşundan sonra ölü diye bırakılmış, bir süre sonra sağ olduğu anlaşılmış. Cemal Çakmak daha sonra, önce Yozgat'a, ardından da Burdur'a nakledildi. Burdur'daki saldırı ve muhtemelen saldırı sonrasındaki işkence sırasında her iki bacağında, bir kolunda, bir kaburga kemiğinde önemli derecede kırıklar oluştu ve şimdi de Bursa Cezaevi'ne nakledildi. Şimdi orada..." Ne dersiniz?

Bastırın boğucu sıcakları mı konuşalım, yoksa Cemal Çakmak'ı mı? "Ulucanlar'da her iki dizkapağına çivi çakılmış..." cümlecini okurken sizi basan boğuntu, bu temmuz sıcaklarından daha yakıcı değil mi?

Yoksa bu bir yalan mı?

İşte Cemal Çakmak, işte bu ülkenin Adalet Bakanlığı, işte bu ülkenin Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü, işte bu ülkenin yargıçları, hekimleri, savcılar, işte bu ülkenin yasaları, anayasası ve işte bu ülkenin medyası...

Cemal Çakmak şu anda Bursa Cezaevi'nde. Çıkarın kameraların karşısına onu, Ulucanlar'ı anlatsın.

Çıkarın onu bu ülkenin namuslu hekimlerinin karşısına, örneğin Türk Tabipler Birliği'nden bir kurulun önüne, dizkapaklarına bakılsın; kafatasında kurşun yarası, kafasında mermi çekirdeği var mı, yok mu anlaşılsın.

Adalet Bakanlığı F tipi cezaevleri üstüne yazan gazeteciler hakkında savcılar harekete geçireceğine, saydamlığı seçsin.

İşte Cemal Çakmak, orada; Bursa Cezaevi'nde.

Bu köşede okuyucuyu bıktırmamacasına beş gün üst üste F tipi cezaevleri üstüne yazıldı. Daha da yazılacak.

O yazılarda ısrarla, inatla vurgulandı: Tartışmanın "F tipi denen oda-hücre sistemi mi yoksa koğuş sistemi mi" makasına kilitlenmesi bir tuzaktır. Tutuklu ve hükümlü yurttaşların, evet, suçları ve eylemleri ne olursa olsun "yurttaşların", can güvenliği hukuksal güvenceye, kamuoyu denetimine kavuşturulmadığı sürece, F tipi olsa ne yazar, koğuş olsa ne yazar?

Ulucanlar'da koğuş sistemi vardı; on kişi öldürüldü. Öldürülenlerin iki, üç katı kadar sakat ve yaralı var. Kimileri ölümü soluyor.

Bu yazıda anılan Cemal Çakmak bir örnck. Sadece bir örnek. Daha onlarca Cemal Çakmak örneğini hemen, burada, bilgisayarın belleğine girerek sıralayabiliriz. Sadık Türk, Veli Saçılık, Birsan Erdoğan Dumanlı ...

Daha sayalım mı?

Acep bu yazıya bir yankı gelir mi dersiniz? Acep "dizkapaklarına çakılan çiviler" in Türk Ceza Yasası'nın cezaların infazına ilişkin hükümlerinin hangi maddesinde yazılı olduğunu birileri bize açıklayabilir mi?

Cumhuriyet, 13 Temmuz 2000

Ankara:

Burdur vahşeti protesto edildi

Faşist rejimin hücrelere geçiş ve bedeller ödenerek kazanılmış hakların gaspedilmesi için uyguladığı saldırıların sonuncusu, Burdur Cezaevi'nde giriştiği katliam hazırlığıydı. Ulucanlar'daki katliamını aratmayacak nitelikteki bu saldırıyı protesto etmek için Ankara'da bir dizi basın açıklaması gerçekleştirildi. Bunlardan biri de, 8 Temmuz'da, çeşitli kurum ve kuruluşların ortak olarak Güvenpark'ta gerçekleştirdiği basın açıklamasıydı.

Faşist sermaye devletinin kolluk güçlerinin büyük bir yığınak yaptığı basın açıklaması, 200 civarında bir kitleyle gerçekleştirildi. Eylemde sık sık "Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "İnsanlık onuru hücreleri yenecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!" sloganları atıldı.

Hücrelere geçişin kanlı ve ölümlere gebe olduğunun söylendiği açıklamada, Burdur Cezaevi'nde yapılan katliam girişimi anlatıldı. Yaralıların bir an önce tedavilerinin yapılması, sevk

edilenlerin hücrelere konulmaması ve tutsakların istedikleri cezaevlerine gönderilmesi istendi. Devletin hücre sistemine geçmesine ve bu yolla tutsakları yoketmesine izin verilmeyeceği vurgulandı.

Eylemin bittiği söylendiği halde kitle dağılmayarak, Güvenpark'tan Yüksel Caddesi'ne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Yüksel Caddesi'nde bir süre alkışlarla ve sloganlarla Burdur'da yaşanan vahşet protesto edildi ve daha sonra buradan dağılınarak eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Ankara:

Faşizmin Burdur vahşetine karşı eylem

6 Temmuz günü, TUYAB, TIYAD ve Ankara Üniversiteleri Hücrelere Hayır Platformu, Yüksel Caddesi'nden Güven Park'a kadar, Burdur Cezaevi'ndeki saldırıyı protesto amaçlı bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eylem yaklaşık 200 kişi ile yapıldı. Güvenpark'ta basın açıklaması okunduktan sonra, sloganlarla tekrar Yüksel Caddesi'ne döndü. Önemli kısmı öğrencilerden oluşan kitle "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", gibi sloganlar attı. Eylem basın açıklamalarının her zaman yapıldığı Yüksel Caddesi'nde değil Güvenpark'ta yapıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir:

Katliam provasına karşı

İzmir Hücre Karşıtı Platform'dan eylem

Burdur Cezaevi'nde uzun zamandır süregelen cezaevi idaresinin ve jandarmanın provokatif tutumu, 5 Temmuz günü bir katliam girişimiyle sonuçlanmıştı. Ulucanlar katliamı gibi Burdur Cezaevi'ndeki saldırı da devletin tepe noktalarında planlanmış ve uygulamaya konulmuştu. Onlarca tutsağın yaralanmasıyla ve bir tutsağın kolunun kopmasıyla sonuçlanan saldırı sonrasında, yaralı tutsaklar hücrelere atıldı.

Bu saldırıya karşı İzmir Hücre Karşıtı Platform, 6 Temmuz günü Konak Meydanı'nda protesto amaçlı bir basın açıklaması düzenledi. 150'ye yakın insanın katıldığı eylemde, "Hücre ölümdür istemiyoruz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Hücreleri yık, tutsaklara sahip çık!" sloganları atıldı. Eylemin psikolojik atmosferi iyiydi. Yazar Hacay Yılmaz'ın okuduğu basın metninin ardından, daha önce hazırlanmış olan cezaevlerinde yaşanan sorunlarla ilgili gazete küpürleri, katliam fotoğrafları ve 1980'den sonra cezaevlerinde yaşanan ölümleri içeren dosya, Cumhurbaşkanlığı'na, Adalet Bakanlığı'na ve İçişleri Bakanlığı'na Konak postanesinden gönderildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak/İzmir

Burdur Cezaevi'nde gelişen insanlık dışı saldırıyı şiddetle kınıyoruz!

(...) Cezaevleri sorunları sadece "güvenlik" anlayışı ile çözülmeye çalışıldığı ve siyasi tutuklu ve hükümlüler birer hasım gibi görüldüğü için, yakın geçmişte yine Buca-Ümraniye-Diyarbakır-Ulucanlar cezaevlerinde ölümler yaşanmıştır. Cezaevlerinde tedavi edilmeyerek ölen onlarca hükümlünün sessiz ölümlerine de tanıklık etmiştik. Dün Necmi Akgün-Hanım Baran-bugün Murat Dil bu şekilde tedavisi yapılmadığı için yaşama veda etmiştir. Tüm bu ölümlere rağmen cezaevlerinde gerekli insani düzenlemelere gidilmemiş, tam tersine tecriti esas olan hücre tipi cezaevi inşaatları için kollar sıvanmıştır. 6 adet F tipinin bitmek üzere olduğu ve tüm kamuoyunun F tipi cezaevlerini tartıştığı böylesi bir hassas süreçte Burdur Cezaevi'nde gelişen bu insanlık dışı saldırıyı şiddetle kınıyor ve kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Cezaevlerinde yeni ölümler yaşamak istemiyoruz.

İzmir Hücre Karşıtı Platform

Devletin hücre saldırısının yeni bir örneği: **Burdur'da kanlı** **operasyon!**

Faşist devlet Burdur Cezaevi'nde yeni bir kanlı operasyon gerçekleştirdi. Yüzlerce komando, özel tim devrimci tutsakları teslim alma saldırısının bir yenisini daha gerçekleştirdi. Silahlarıyla, gaz bombalarıyla, duvarları yıkmak için dozerleriyle geldiler. İkisi ağır onlarca siper yoldaşımızı yaraladılar. Hücreselerde, hastanelerde en iğrenç işkence yöntemlerini günlerce sürdürdüler. İşçi bayan devrimci tutsaklara floresan lambayla tecavüz etme noktasına kadar vardırıdılar. Devlet bir kez daha işkenceci ve katliamcı kimliğini ispatladı.

Faşist devletin saldırı için bahanesi hazır. Mahkemeye geliş gidişlerde devrimci tutsakları işkencelerden geçiren, tüm uyarılara rağmen pervasızca saldırıyı devam ettiren Burdur Cezaevi yönetiminin operasyon için bulduğu yeni gerekçe, devrimci tutsakların mahkemeye çıkarılmasıydı. Ama gerçeği, "Ulucanlar'da yarım kalan işi bitireceğiz" sözleri, açıklıkla ortaya koyuyordu. Ulucanlar katliamı sonrası ağır yaralı olarak Burdur'a sevk edilen devrimci tutsakları bu sözlerle tehdit eden müdür Katip Özen, aslında hücre saldırısının kanlı bir ayağı olan Ulucanlar katliamı benzeri bir operasyonun gerçekleştirileceğinin mesajını aylarca önce vermişti.

Burdur Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar daha öncede provokasyonlara dönük açıklamalar yapmış, faşist devletin kanlı operasyona zemin hazırlama mantığı ile hareket ettiğini ilan etmişlerdi. Gelişmeler devrimci tutsakları doğrulamıştır. Onun da ötesinde bilinmesi gereken bir gerçek var ki; hücre saldırısının önemli bir ayağı olan fiziki imha operasyonları bundan böyle de devam edecektir.

Sermaye devleti, tepkileri nötralize edebildiği ölçüde, kanlı imha operasyonlarını hücre politikasının yaşam bulması çerçevesinde büyük bir pervasızlıkla kullanacaktır. Üçlü protokol aynı zamanda kanlı operasyonların her an yapılabilmesinin yasal dayanağını yaratmaya dönük olarak gündeme getirilmiştir. Faşist devlet Ulucanlar'dan gerekli dersleri çıkarmış, katliam sürülerinin yapacağı her tür müdahalenin hukuksal kılıfını, çıkardığı bu protokolde gerekçelendirmiştir.

Genelde hücre saldırısını püskürtmenin, özeldde kanlı operasyonları önlemenin yolu, birleşik mücadelenin örgütlenmesinden geçiyor. Devrimci tutsaklar omuzlarındaki tarihsel sorumluluğun bilinciyle hareket etme kararlıındadırlar. En ağır bedeller ödeme pahasına da olsa kazanmaya olan büyük inancı kuşanmışlardır.

Emeğin kurtuluşu için mücadele eden devrimci tutsakların hedef alınması tek başına onları hücrelere sokmakla sınırlı değildir. Tehdit altında olan işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş umududur. İşçi sınıfını öncüsüz bırakmanın, devrimci örgütlülüğün yoksun bırakmak anlamına geleceğini sermayenin kanlı iktidarı çok iyi bilmektedir. İşçi ve emekçilerin, insanlığın güzel geleceği olan devrim ve sosyalizm mücadelesinin neferleri olan komünist ve devrimci tutsakları sahiplenmesi, kendi mücadelesini sahiplenmesidir. İşçi ve emekçilerin hücre karşıtı platformdaki onurlu yerlerini almaları, hedefi yaşamın hücreleştirilmesi olan devlet politikasına dur demeleri anlamına gelecektir.

Hücrelere hayır diyen seslerin çoğaldığı ve örgütlendiği koşullarda, hücre saldırısını da, faşist devletin genelde emek düşmanı tüm saldırılarını da püskürtmek çok daha kolaylaşacaktır. Bulunulan her alanda hücre karşıtı platformların içinde yer almak, hücre saldırısının kapsamı üzerinden aydınlatma faaliyetinin içinde bulunmak, insanım diyen herkesin görevidir.

Burdur bir yanıyla devrimci tutsakları teslim almaya dönük en aşağılık pervasız işkencelere tanıklık etti. Ama Burdur'un diğer bir yüzü daha vardı ki, o da "teslimiyet asla!" diyen devrimci tutsakların şanlı direnişidir. Devrimci tutsaklar direnme geleneğimize bir halka daha eklediler. Saatlerce faşist devlet güçlerinin silahlarına, gaz bombalarına inat, devrimci tutsak olmanın onurunu kuşanarak, direniş geleneğimize yeni bir sayfa eklediler.

Devrimci tutsaklar yaşamın hücreleştirilmesinin en önemli halkası olarak gündeme getirilen tabutluklara asla girmeyeceklerini şanlı Burdur direnişiyle bir kez daha ortaya koymuşlardır. Kazanacağımıza olan büyük inancımızı perçinlemişlerdir. Faşist devlet Ulucanlar'da olduğu gibi siyasal olarak Burdur'da da kaybetmiştir. Devrimci tutsakların direnişçi devrimci duruşu, faşist devletin hücre saldırısını gerçek bir siyasal başarıya dönüştürme hedefini darbelemiştir.

Hücre saldırısını boşa çıkarmak boynumuzun borcudur. Bedel ödeyen ve ödeten duruşumuzla devrimci onurumuzu sonuna kadar korumak, kanlı-kansız operasyonları tam bir devrimci direniş çizgisiyle karşılamak tarihsel sorumluluğumuzun kaçınılmaz gereğidir. Komünist tutsaklar bu bilinç ve inançla, '96 Ölüm Orucu'nda, Ulucanlar'da, Burdur'da olduğu gibi, zirveleri fethetmeye hazırlar.

Yaşasın Burdur direnişimiz!
Hücrelere girmeyeceğiz, yıkacağız!
Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütülüğü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://antey.org>

8 Temmuz 2000

CMK'nın Burdur'daki **faşist vahşete ilişkin** **açıklamasından...**

(...) Olayın gelişiminde de görüldüğü gibi, mahkeme dönüşü arama yapılması başından itibaren keyfi olarak dayatılmış ve saldırıya zemin hazırlanması için bulunmuş bir gerekçedir. Tutsakların böylesi bir keyfiliği kabul etmeyeceğini bilen faşist idare, bir yandan "zorla alacağız" tehdidini savururken, diğer yandan saldırı hazırlıklarını yapıyordu. Sabah erken saatte silahlı, kasklı, özel katliam birlikleri ile saldırıyı başlatması da bunun kanıtıdır. Ulucanlar'da on devrimci tutsağı katledip, onlarcasını yaralayan faşist devlet katliamdan sağ kurtulan tutsakları bu kez Burdur'da katletmenin hesabını yapmaktadır. Ulucanlar katliamının ardından tedavileri engelleyerek tutsakları katletmek isteyen faşist devlet daha fazla bekleyemeyerek saldırıya geçmiştir. Erzurum Hapishanesi'nde katliamcılığı ve işkenceciliğiyle kendisini ispat etmiş 1. Müdür katliam saldırısını bizzat örgütlemiştir.

Faşist devlet katliamlarla teslim alamadığı tutsakları yok etmek, hücre saldırısı öncesi halka ve devrimci tutsaklara gözdağı vermek istiyor. Bugüne kadarki tüm saldırıları onlarca şehit pahasına püskürtülen faşist devlet bu saldırısında da istediği sonuca ulaşamayacaktır. Devrimci tutsaklar olarak bizler bu gerçeği faşist devlete bir kez daha geri adım atırarak göstereceğiz.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu olarak Burdur Hapishanesi'ne yönelik girişilen bu katliam saldırısı karşısında işgal ve sayım vermeme eylemleriyle faşist devleti uyandırıyor, saldırısından vazgeçmediği takdirde bedelini kat be kat fazlasıyla ödeteceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz.

CMK (TKEP/L, DHKP-C, Direniş Hareketi, TKP(ML), TKP/ML, TİKB, MLKP, TKİP)

Ve THKP-C/MLSPB, DEVRİMCİ YOL Davasından tutsaklar...

Burdur Hapishanesi'nde **yaşananlar yeni bir** **Ulucanlar katliamı girişimidir**

Kamuoyunda çok değişik kesimlerin çeşitli yönleriyle tartıştığı, devletin "F tipi hapishane" politikası, 5 Temmuz'da Burdur Hapishanesi'ndeki tutuklu ve hükümlülere yapılan saldırıyla, hiçbir tartışma götürmeyecek şekilde açığa çıkmıştır.

Kimilerine göre devlet, tutuklu ve hükümlüler için daha "sağlıklı", daha "güvenlikli beş yıldızlı otel" yapmış. Ve kamuoyu basınıyla, televizyonuyla, bin bir türlü yalanıyla, estirilen terörüyle, "sağlıklı, güvenlikli, beş yıldızlı otel" safsatalarına inandırılmaya çalışılıyor. Ancak hiçbir yalan gerçeklerin üstünü örtmeye yetmiyor.

Devlet bugüne kadar halkımızın hiçbir kesiminin ne sağlığını, ne eğitimini, ne güvenliğini, ne de insan gibi yaşamasını düşünmemiştir. Her gün onlarca insan hastane kapılarında tedavi olamadığı için ölmekte, yüz binlerce gencimiz parası olmadığı için okuyamamaktadır. Milyonlarca insanımız sefalet ücreti olan asgari ücrete mahkum edilmiştir. Emekçi halkımıza yoksulluk ve sefalet reva görülürken, trilyonlarca lira F (hücre) tipi hapishanelerin inşaatına harcanmaktadır. Tutuklu ve hükümlüler daha "rahat ve güvenlikli" bir ortamda yaşatmak yalanlarıyla...

Devletin "beş yıldızlı otel" odalarını Eskişehir tabutluklarından tanıyoruz. Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da, Ulucanlar'da onlarca kişi öldürülerek güvenliğin nasıl sağlandığı TBMM İnsan Hakları Komisyonu'ndan öğreniyoruz. (...)

Burdur Hapishanesi'nde yapılanlar Ulucanlar'da olduğu gibi tam bir vahşettir. Ulucanlar'da teslim alamadığını tutsakları katlederek F (hücre) tipi hapishanelere geçme girişimidir. Bu saldırı, devletin tek kişilik hücrelerde neler yapabileceğini "görmeyen" gözlerle bir kez daha göstermiştir.

F (hücre) tipi hapishanelerle tutukluların daha sağlıklı ortamda "yaşatılacağı" demagojisi yapılırken, yüzlerce tutuklu ve hükümlü tedavileri yapılmayarak, hatta engellenerek "SESSİZ İMHA" denilen politikayla öldürülmektedir. (..)

Devletin "sessiz imha" politikasının en son örneği Murat Dil'dir. Hapishane koşullarında tedavisi mümkün olmayan Murat'ın tedavisi engellenerek ölüme terk edildi. (...)

İMF'ci, milliyetçi Ana-Sol hükümetine sesleniyoruz. F (hücre) tipi hapishaneler daha fazla acı, zulüm ve işkencedir. Bütün dünyada bu sistem insanlığa aykırı bulunurken derhal;

Hücrelerin yapımı durdurulmalıdır.

Mevcut hücreler yıkılarak, insanca yaşanabilecek koşullar yapılmalıdır.

Tutukluların onuruna, siyasi kişiliğine ve düşüncelerine yönelik tüm dayatma ve yaptırımlara son verilmelidir.

Tutukluların can güvenliği sağlanmalıdır.

Kendine insanım diyen, insanlık adına hareket eden kişi, kurum ve kuruluş herkese sesleniyoruz:

F (hücre) tipi saldırılar, insanlığa yapılan bir saldırdır. Hapishanelerde tutuklu ve hükümlüler hücrelerde cürütülürken, tüm toplum baskı altına alınarak hücrelere konulmak isteniyor. Hücrelere karşı çıkalım.

Hücreler ölümdür, izin vermeyelim!

İstanbul Emek Platformu (İEP)

SEKA işçisi özelleştirmeye karşı direniyor...

Özelleştirmeye karşı birleşik mücadele için!...

SEKA'nın Dalaman, Balıkesir, Çaycuma, Kastamonu ve Afyon işletmelerinin ihaleye çıkarılması üzerine, bu işletmelerde çalışan işçiler üç günlük işyerini terketmeme kararı alarak, tepkilerini gösteriyorlar. SEKA'nın diğer işletmelerindeki işçiler de bir günlük işyerini terketmeme eylemiyle diğer işyerlerindeki arkadaşlarıyla dayanışma içerisinde bulunuyorlar. Ancak işçiler dayanışmanın yetersizliğinden ve özelleştirmeye karşı hazırlıksızlıktan yakınıyorlar. Türk-İş'in kayıtsızlığını protesto ediyorlar.

SEKA işçisinin bu ihtiyaçları, genel olarak sınıfın özelde ise özelleştirmeye karşı verilecek mücadelenin temel zayıflıklarını ve sorunlarını gösteriyor. Bizzat SEKA pratiği bu gerçeği yeterli açıklıkta aydınlatıyor. Elbette tüm bu sorunlar kendiliğinden sınırları aşıp, siyasal bir sınıf tutumu geliştiremeyen bir hareketin

sınırlı kaldı. Sınıfın eylemli dayanışması bir yana, bizzat özelleştirmeye yüzüze kalan bu işyerindeki işçilerin tepkileri de oldukça cılız kaldı. Sonuçta saldırı önemli bir engelle karşılaşılmaksızın gerçekleştirilmiş oldu.

Elektrik santralleri ve bu santrallere kömür sağlayan işletmelerin özelleştirilmesi yönünde birkaç sene önce pratik adımlar atılmıştı. Ancak burada çalışan işçilerin kararlı duruşları ve yer yer de militan eylemlilikleriyle bu saldırı geçici bir süre için püskürtülmüş oldu. Sermaye devleti yasal boşluklarla beraber bu saldırıyı geri aldı. Ancak bu süre boyunca yasal boşluğu tahkimle kapatan sermaye devleti, saldırı için işçilerin zayıf bir anını kollamaya başladı. Üç hafta kadar bir süre önce ise bir gece yarısı operasyonu ile özelleştirme tamamlandı. Sabah işyerine gelen işçiler jandarma barikatıyla karşılaştılar. Ani saldırıya hazırlıksız yakalanan işçiler, doğal bir tepkiyle son çare olarak Ankara yollarını tuttular. Burada da kurulan barikatlarla beraber, çaresiz bir biçimde işyerlerinin yolunu tuttular.

SEKA'da ikinci raund ve çıkarılamayan dersler

Ve SEKA... Özelleştirme yönünde yapılan ilk girişimlere karşı, başta İzmit olmak üzere bütün işletmelerde işyerlerini terketmeyerek direnişe geçmişlerdi. SEKA işletmeleri ölçeğinde gerçekleştirilen birleşik-militan direniş, saldırının geri püskürtülmesini sağlamıştı. Ancak saldırı sadece bir süreliğine askıya alınmıştı. Bugün, yukarıda saydığımız diğer işletmelerde olduğu

gibi, sermaye devleti SEKA'da da saldırıya yeniden geçmiş bulunuyor. Ancak SEKA işçilerinin de söylediği gibi SEKA işçisi hazırlıksız yakalandı. Tıpkı santral, kömür ve Asil Çelik işçilerinin olduğu gibi.

Peki bu işyerlerinde özelleştirmenin, geri alınmasına karşı, sermayenin gündeminde olduğu bilinmiyor muydu? Elbette biliniyordu. Ancak saldırı-savunma döngüsü kınlanmadığı gibi, sendika ağalarının, işçilerin özelleştirme saldırısına karşı varolan duyarlılıklarının önüne kurduğu setlerle bu duyarlılık kısırlaştırıldı. Oysa sendika ağalarının sınıf hareketi karşısındaki ihanetçi kimlikleri biliniyor. Öyleyse bu sorun ortaya konulurken tartışılacak olan şey, sınıfın öncü kesimleri, ileri-öncü işçilerin inisiyatifleri ve pratik tavrıdır.

SEKA işçilerinin aldıkları tutum üzerinden bu sorunu açıklığa kavuşturabiliriz. SEKA işçisinin tutumu şu sorularda anlamını bulmaktadır. SEKA işçisi direnişlerini bitirdikten sonra, özelleştirmeye yüzüze kalan sınıfın diğer bölüklerine verdikleri desteğin düzeyi nedir? Ya da sendikanın bu yönde tek bir çalışması olmuş mudur? Hele hele yanı başlarında TÜPRAŞ, POAŞ, Sümerbank ve Beykoz Kundura işçilerinin özelleştirme saldırılarına yönelik eylemlilikleri düşünüldüğünde, bu kayıtsızlığın anlamı çok daha iyi görülür.

SEKA işçileri '98'de saldırıyla karşı karşıya kaldıklarında direnişe geçmişler ve yüzlerini diğer sınıf kardeşlerine dönmüş, desteklerini aramışlardı. SEKA işçilerinin ortaya koydukları direngen tutum ve kararlılıkla beraber sınıfın çeşitli bölüklerinden destekler gelmeye başlamıştı, ancak bunlarda yetersizdi.

SEKA işçisi bu süreçte sınıf dayanışmasının önemini tüm yakıcılığıyla hissetmiş ve böylesi bir dayanışmanın arayışı içerisine girmişti.

Ancak direniş bittikten sonra SEKA işçileri yeniden yüzlerini fabrikalarına gömdüler. Yanlarındaki işletmeler birer birer özelleştirilirken sessiz kaldılar. Böylece kendilerine yönelecek saldırının da önü açılmış oldu. Tıpkı, enerji ve kömür işçilerinin yaşadıkları gibi. Zaten burada eleştirilen SEKA işçisinin tutumu değil, SEKA işçisi üzerinden ileri-öncü işçilerin alması gereken tutumun ortaya konulması, bu temelde varolan geriliğin eleştirisidir.

Sınıfa karşı sınıf tavrı!

SEKA işçileri bugün, "Suskun Türk-İş istemiyoruz!" diyerek hem sendika ağalarının duyarsızlıklarını protesto ediyorlar, hem de böylelikle sınıf dayanışmasına olan ihtiyaçlarına vurgu yapmış oluyorlar.

Sendika ağalarının bu şekilde zorlanması anlamlıdır. Ancak birlik ve sınıf dayanışması ihtiyacının bu ağalar tarafından karşılanamayacağını da işçiler deneyimlerinden öğrenmek durumundadırlar. Birlik ve dayanışma ancak işçilerin kendi inisiyatiflerini bir sınıf tutumuna dönüştürmeleriyle kazanılabilecektir. Yarı saldırının sınıfa dönük siyasal bir saldırı olduğu bilinciyle, ortak sınıf tutumunu geliştirecek bir sınıfsal bilinçle hareket etmekle mümkün olacaktır. Özelleştirme saldırısına karşı, saldırının kendisine yönelmesini beklemeden saldırıyla yüzüze olan sınıf kardeşleriyle eylemli bir sınıf dayanışması içerisinde bulunmak, yapılan eylemleri ortaklaştırabilmek ve böylelikle ortak bir direniş cephesinin yaratılması, bu sınıf tavrının doğal gerekleri olmalıdır. Böylesi bir bakış ve buna uygun bir hareket tarzı, saldırılara karşı daha güçlü bir duruşun imkanlarını yaratmakla kalmayacak, sendikal barikatı da aşmanın yollarını açacaktır. Dahası, saldırıyla karşılaşıldığında hazırlıksız kalınmayacaktır.

Çukobirlik'te IMF kararları doğrultusunda yeni oyunlar

TİS sürecine girmiş olmasına rağmen Çukobirlik'te TİS'le ilgili bir çalışma yapılmadığı gibi, işçiler işverenin çeşitli oyunlarına maruz kalmaktadır. İşletmenin revizyondan geçmesi bahane edilerek, IMF'nin aldığı kararlar doğrultusunda, işçiler toplu izne gönderilmektedirler. İzne gitmeden önce, aile bildirgesi adı altında, sahip olduğu tüm haklardan mahrum edilmesi için bir metin imzalatılmaktadır.

Metin şöyledir: "Kimliğimi belirten bilgiler aşağıdadır. Kurumumuzca/firmamızca tarafıma ödenmekte olan ücretlerde özel indirim uygulanmasını arz ederim. Tarih, imza"

Bu metnin aile bildirgesiyle alakası olmadığı açıktır. Ancak işçilerin bir kısmı önce metni imzalamadıkları halde, daha sonra sendikanın kendini güvence göstermesine kanarak, metne imza atmışlardır. Diğer işçilerse izne çıktıktan sonra çıkışlarının verileceği kaygısını taşıdıkları için, "anlamadığımız bir şeye imza atmıyoruz" diyerek metni imzalamamışlardır.

Son dönemde işçilerin aylık, avans ve ikramiyelerinden 5'er milyon kesilmiş ve kesintinin adı "vesaire" kesintisi olarak konmuştur. İşçiler arasında 182 işçinin işten atılacağı yönünde söylentiler yayılmakta. Bu da herkesin kendini ipin ucunda görmesine ve tedirginlik yaşamasına sebep olmaktadır.

IMF politikalarını hayata geçirmek için çırpınan sermaye devleti, burada da bildik "böl, parçala, yönet" politikasını uygulamaktadır. Bu konuda da sendikanın her türden yardımını almaktadır. İşçiler bu türden oyunlara gelmemeli, sendika-işveren işbirliğinin bilincine vararak kendi çıkarı uğruna hareket etmelidir.

Kızıl Bayrak/A dana

yüzüze kalacağı kaçınılmaz sorun ve zayıflıklar olma özelliğini taşıyor. Özelleştirme saldırısı siyasal bir saldırı olduğuna göre, bu saldırı ancak siyasal bir sınıf tavrıyla püskürtülebilir. Aksi durumda, saldırılara karşı verilen çeşitli mücadelelerin yarattığı kısmi geri çekilmeler olsa bile, mücadele bir sınıf bilinci ile süreklileştirilemediği ve birleşik bir hatta ulaştırılmadığı yerde, yenilgiler kaçınılmaz olacaktır.

Bu sorunun yakıcılığı, özelleştirme saldırısının yoğunlaştığı bu dönemde daha da artmıştır. Dolayısıyla bu sorun, üzerinde durulması ve pratikte çözüme kavuşturulması zorunlu olan temel bir sorundur. Özellikle de sermayenin üstüste bu saldırıları yaşama geçirdiği düşünülürse, bunun önemi daha iyi anlaşılır.

Öncelikle, özelleştirmenin son dönem saldırı ve sınıf cephesinden karşılanma düzeyini içeren genel tablosuna bakılmalıdır.

Sermayenin pervasız saldırısına karşı zayıf direniş

Ecevit hükümeti yeni bir özelleştirme atağında. TÜPRAŞ ve POAŞ'ın özelleştirilmesi sonrasında yeni özelleştirme paketi açılmış bulunuyor. Elektrik santralleri ve kömür işletmelerinin bir gecede özelleştirilmesinin ardından, aynı yöntemle Asil Çelik de özelleştirilmiş, SEKA işletmeleri ise ihaleye çıkarılmış bulunuyor.

Özelleştirilmiş ya da özelleştirilecek işletmelerin ortak yanı, yıllardır özelleştirme gündeminde olmalarıdır. TÜPRAŞ ve POAŞ üzerinde yürütülen özelleştirme pazarlıkları, bu işletmelerin kârlılıkları nedeniyle çeşitli sermaye grupları arasında it dalaşı sonucu özelleştirilmeleri bu yılın başına kadar sarkmıştı. POAŞ'ın özelleştirilmesi, özelleştirmenin sermaye-mafya işbirliği ve çatışmalarının açık bir örneği olmuş, satılan bu işletmenin, bu çatışmaların sonucunda satışı iptal edilmişti. Bu yılın başında ise POAŞ güçlü tekeller tarafından yeniden ele geçirildi. İşçilerin bu işyerlerinin özelleştirilmesine karşı koyduğu tepkiler ise oldukça

Saldırıları püskürtmenin yolu sınıfı kazanmaktan geçiyor

A. Aras

Ağır ve sancılı geçen bir sürecin kritik bir evresindeyiz. Saldırıların toplumsal kapsam ve derinliği, aynı ölçüde yoğunlaşmış bir siyasal öncülük görevi ve pratik çalışmayı gerektirmektedir. İşçi ve emekçi kitlelere öncülük iddiasının sınanacağı bu kritik evrenin görevlerini ve sorumluluklarını yerine getirememek, tarihsel önemde bir fırsatın kaçırılması demek olacaktır. Fırsatların kaçırılmasının da ötesinde, saldırı dalgasını karşılayamamak, onun altında ezilme riskini de beraberinde getirmektedir.

Omuzlarımızdaki görev, sınıf hareketinin durgun, saldırılara karşı gelişen tepkilerin belli kesimlerle sınırlı olduğu herhangi bir dönemin olağan temposuyla karşılanamayacak kadar kapsamlıdır. Aynı biçimde nesnel sınıf çatışmasının sunduğu olanaklar da bir o kadar genişlemektedir.

Sosyal yıkım programı, sınıfın merkezinde olduğu topyekûn bir saldırıysa eğer, bu, saldırıların ancak aynı netlikte bir sınıfsal kavrayış ve programla karşılanabileceği anlamına gelmektedir. Parti programı, hem güncel (taktik) hem tarihsel-toplumsal (stratejik) mücadele talep ve hedefleriyle sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını en tok biçimde karşılamaktadır. Programımız, sermayenin her türlü yıkım programına karşı sınıfın biricik mücadele programıdır. Sosyal yıkım saldırılarını göğüslemek için onu eksiksiz kavramak ve kavratmak durumundayız.

Saldırıları toplumda sefaletle yol açsa da, farklı kesimlerde farklı düzeyde tepki ve istemlerle karşılanmaktadır. Farklı katmanların yoksullaşmayı sınırlamaya, gaspedilen hak ve özgürlükleri kazanmaya dönük mücadelesi, ancak işçi sınıfı merkezli bir mücadele ekseninde güç bulabilir, mevcut dağınıklığı ve olası kararsızlıkları aşabilir.

Bu sınıfsal temeldeki bir toplumsal hareketliliğin başarılı bir gelişimi için kuşkusuz ki, sağlam bilimsel temellere dayalı bir programa, bunun ürünü programatik bir bakışa sahip olmak yetmez. Programın, sınıf kitleleri içinde politik ve örgütsel bir kuvvet kazanması da gerekir. Bizim açımızdan önümüzdeki dönemin temel sorunu bu alandaki zaafılara ve zayıflıklara yüklenmektir. Sosyal yıkım programının koşulladığı sınıf ve kitle hareketinin sağladığı imkanları değerlendirerek, en kısa zamanda bu alanda mesafe almak son derece kolaylaşmaktadır. Zira, başarıya ulaşmamızın güvencesi olan bir programa, yılları bulan sınıf çalışmasının birikim ve deneyimlerine sahibiz artık.

Dönemi kazanmak, saldırılara bir set çekebilmek, sınıfı kazanmakla mümkündür. Sınıfı kazanmak, en başta sınıfın mücadele potansiyelini ve isteğini harekete geçirmek demektir. Sınıfı politik etki alanımıza kazanmak demektir. Tüm diğer kesimlerin sundukları imkanlardan kalıcı ve devrimci bir tarzda yararlanmanın olmazsa olmaz koşulu, saldırıların sınıf niteliğine uygun bir sorumlulukla hareket etmektir. Dayatılan sosyal ve siyasal yıkıma karşı, "İşçi sınıfının, çatısı altında birleşebileceği bir partisi ve uğrunda savaşıacağı bir programı var artık!" diyebilmek, bize daha fazla sorumluluk

yüklemektedir. Bütün dikkatimizi ve enerjimizi, sermaye iktidarını soluksuz bırakacak sınıf dinamiklerini nasıl harekete geçireceğimize yöneltmeliyiz.

Yoğunlaşan ve toplumun ezilen, sömürülen tüm kesimlerine yayılan saldırının biriktirdiği tepki ve hoşnutsuzluğu kendi dar sınırlarından kurtarmak, bilinçli ve hedefli eylemlere dönüştürmek, mücadele ve örgütlenme araç ve yöntemlerini geliştirmekte ustalaşmak günün temel görevleridir. Bu, kitleleri hareketlenmeye en elverişli zeminden kucaklayabilmek, duyarlılıklarını doğru kavramakla mümkündür. Saldırıları kendiliğinden bir duyarlılık yaratmaktadır. Sosyal yıkımın kitlelerde uyandırdığı duyarlılık alanları az çok bellidir.

Yıkım programı işçi ve emekçilerden başlamak üzere kitlelerin düzenden pozitif beklentilerinin kırılmasını kolaylaştırmaktadır. Kitleler bu saldırılarla geleceklerinin büyük bir belirsizliğe itildiğini görmektedirler. Saldırıların beklentileri kırması, yönsüz ve bilinçsiz bireysel arayışları ve çaresizliği belli bir oranda da olsa aşmayı sağlıyor. Saldırılara karşı direniş ve mücadelede birlik eğilimi, sendikal ihanet çetesinin ördüğü barikatlara rağmen güçleniyor. Bunlar, kitlelerin devrimci çalışmaya karşı daha duyarlı hale geldikleri anlamına gelmektedir. Böyle bir ortamda, sınıfla kaynaşmayı başarmak için olanaklar her zamankinden daha fazladır. Burada elde edilecek asgari bir başarı, daha kapsamlı bir hareketlilik durumunda aradaki mesafeyi kapatmanın da bir güvencesidir. Halihazırdaki nesnel tabloya rağmen, sınıf ve kitle bağlarındaki zayıflık, sınıf üzerinde politik etkiyi sınırlayan ve bir an önce giderilmesi gereken en temel zaaf alanı olarak duruyor.

Öte taraftan, sınıf ve kitlelerin mücadele deneyiminden öğrenmeyenlerin, ona öğretecek bir deneyim kazanması, sorunlara çözüm getirecek bir birikim oluşturmaları düşünülemez. Öncülük, asla salt bilgiyle ulaşılabilecek bir düzey değildir. Kitleler sinadıkları, saygı ve güven duydukları kişi ve partilerin pratik çabasıyla, onların doğrulanmış politikalarıyla örgütlü yaşama adım atarlar. Ancak, sınıfla bütünleşmede daha kararlı, daha cesur davranmayı başaranlar, programını ve pratik çalışmasını bu eksene oturtanlar, sınıfın derinlerde biriken mücadele isteğini açığa çıkarabilir ve örgütleyebilirler.

Günlük çalışma içerisinde karşımıza çıkan çeşitli alanlardaki ve düzeylerdeki olanakları değerlendirme ya da olanaklar yaratma çabası, sınıf hareketinin temel ihtiyaçlarını ve siyasal hedeflerini gözetten bir bütünlükle yürütülmelidir. Kapsamlı bir çatışmada küçük muharebeleri kazanmanın yarattığı moral kazanımın önemi yadsınamaz. Oysa, parça parça da uygulansa, sosyal yıkım saldırılarının bütünselliği ve önümüzdeki dönem, bu sınırlarda bir çabayı aşmayı gerektirmektedir. Dönem bizden emekçi kitleleri birleştirmeyi, emekçilerin biriken tepkilerinin akacağı kanallar açmayı dayatmaktadır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Sınıf hareketinden kısa... kısa....

Tuzla tersane işçileri iş cinayetlerine karşı yürüdü...

Tuzla tersaneler bölgesinde çalışan yaklaşık 2 bine yakın işçi, iş güvenliği talebiyle yürüdü. 7 Temmuz günü Recep Kayaş adlı işçinin sağlıksız çalışma koşulları nedeniyle yaşamını kaybetmesi üzerine, tersanelerde artık tam bir katliama dönüşmüş olan bu türden "kazaların" son bulması için ve kölece çalışmaya karşı, tersane işçileri tepkilerini sokağa taşıdılar.

8 Temmuz günü İçmeler Tren İstasyonu'nda toplanan işçiler, Tuzla Tersaneler Caddesi'ni trafiğe kapatarak, Recep Kayaş'ın çalıştığı Gemyat Tersanesi'ne kadar yürüdüler. Burada bir süre sloganlarla cinayet protesto edildikten sonra, tersane kapitalistlerin örgütlülüğü olan GİSAŞ (Gemi İnşa Sanayicileri Birliği) binasının önüne kadar sloganlarla yürüdüler. Burada yapılan konuşmalardan sonra oluşturulan on kişilik bir heyet GİSAŞ genel sekreteriyle görüştü. Görüşmede GİSAŞ temsilcisi önümüzdeki günlerde sorunu konuşacaklarını söyledi.

Tersane işçileri bu sözleri her iş cinayeti sonrasında duymaya alıştılar. Ancak değişen hiçbir şey olmadı. İşçiler bunun bilinciyle, mücadelelerine devam etmekten başka bir yollarının olmadığını ilan ederek eylemi bitirdiler.

Paksoy işçileri yürüdü....

Adana'da kurulu PAKSOY Yağ Fabrikası'nda yaşanan taşeronlaştırma ve sendikasıztırma saldırılarına ve bireysel zam dayatmalarına karşı işçiler, 6 Temmuz günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. PAKSOY işçileri bu talepleri için daha önce de servislere binmeme ve toplu viziteye çıkma gibi eylemler yapmışlardı.

Fabrika önünde yapılan yürüyüş sonrasında PAKSOY işvereniyle görüşmek isteyen işçiler yanıtsız bırakıldılar. Alkış ve sloganlarla bir süre daha süren eylem, mücadele kararlılığının ilanıya sona erdirildi.

PAKSOY'da taşeronlaştırma gibi yöntemlerle dayatılan ağır çalışma koşulları ve sendikanın yetkisinin düşürülmesiyle beraber, patronun saldırılarıyla doğrudan yüzyüze kalıyorlar. Bu saldırılara karşı PAKSOY işçisinin gösterdiği bu tepki ivmelendirilmelidir. Yeni eylem biçimleriyle işveren üzerinde PAKSOY işçisinin gücü ve kararlılığı gösterilmelidir.

Ancak bu saldırı topyekûn bir saldırıdır. Adana'da PAKSOY gibi pekçok işyerinde işçiler benzer saldırılarla yüzyüze kalıyorlar. SASA'da MarSA'da ve daha birçok işyerinde yaşanan durum, PAKSOY'dan hiç farklı değildir.

Bu saldırılara karşı çeşitli işyerlerinde gösterilen parçalı tepkiler birbirlerinden yalıtık kaldığı için, kapitalistler yürüttükleri ortak saldırıda önemli bir engelle karşılaşmıyorlar. Dahası tek tek yükselen tepkileri ezmekte bir zorluk yaşamıyorlar. PAKSOY işçileri ve Adana'nın diğer işyerlerinde çalışan işçiler için saldırılara karşı mücadelenin ortaklanması, olmazsa olmaz şarttır.

İleri-öncü işçiler bu bilinçle, saldırılara karşı ortak mücadelenin koşullarını yaratmak için çaba göstermek zorundadırlar. Birleşik mücadele ancak işçilerin bağımsız inisiyatifleriyle örülecektir.

Korel işçileri saldırıları direnişle yanıtladı

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde, Arçelik'e yan ürünler üreten Korel Fabrikası'nda sürdürülen sendikalaşma faaliyetine karşı, işveren bir kez daha işten atma silahına sarıldı. Ancak işverenin bu saldırısı işçilerin direnişiyle yanıtlandı.

Yaklaşık üç aydır sendikalaşma çalışması yürütülen Korel'de, işçiler Haziran ayı sonunda Türk Metal Sendikası'na üye olmuşlardı. Sendikalaşmanın bu düzeye gelmesiyle beraber, işveren 6 işçiye işten çıkararak sendikalaşmanın önünü kismeye çalıştı. Bunun üzerine tüm işyerinde işi durduran işçiler, arkadaşlarının geri alınması ve sendikanın işveren tarafından tanınması taleplerini işverene ilettiler. Bunun üzerine sendikayla görüşen işveren, böylece sendikayı kabul etmiş oldu. Ancak atılan işçilerin geri alınmasını kabul etmedi.

Bunun üzerine iki saat süren eylemi bitiren işçiler, arkadaşlarının işe alınması için sendikayla görüştüler. Ancak sendikanın tavrı işten atmaların doğal olduğu ve yapılacak bir şeyin olmadığı şeklindeydi. Sendikanın bu tutumuna karşı tepkisiz kalmayan işçiler, ertesi gün arkadaşlarının işe alınmadan işbaşı yapmayacaklarını duyurdular. Dört saat süren eylem atılan işçilerin işe geri alınmasıyla sonuçlandı.

Korel işçileri sendikalaşarak birleşik-örgütlü mücadelenin önünü açtılar. Ancak sendikanın patron işbirlikçisi tutumuna karşı mücadeleden geri kalmayarak, sendikal örgütlülüğün ancak sınıfın bağımsız inisiyatifleriyle gerçek anlamını bulduğunu bir kez daha gösterdiler.

Ambar işçilerinden EXSA işçilerine destek ziyareti...

EXSA işçilerine destek ziyaretleri sürüyor. DİSK, Hak-İş, Türk-İş'e bağlı sendikalar, siyasi partiler tarafından grevcilere belirli aralıklarla öğle yemekleri veriliyor, gıda yardımı yapılıyor. Cezaevi İzleme Komisyonu ve tutsak aileleri de cezaevi görüşünden sonra EXSA grevcilerini ziyaret edenler arasındaydı.

Grevin 23. gününde, Türk-İş'e bağlı TÜMTİS Sendikası'nda örgütlü ambar işçileri de bir destek ve dayanışma ziyareti gerçekleştirdiler. Ziyaret esnasında bir ambar işçisiyle röportaj yaptık.

- EXSA grevi hakkında ne düşünüyorsunuz?

İşçi: İşçilerle birlikteyiz. Grevin olduğu her yerde biz varız. İşçilerin haklı olduğu her yerde biz varız, ki buradaki işçiler de haklılar. Burada bir sendikal mücadele, bir örgütlülük mücadelesi veriyorlar. Bu da bizi çok ilgilendiren bir şeydir. Yani bu ekonomik taleplerden ziyade bir örgütlülük mücadelesi, işverene karşı, sermayeye karşı verilen bir mücadeledir. Bütün sermayedarlar birleşiyorlar. Güç birliği yapıyorlar. Biz de buradan sesleniyoruz bütün sendikalara, birlik istiyoruz. Yani güç istiyoruz. Yani sermayeye karşı işçilerin birliği olacak, topyekûn saldırılara karşı topyekûn işçilerin mücadelesi olacak ki, karşı koyma gücümüz olsun.

- Sendikanın ismi ya da hangi konfederasyona bağlı olduğu çok da önemli değil. Önemli olan işçilerin bir sendika çatısı altında örgütlü mücadele yürütmesi midir?

İşçi: Evet.

- Organize sanayi içerisinde EXSA'nın özel bir yeri var. İlk deneyimleri olmasına rağmen sendikanın da etkisiyle grev bugüne kadar geldi ve hala işçiler belli bir motivasyon içerisinde. Bunu neye bağlıyorsunuz?

İşçi: Burada şube güzel bir şeyi başardı. Orada örgütlenmeyi başardı. Bu bir halkadır. Bu halka kırılırsa organize sendikalaşma olacak. Yani ilk sendikalaşma olan yerdir. İşte bunun için organize bütün işverenler Sabancı'ya destek veriyorlar. Sendikayı kabul etmiyorlar. Biz de diyoruz ki; işverenler birlik oluyorsa işçilerin de birlik olması ve buna karşı koyması lazım. Yani Türkiye'de örgütlü olunmadığı müddetçe bireysel olarak karşı koymak zordur.

- İşvereni masaya oturtup taleplerin karşılaması, en başta da sendikanın var olması için ileriki süreçlerde sizce neler yapılması gerekiyor?

İşçi: Bize düşen ne varsa yaparız. Gerekirse iş bırakır, yürüyüş yaparız, miting yaparız. Hatta bunu Emek Platformu'ndan talep ediyoruz. Emek Platformu'nun derhal toplanması, derhal eylemlilikler gerçekleştirmesi lazım.

Bizim için, işçiler için bu grev çok önemli. Bu greve önem veriyoruz. Çünkü şubenin başarısıyla orada bir örgütlülük hattı yakalanmıştır. Bunu gevşetmeyelim, sıkı tatalım. Bu, tüm işçileri ilgilendiren bir şeydir.

- Bunun için somutta neler yapılmalı?

İşçi: İleriki günlerde eylemlilikler, mitingler düzenlenebilir. Yapılacaktır da. Yani gündemlerinde var. Şubenin gündeminde var. DİSK'in ve Emek Platformu'nun da gündeminde var. Ama biz acilen istiyoruz. Acilen miting, eylemlilikler istiyoruz. Çünkü gücünü gösteremediğin müddetçe işverene geri adım attırmak zor olur. Karşısında bir güç gördüğü zaman geri adım atar.

EXSA grevinin güçlü ve zayıf yönleri

EXSA grevi dördüncü haftasına girerken, güçlü ve zayıf yönleri daha belirgin biçimde görülebilir hale geliyor. EXSA grevine doğru bir müdahalenin örgütlenebilmesi, bu zayıf ve güçlü yanların bilinmesiyle mümkün.

650 işçinin çalıştığı EXSA, tekstil sektörünün ölçüleriyle bakıldığında, büyük bir fabrika. İhracata yönelik üretim yapması, grevin etkisini güçlendiren bir faktör. İşçilerin çoğunluğunu genç kadınlar oluşturuyor. Bunun da etkisiyle, işçilerde coşku ve moral yüksek düzeyde. Sektöre egemen olan ağır çalışma koşulları ve komik denecek düzeydeki ücretler, mücadele azmini pekiştiriyor. Yine, işçilerin çoğunluğunun kadın olması, yakınlaşma ve kaynaşmayı kolaylaştırıyor. EXSA'nın binlerce işçinin çalıştığı çok sayıda fabrikanın bulunduğu organize sanayi bölgesinde olması, sınıf dayanışmasının geliştirilmesi bakımından da büyük bir avantaj sağlıyor. İşçiler devrimci politikaya kapalı değil, bugüne kadar fabrikaya dönük herhangi bir devrimci çalışma ile karşılaşmamışlar. Bunu, ilişkilerin yıpranmamışlığı nedeniyle, bir avantaj olarak görmek gerekiyor. İşçiler sendikaya tam güven duyuyorlar. Bu durum bir yönüyle zayıflık olsa da, sendika işçilerin sürece aktif katılımlarını sağlamak üzere değerlendirildiğinde, avantaja dönüştürülebilir.

Tüm bu olumluluklara rağmen EXSA işçisi bir dizi zayıflıkla malul. Yukarıda bir avantaj olarak değerlendirdiğimiz, işçilerin çoğunluğunu genç kadınların oluşturması, grevin uzaması durumunda bir dezavantaja dönüşebilir. Aileleriyle birlikte yaşayan bekar kadın işçiler, genellikle işçiliği evleninceye kadar sürdürecekleri geçici bir uğraş olarak görüyorlar. Bu nedenle birlikte greve çıktıkları işçilere karşı sorumluluk duygusu kolayca aşınabiliyor ya da grevin hedeflerine karşı umursamazlık gelişebiliyor. Yine, işçilerin daha önce sendikal örgütlülük ve mücadele deneyimlerinin olmayışı bir diğer faktördür. Sendikaya duyulan koşulsuz güven, eğer başarılı bir müdahale gerçekleştirilemezse, işçilerin sürece seyirci kalmasına ve taban inisiyatifinin geliştirilememesine neden olabilir. Şu anda, dayanışma ziyaretleri vb. düzenleyen birimler oluşturulmuş olsa da, bunlar tümüyle sendikanın denetimindedir ve grevin kaderini belirleyecek bir "grev ve TİS komitesi" yoktur. Taban dinamizminin açığa çıkarılabilmesi, karar yetkisini elinde toplayan bir grev ve TİS komitesinin kurulmasına bağlıdır. EXSA işçisinin en büyük zayıflığı, böyle bir grev ve TİS komitesinin olmamasıdır.

Grev ve TİS komitesi

EXSA grevine müdahalenin ihtiyaçları ve hedefleri, bu saydığımız özelliklerden çıkarılabilir. Öncelikle yapılması gereken, bir "grev ve TİS komitesi"nin kurulması ve tüm inisiyatifin bu komitede toplanmasıdır. Grevin satılmasına izin vermemek için işçi inisiyatifinin önemi ve komitenin zorunluluğu işçilere kavratılmalıdır. Komite, demokratik seçim yoluyla kurulabileceği gibi, mevcut birimlerin öncü işçilerle genişletilerek grev ve sözleşme üzerinde söz sahibi duruma gelmesi yoluyla da oluşturulabilir. Komitenin oluşturulmasında sendika, ilk aşamada bir olanak olarak değerlendirilebilir. Bu aşamada önemli olan, işçilerin sürece aktif katılımının sağlanması ve grevin kaderinin sendikaya teslim edilmemesidir. Komitede sendika yer alsa bile, bu komite aracılığıyla işçi inisiyatifli geliştikçe, işçiler gerektiğinde sendikayı aşma gücünü gösterebileceklerdir. Komite, sendika üzerinde denetim kuralı, işçiler sendikanın yalpalamalarına karşı uyarılmalıdır. Ne var ki, sendika işçiler nezdinde teşhir olmamışken sendikayı karşısına alan bir söylem ya işçilerden tecrit olacak, ya da sendikaya ve greve karşı bir ilgisizlik doğuracaktır.

Sınıf dayanışması örgütlenmelidir

Gerek genel olarak sınıf hareketinin gelişimi, gerekse EXSA işçisinin başarısı açısından temel ihtiyaçlardan birisi de sınıf dayanışmasının geliştirilmesidir. Birçok grev ve direnişin sınıf dayanışmasının yetersizliği nedeniyle tecrit olup başarısızlığa uğradığı biliniyor. Sınıf dayanışmasının başarılı bir örneğinin yaratılması, yaz ve sonbahar döneminde TİS süreçleri üzerinden hareketlenecek sınıf yığınlarında işçi sınıfının

birliği" bilincinin yaygınlaştırılabilmesi açısından önemli bir dayanak işlevi taşıyacaktır. Güçlü bir sınıf dayanışması, farklı işletmelerdeki grev ve direnişlerin birleştirilmesi yönünde atılmış bir adım olacaktır.

Sınıf dayanışması, ne sendikaların destek açıklamalarından, ne de gıda yardımlarından ibarettir. Önemli olan eylemli bir dayanışmanın örgütlenebilmesidir. Bu, kitlesel ziyaretlerden mitinge, ortak dayanışma gecesi düzenlemekten dayanışma grevine kadar çok çeşitli biçimlerde olabilir. Bu çeşitlilik içerisinde olanakları yaratıcı bir biçimde değerlendirmek, alandaki sınıf devrimcilerinin görevidir. Sınıf dayanışmasının örgütlenmesinde başlıca üç alan hedeflenmelidir; Sabancı'ya ait diğer fabrikalar, greve hazırlanan belediyeler ve organize sanayiindeki diğer fabrikalar. İlk elden işçilerle birlikte yazılabilecek dayanışma içerikli bir bildirinin (mümkünse sendika tarafından basılması olumlu olur) kalabalık işçi grupları tarafından diğer fabrikalarda dağıtılması örgütlenebilir. Yine benzer şekilde, gruplar halinde dayanışma kartı vb. satışı yapılabilir. Bunlar yalnızca birer örnektir. EXSA işçisini harekete geçirip deneyim ve girişkenlik kazandıracak, diğer işletmelerdeki işçileri etkileyecek ve sınıf devrimcilerinin meşrulaşmasını sağlayacak farklı araç ve yöntemler bulunabilir.

Sınıf dayanışmasını geliştirmeye yönelik çalışmalar, faaliyeti sınıfın diğer kesimlerine taşınmanın bir olanağı biçiminde kavranmalıdır. Özellikle EXSA ve belediye işçileri arasında dayanışmanın güçlendirilmesi burada yaratılacak imkanların "ortak komite-ortak direniş" hedefi doğrultusunda geliştirilmesi açısından büyük bir önem taşımaktadır. Bu iki

Grevci EXSA işçileriyle dayanışma şenliği'nden

ortak alana seslenen, hazırlanmasına ve dağıtılmasına işçilerin doğrudan katılacağı ortak bir bülten, EXSA ve belediye işçileri arasında dayanışmanın geliştirilmesinde ve ortak direniş hedefine ilerletilmesinde işlevli bir araç olacaktır. Buradan yaratılacak basınç ile Genel-İş, Belediye-İş ve Tekstil sendikaları ortak harekete ve eyleme zorlanmalıdır.

Sınıf devrimcilerinin görevleri

Sınıf hareketi yıllardır çürütücü bir parçalanmışlık içindedir, ve deyim uygunsa, başarıya susamış durumdadır. Bir kazanımla sonuçlanacak dişe diş bir mücadele, sınıfın kendi gücüne ve birliğine inancını pekiştirecek, sınıf hareketine bir itilim kazandıracaktır. EXSA grevinin başarısı ayrıca organize sanayi bölgesindeki hemen hemen tümü örgütsüz olan işçileri örgütlenmeye ve mücadeleye sevkedecektir. Bu nedenle EXSA işçisi kazanmaya mecburdur.

Grevin başarısı için ise, sınıf devrimcilerinin müdahalesi hayati önemdedir. Sınıf devrimcileri, alana müdahalede hem partinin sınıf içinde kalıcı bağlar kurması ve önderlik pratiğinin geliştirilmesi, hem de grevin başarı kazanması perspektifiyle hareket etmelidir. Alandaki sınıf devrimcileri, yoğun bir propaganda ve deneyim aktarımıyla sınıf bilinci ve deneyimini zayıf EXSA işçisini aydınlatmayı ihmal etmemelidir. İşçilerin doğal yaşamlarına girmek, geceleri bile işçi evlerinde, işçilerle geçirmek, dışardan seslenmenin güçlüklerini biraz olsun dengeleyecek, işçiler nezdinde meşruluk ve saygınlık kazandıracaktır. İşçilerin çoğunluğunun genç olması, birebir ilişki yaratmak açısından büyük bir olanaktır. Öne çıkan işçilerin hiç değilse bir kısmıyla kalıcı bağlar kurulmadığında, sonuç alıcı bir müdahalenin gerçekleştirilemeyeceği unutulmamalıdır.

EXSA işçilerinden gazetemize ziyaret...**“Grevin organize sanayi bölgesi üzerindeki etkisi çok iyi”**

Grevci EXSA işçileri grevlerinin 24. gününde gazetemizi ziyaret ettiler. Direnişçi işçilerle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

-Sendikal örgütlülük sürecinizi anlatır mısınız?

1. İşçi: Ben işyerinde çalışırken, yeni gelen arkadaşlar hep sendikayla uğraşıyordu. Ben bu işlere fazla önem vermiyordum. Daha doğrusu, bu arkadaşlar uğraşırken ben belli etmiyordum, ama destekliyordum. Mesela neler geliyor, neler gelişmiyor, işyerinde panolarda yazıyordu. Ondan sonra arkadaşlarla birlik olduk, beraber olduk, bu seviyeye geldik.

-Ne kadar süre içerisinde sendikal hakkınızı kazanabildiniz?

2. İşçi: 12-13 ay sürdü.

-Sendikalaşma sürecinde işçilerin genel tutumu nasıl oldu? Destek verdiler mi, yoksa karşı çıkan oldu mu?

1. İşçi: Bizim bant bölümü olarak destek veren oldu. 40 kişi içerisinde 20 kişi destek verdi. En çok destek de ütü-paket bölümünden geldi. Bizim bu kesimhanede hiç öyle bir birlik yoktu. Bu arkadaşlara mesai geldi. Bu arkadaşlar mesaiye kalmayarak birbirlerine destek oldular. Sendika başkanından haber geldi mesela. Bu arkadaşlar itiraz ettiler, sabahları çalışmadılar. Ütü-paket bölümündeki arkadaşların çok faydaları oldu. İşte o zaman arkadaşların yaptığı eyleme destek geldi bizim dikey bölümünden.

-Ne gibi eylemler gerçekleştirildi?

2. İşçi: Mesai kağıdına yazıyorlar, ama gelip sormuyorlar, işin var mı yok mu diye. Getiriyorlar, atacaksın imzayı diyorlar. Zorluyorlar yani. Atmayan oldu mu, ağlata ağlata, git diyor muhasebeye çıkışını al. Biz de bunu önlemek için birlik yaptık. İmza atmadık kağıtlara. Arkadaşın biri, bir gün bana dedi ki, biz sendikaya kayıt olduk, güvendiğin arkadaşların varsa beraber gelin, üye yapalım sizi dedi. Ben de bilmiyorum ne olduğunu daha, ilk defa, tamam dedik. Biz de güvendiğimiz arkadaşlara söyledik, geldik kayıt olduk, herşeyi zamana bıraktık. Gelen arkadaşlar noterde imza attılar, Çakmak Plaza'ya toplantıya gittik. Orada bayağı bir şey oldu. Fabrika Genel Müdürü Ertan Bey'in bundan haberi oldu. Ondan sonra bir gün, Çetinkaya'da toplantı yapacaktık, haberini almış, Çetinkaya'nın kafeteryasına çıkmış, biz de bu sefer BOSSA'ya gittik, orada toplandık. Bundan haberdar olduğu için bir toplantı yaptı Ertan Bey. Gelin vazgeçin, burası bunu kaldırmaz, iflas ederiz, fabrika kapanır, dedi. Artık tehdit mi diyeyim, herkes kendine göre haklıdır tabii. Ertan Bey konuşmayı yaptıktan sonra 150 kişi geldi kayıt oldu, toplu sözleşme hakkımız deyince, millet sürekli geldi buraya, böyle oldu yani. En sonunda çıktık.

-TİS görüşmelerine katıldınız mı?

2. İşçi: Bizim temsilcilerimiz katıldı. Hepsinden haberimiz var, yani yapılan sözleşmeler kapıda söyleniyordu. Sendika başkanı her gün anlatıyordu.

-Sendikaya bölüm bölüm mü üye oldunuz?

2. İşçi: Hayır, karışık. Yani kim gelirse o oluyordu.

-İş bırakma, iş yavaşlatma gibi eylemler yaşandı mı?

2. İşçi: Çok. Mesailerde mesela

arkadaşlar yemeğe gitmiyordu. Çünkü her gün patates yiyorduk. Patates fazlalığı varmış! Ütü-pakette arkadaşlar yemeğe gelmezdi. Ben mesaiye kalmıyordum zaten o zamanlar. Bizim ütü işimiz yoktu genelde, paket kaldırırdık. Biz kalırdık arasıra mesaiye, biz yemeğe giderdik. Ütü-paket bölümü yemeğe gitmezdi. Ama bizim haberimiz yoktu tabii olaylardan, yani bize denmedi. Arkadaşlar bugün yemek yemeyin denmiyor. Kendileri anlaşımlar, yani haberimiz yok. Pakettekiler yapıyor bunu, müdürlerin de ağırlanna gidiyor.

-TİS'ten sonra ne gibi uygulamalara maruz kaldınız?

2. İşçi: TİS'ten önce acayip baskı vardı. TİS görüşmeleri olduktan sonra müdür işçilere daha çok yakınlık göstermeye başladı.

-Sendikalaştıktan sonra mı işten çıkartılmalar başladı, yoksa sendika yokken mi?

2. İşçi: Sendika yokken. Senin gözünün üstünde kaşın var git, sen sağa baktın, git. Genel müdür yoldan gidiyor, arkadaş iş arabası sürüyor, genel müdüre iyilik olsun diye arabayı durduruyor geçsin diye. Neymiş efendim, sen arabayı durdurdun, git çıkışını al, böyleydi yani.

-Peki sendika geldikten sonra işveren nasıl bir tutum sergiledi?

2. İşçi: İşçilere daha iyi davranılmaya başlandı.

-Grev nasıl başladı?

2. İşçi: TİS görüşmeleri sonucunda ücret anlaşmazlığı yüzünden greve çıktık. Yani biz hakkımızı istiyoruz. Arkadaşlar ne kadar ücret aldığımı soruyor, ben de 80 milyon demeye utaniyorum. Yapılan görüşmelerden hep haberimiz oluyordu. İşveren çocuk parası olarak yüz bin lira teklif etmiş. Ayda yüz bin lira teklif edenlerin çocukları Amerikalarda okuyor. Acaba günlük kaç dolar harcıyorlar.

-EXSA grevinin organize sanayi içerisinde ne gibi bir etkisi oldu?

3. İşçi: İşçi çok güzel oldu. Çok iyi bir dayanışma oldu. Öbür arkadaşlara da örnek oluyoruz. Zaten organize sanayi içerisinde işverenler kendi aralarında görüşmüşler sendikalaşma hakkında. İnşallah arkası gelir.

2. İşçi: Greve girdik, öbür fabrikanın servisleri EXSA'nın önünden geçmez oldu. Çünkü servisler geçerken korna çalıyordu. Millet alkışlayarak geçiyordu. Fabrikanın önünden geçmek yasak oldu.

-Şu an grevin 24. günü.

Kamuoyundan, işçi kardeşlerinizden, halktan ne gibi beklentileriniz var?

2. İşçi: Kamuoyunun bizi anlamasını istiyoruz. İşçi kardeşlerimizden destek bekliyoruz.

-24 günde, Sabancı gibi bir sermayedar hala masaya oturmuyorsa, ilerleyen süreçlerde oturmamakta ısrar ederse sizce neler yapılmalı?

3. İşçi: Bu adam masaya oturmuyorsa biz de elimizden geleni yaparız. Sendika başkanımız ne derse o olur.

2. İşçi: İlerleyen zamanlarda daha değişik eylemler yapılacak, sendika başkanı herşeyi ayarlıyor.

EXSA direnişçileri deneyimlerden öğrenmelidir!

EXSA (Export Sanayi) Hacı Sabancı Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu. 650 kadar işçinin konfeksiyon üzerine çalıştığı bir fabrika. Organize sanayi bölgeleri bilindiği üzere sermayenin vahşi orman kanunlarının geçerli olduğu yerlerdir. Sömürü olabildiğince dizginsiz ve pervasızdır. İşçiler sigortasız, sendikasız, asgari ücretle, hatta daha ucuza, hiçbir sosyal hakları hatta can güvenceleri olmadan kölece çalıştırılmaktadır.

EXSA işçisinin çalıştığı Hacı Sabancı Organize Sanayi Bölgesi'nde de aynı koşullar hüküm sürmektedir. Daha önceleri organize sanayi bölgesindeki sendikalaşma girişimleri (Arat Tekstil, Gönen Çelik) bir sonuç vermemiş, öncü işçiler işten atılmış, kalanlar ise gözdağı verilerek susturulmuş, gerçekleştirilemeyecek vaatlerde bulunularak kandırılmıştır. Böylece faaliyetleri her seferinde sermaye tarafından engellenmiştir. İşte böyle bir bölgede EXSA işçileri kendi öz güçleriyle örgütlenmeyi başarmışlardır. Bu anlamda EXSA grevi, yerelde Adana'nın, genelde Türkiye işçi sınıfının gözünün, kulağının üzerinde olması gereken bir grevdir.

EXSA grevi üç haftayı aştı. EXSA işçisi ilk günkü gibi coşkulu olmakla birlikte, ilk sendikalaşma ve ilk grevi yaşamının tecrübesizliğiyle, neyi nasıl yapacağını bilemeden bekliyor. İşçilerin bilinçlerinin oldukça geri olduğu, bazı işçilerin grevi tatil gibi algıladıkları görülüyor. Grevlerin birer mücadele okulu olarak değerlendirilmesi gerektiği düşünülürse, EXSA grevinin bu yönüyle de yeterince değerlendirilmediği belirtilmelidir. Adı grev komitesi olan, ancak işlevi gelen destek amaçlı gıda, para vb. türden yardımları toplayıp işçilere dağıtmaktan öte gitmeyen bir komite var. İşçiler kendi inisiyatifleriyle bir komite oluşturulması gerektiğinin yeni yeni farkına varıyorlar.

Hemen hergün sendika binasında basın açıklamaları yapılmakta, bunlar da rutinleşerek işlevini yitirme, etkisini kaybetme tehlikesiyle yüzyüzedir. Artık EXSA işçisinin kapalı kaldığı sendikadan çıkıp, taleplerini ve mücadelesini diğer sınıf kardeşlerine ve alanlara taşımalarının zamanı çoktan gelmiştir. EXSA işçisi fabrika önlerine (özellikle grev sürecindeki işyerlerine, Seyhan Belediyesi'ne, Paksoy'a, Organize Sanayi Bölgesi'ne), mahallelere gidip bildiriler dağıtmak, basın açıklamaları yapmak, gelişen eylemliliklere katılıp kendini ifade etmek, böylece işçi-emekçilere sorunlarını anlatabilmek, desteklerini alabilmek, mücadelelerini ortaklaştırmak göreviyle karşı karşıyalar.

EXSA işçisi, yanıbaşındaki sınıf kardeşlerine, deneyimli SASA işçilerine, Çukobirlik işçilerine ders verecek derecede birlikteliğinin gücü olduğu bilinciyle hareket etmektedir. Sermayenin SASA'da, Çukobirlik'de uygulamış olduğu "böl, parçala, yönet" politikasının ürünü olan işçiler arasında sağcı-solcu kutuplaşması, burada yaratılamamıştır. Bu anlamda EXSA işçisi ortak çıkarları için birlikte mücadele vererek sınıf kardeşlerine örnek olmaktadır.

Sınıf hareketinin canlandığı bu süreçte, Adana hareketli günler yaşamaktadır. Seyhan Belediyesi greve gitmek üzeredir. TİS sürecinde tikanıklık yaşayan Paksoy'da grev aşamasındadır. SASA'da hemen grev sonrası kadroya alınan 139 işçi belirlenirken, 91 işçinin de çıkışı verilmiş ve şimdi de 400 işçinin daha işten çıkarılacağı kulaktan kulağa yayılmaktadır. En son Çukobirlik'te 182 işçinin işten atılacağı, toplu izinlerle, imzalatılmaya çalışılan ve hiç ücret alamamak, tazminat alamamak anlamına da gelen metinlerle sinyal vermektedir. Bu fabrikalar sadece örneklerden birkaçı. Görüldüğü gibi sorunlar ortaktır. Saldırıları tüm işçi sınıfına, emekçileredir. Ve tek merkezden yürütülmektedir. Ortak direniş komiteleri oluşturularak bu saldırılara karşı birlikte, daha güçlü bir tepki örgütlenebilir.

EXSA işçisi kendisi için, diğer sınıf kardeşleri için, örgütlülüğü uğruna verdiği mücadeleyi kazanmak zorundadır.

Ortak komite, ortak direniş!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

EXSA işçileriyle dayanışma şöleni

EXSA grevinin 19. gününde grevci işçilerle dayanışma şöleni düzenlendi. Şölene DİSK ve Türk-İş'e bağlı kimi sendikaların başkan ve yöneticileri ile siyasi partiler ve DKÖ'ler katıldılar.

Açılış konuşmasını yapan Kazım Doğan hükümetin politikasını eleştirip, EXSA işçilerinin sorunlarını anlattı. Bir müzik grubu dinleti verdi. İşçilerle sendika yöneticileri halaylar çektiler. İşçiler teker teker kürsüye çıkıp şarkı ve türkü söylediler. Yine EXSA işçileri, bir işçi ile bir burjuvanın yaşamı arasındaki uçurumu anlatan ve ilgi gören skeç sundular. Gecikerek şölene katılan DİSK-Tekstil Genel Başkanı Süleyman Çelebi "İşçiler seninle gurur duyuyor!" sloganlarıyla karşılandı.

EXSA işçilerin grevdeki coşkularını

şölene de taşıdılar. EXSA işçileriyle dayanışmaya gelen tek işçi grubu olan MENSA işçileri de oldukça coşkuluydular. Şölene "EXSA-MENSA işçileri elele!" sloganı yazılı bir çelenkle gelen MENSA işçileri, sık sık "Yaşasın işçilerin birliği!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldılar. MENSA işçilerinden oluşan folklor grubu, gösterilerinin sonunda, "EXSA-MENSA omuz omuza!" sloganlarıyla sahnedan ayrıldılar. Daha sonra da bu slogan sık sık atıldı.

Şölen boyunca EXSA işçileri, "Yaşasın işçilerin birliği!", "İşte işçi, işte sendika!", "İnadına sendika, inadına DİSK!", "İşçi-sendika omuz omuza!" sloganları atıldılar.

Kızıl Bayrak/Adana

Çiğli Belediyesi'nden bir işçivle röportajı:

“Patronlar sınıfına karşı tek yumruk, tek yürek halinde birleşelim!”

Her seçimden sonra yeni seçilen belediye başkanı seçimden önce verdiği sözleri unuttur, belediyenin borç batağında olduğu, bütçelerinin çok kötü olduğu vb. söylemlerle feryatlar eder. Bu, çürümüş düzenin değişmeyen politikasıdır. Bunlardan bir tanesi de İzmir'in adeta can damarı niteliğinde olan Çiğli ilçesinin belediye başkanı Tevfik Ayanak.

Çiğli ilçesinin emekçi halkını, daha çok Kürt illerinden göç etmiş Kürt-Alevi emekçileri oluşturuyor. Emekçi halkın duyarlı oldukları kültür ve taleplerine dayanarak başkanlığa gelen Tevfik Ayanak, gelir gelmez “muhasibeyi bomboş bulduklarını, bir trilyon lira borç devraldıklarını, bu borçların çoğunun muhasibeye geçmemiş çekler oldukları” vb. söylemleri dilinden düşürmedi.

Belediye çalışanları önceki başkan Galip Öztürk döneminde kısıntı ücretleriyle çalışmaya itilmişlerdi. Bu politika Tevfik Ayanak'la birlikte değişmedi. Öyle ki, işçilerin '98 döneminden kalma alacakları var. Aylardır kimileri kısıntılarla, kimileri de ücretsiz bir şekilde çalıştırılıyor. İşçilere para verecek durumda olmadıklarını söyleyen Ayanak, bir süre önce de belediye gelirlerini kendi zimmetine geçirmek ve rüşvet almaktan, (CHP'ye haber vermemiş olacak ki) CHP İl Başkanlığı tarafından parti disiplinine verilip, görevi askıya alındı.

Gene bir başka iddia da, Galip Öztürk döneminde, Galip Öztürk'le birlikte belediyenin gelirlerini kendi kukkalarına indirmeleri. Bu son gelişmelerde CHP'nin iktidarı ve bütün düzen partilerinin aynı bataklıkta olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Aşağıda Çiğli Belediyesi'nde çalışan bir işçiyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Çalıştığınız belediyede yaşadığınız sorunları bize anlatır mısınız...

Çalıştığımız belediyede 350'ye yakın işçi çalışıyor. Kadrolular, sözleşmeliler ve taşerondakiler olmak üzere 3 bölümden oluşuyor. Taşerondakiler asgari ücret, sözleşmeliler 150, kadrolular da 300 milyon alıyor. '98'den beri ikramiyeler ve zorunlu tasarruflar verilmiyor. Birkaç aydır kısıntılarla idare ediyoruz.

İşçilerin yaşanan bu sorunlara karşı tavırları nedir?

İşçiler bu sorunlara karşı herhangi bir tepki geliştirmiş değil. Ama alttan alta biriken bir tepki var. '99'un Ağustos aylarında 75 işçi çıkarılmıştı. Bu esnada Belediyenin önünde oturma eylemi ve basın açıklaması yapılmıştı. Bu 75 işçinin yerine alınanlar taşerona verildi. Şimdi de 120-125 işçinin atılacağı söylentisi var. Bunların çoğu da kadrolu olanlar. Başkanın amacı yavaş yavaş sendikayı bitirmek ve taşeronu yoğunlaştırmak.

Burda Belediye-İş örgütü. Geçenlerde basın toplantısı düzenlendi. Bir sürü vaat sıralandı, ama pratikte hiçbir şey yapılmış değil. “Bizler üretimin aksatılmasından yana değiliz, ama haklarımız için gerekirse üretimi durdururuz, belediye başkanıyla görüşmelerimiz barışçıl bir şekilde sürüyor.” vb.. diyorlar.

Peki bu koşullarda sizce haklarınız nasıl bir yol ve yöntemle kazanılabilir?

Bence birilerinin bu gidişe artık dur demesi gerekiyor. Zaten birkaç aydır maaş alamıyoruz. Haklarımızı ancak mücadele edersek kazanacağız. Başkanın 3-4 ay maaş almadan nasıl geçeceğini merak ediyorum doğrusu.

En son Buca ve Karşıyaka Belediyesi'nde işçiler grev kararı aldılar. Bu konu üzerine ve son olarak gazetemiz aracılığıyla İzmir işçi sınıfına ne söylemek istersiniz?

Başta biz belediye işçileri bu TİS sürecinde ortak hareket etmemiz gerekiyor. Ve tüm İzmir işçi sınıfı patronlara karşı tek yürek tek yumruk halinde birleşelim diyorum. Zira artık başka çaremizde kalmadı.

“Onlar İMF'nin kölesi, Cottarelli'nin memuru olabilirler, ancak biz işçiler İMF'nin kölesi olmayacağız!”

Eminönü Belediyesi'nde de grev ilanı asıldı

Bilindiği gibi, 1 Mart'tan bu yana süren TİS görüşmelerinde belediye işçilerinin lehine bir sonuç elde edilememiştir. İstanbul'da geçen hafta 3 ayrı belediyede grev ilanları Belediye-İş'e bağlı işçiler ve sendikalar tarafından asılmıştı. Şimdi de Eminönü Belediyesi'ndeki Genel-İş'e bağlı işçiler bu dayatmalara, kısıntı şeklindeki maaş artışına ve hak gasplarına karşı 11 Temmuz 2000'de grev ilanını astılar.

Genel-İş 7 No'lu şube yaptığı basın açıklamasında şunlara değindi;

“DİSK Genel-İş olarak üyelerimizin, yıllardır alınteri, emeği, kan-can bedeli kazandığı hakları savunmaya çalıştık. Daha ücret zamları konusunda görüşülmeden, idari maddeler dedğimiz en temel haklarımız, sendikal kurullarımız işlevsiz hale getirilmek isteniyor. Bu, yasaları ve anayasal haklarımızı yok saymak demektir.”

“Daha toplu sözleşme görüşmeleri başlamadan medyada %0 zamlarla tehdit etmeye başladılar.”

“Birçok belediyede olduğu gibi işgüvencemizi ortadan kaldıran taşeron uygulaması, Eminönü

Belediyesi'nde de Temizlik Müdürlüğü'nün tümünde hayata geçirildi.”

“Bunlar İMF talimatlarıyla gerçekleştiriliyor.”

“Siyasi iktidar İMF'nin kölesi olmuş. İMF 'herşeyi özelleştirin' diyor. POAŞ, TEDAŞ, TELEKOM ve daha niceleri özelleştiriliyor. Onlar İMF'nin kölesi, Cottarelli'nin memuru olabilirler ancak biz işçiler İMF'nin kölesi olmayacağız.”

“... Biz Eminönü Belediye işçileri ve DİSK Genel-İş Sendikası olarak bütün gücümüzle greve hazırız.”

“... Grevden dolayı gelişecek olumsuzlukların sorumlusu biz işçiler olmayacağız. Bunun sorumlusu haklarımızı vermeyen belediye yöneticileri olacaktır.”

“... Grev kararımız tüm işçi sınıfına hayırlı olsun diyoruz.”

“İşçiyiz haklıyız kazanacağız!” denilerek basın açıklaması bitirildi.

Grev ilanı asıldıktan sonra 60 gün içerisinde bir anlaşma sağlanmadığı takdirde grev kararı hayata geçirilecek.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Avcılar Belediyesi işvereni grevi taşıyamaz”

Süreci ve gelişmeleri aktarır mısınız?

Halis (Belediye işçisi): %20-25 gibi söylentiler var ortada. Yani devlet politikasını belediyelere taşımaya çalışıyorlar. Beceriksizliklerini söylemiyorlar. Şimdi devlet politikası kalmadı. Sağlık-İş %50 ile bitirdi. Yani şimdi belediyelerin de diğer kesimlerin de %50'den aşağı bitireceğini zannetmiyorum. Çünkü devlet koyduğu politikayı kendisi deldi. Sağlık-İş'de %50'yle toplu sözleşme imzaladı. Şimdi diğer çevre belediyelerde de toplu sözleşmenin %50'den aşağı imzalanacağına inanmıyorum.

Avcılar Belediyesi'nde böyle bir sözleşmenin olabilirliği nedir?

Halis: İşçilerin hiçbir olaya doğru baktıkları yok. Çünkü işçiler temsilcilerin söylediklerini dinliyor. Sendika ise tabanda herhangi bir canlılık yaratmadı. Sağlam bir altyapı çalışması yok.

Avcılar Belediyesi işvereni grevi taşıyamaz, bunu iddia ediyorum! Neden grevi kaldıramaz? Avcılar'ın taşeronu yeni, güç bizden yana. Sonra Avcılar halkı duyarlı bir halktır, böyle bir şeye müsaade etmez. %60'tan aşağı bitmez Avcılar'da toplu sözleşme.

-Avcılar Belediyesi işvereni grevi kaldıramaz diyorsunuz. Ama elinizdeki en önemli temizlik taşeronu verilmiş durumda.

Halis: Şimdi greve çıkıldığı zaman temizliği çalıştıracağımızı mı zannediyorsunuz? Temizliği durduracağız. İşçiler greve aslanlar gibi çıkar. Fakat önderlik de çok önemli, cesaret vermek, motive etmek lazım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://raney.org>

Avcılar Belediyesi Temizlik Bölümü Baştemsilci ile konuştuk:

Şu anda farklı belediyelerde grev ilanları asılmış durumda (GOP, Eminönü, Güngören). Avcılar Belediyesi'nde durum nedir?

Baştemsilci: Bizim sürecimiz devam ediyor. Biz ayın 20'sinden sonra işverene bildireceğiz. Birden bire giriş yapamayız. İşverenin bize teklifi %20, biz de DİE'nin açıklamasına göre 4 kişilik bir ailenin geçineceği ücret istiyoruz. Ama bunda bir esneklik de gösteremeyeceğiz, çünkü fazla bir şey istemiyoruz. Sadece insanca geçinebileceğimiz bir ücret istiyoruz. Süreç devam ediyor. Belki bu sırada bizi tekrar çağırırlar, sendika-işveren görüşmesi olur. Bu görüşmenin bizden yana bitmesini istiyoruz. Onun için şimdilik işvereniyle öyle kavgaya, gürültüye girmek istemiyoruz.

Peki greve yönelik hazırlıklarınız nelerdir?

Temsilci: Bizim grev komitesi, basın komitesi, eğitim komitesi, vb, hepsi hazır. Hatta dayak komitesi bile hazır.

Greve çıktığınız koşullarda taşeronu karşı tutumunuz ne olacak?

Temsilci: Bizim elimizde bulunan araçları kesinlikle kullanamazlar. Kiraladıkları araçları ise bizim almamız mümkün değil. Ama bizden alınmış olan araçları yasal olarak hiç kimse kullanamaz. Grev kararı alındığı zaman bu mümkün olmuyor.

Greve çıkma konusunda işçilerin genel düşüncesi nedir?

Temsilci: Tabii bizim gönlümüz grevden yana değil. Geçmiş süreçlere dayanarak söylüyorum, burada grev yapılırsa bu da mümkün olmayan şeyler doğurur. Tabii bu grevi yapamayacağımız anlamına gelmiyor. Zorlanırsak bu iş grevsiz bitmez. Kabul edeceğimiz, etmeyeceğimiz şeyler vardır. Kendi taleplerimizi kabul ettiremezsek tabii ki greve çıkacağız. Bunu kimse engelleyemez. Zaten şimdi bizim üzerimize şöyle geliyorlar. Avcılar Belediyesi deprem görmüş bir belediyedir. Doğrudur, ama sadece Avcılar Belediyesi değil, Avcılar'da yaşayan tüm insanlar depremden zarar gördüler. Şimdi bunun faturasını çalışanlara yükleyemezler.

Kamu emekçileri hareketi...

Reformizmin icazetçi ve bölücü rolü

Yerli sermayenin uluslararası sermayeyle ortak çıkarları doğrultusunda hareket eden İMF-TÜSİAD hükümeti, son süreçte işçi ve emekçilere yönelik sınırsız ve tavizsiz bir saldırı programı uyguluyor. Bu saldırı programının kapsamında neler olduğu, gaspedilen sosyal hak ve güvencelerden, ücretlere yansıyan sadaka zamlardan, cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik baskı ve terörden, sendikasılaştırma benzeri birçok uygulamadan, toplumun her kesimi tarafından görülüyor.

Devletin sermaye sınıfını temsil ettiği bir sistemde, çıkarları korunan sınıfın sermaye sınıfı olması ve tüm devlet aygıtlarının da bu doğrultuda hareket etmesi kaçınılmazdır. Sermaye devleti, işçi ve emekçiler açısından yıkım olan İMF programını sorunsuz uygulayabilmek, toplumun tüm muhalif kesimlerini bastırmak, sindirmek, teslim almak için birçok yöntem uygulamaktadır. Bu yöntemlerden biri de devlet terörüdür. Son süreçte, bu terör ve katliam en açık biçimiyle cezaevlerinde kendini göstermektedir. Amaç, içerde sınıfın öncüsü ve en diri kesimi olan devrimci tutsakları teslim almaktır. Diğer taraftan yasaklanan grevler, eylem ve direnişlere yönelik saldırılar, dışarda işçi ve emekçileri teslim almaya, sindirmeye yöneliktir. Devlet terörünün arttığı süreçlerde, faşizme karşı oluşan tepki ve anti-faşist mücadelenin de gelişmesi kaçınılmazdır. Son dönemlerde alanlara yansıyan anti-faşist şiarlar, devlet terörüne ve faşist uygulamalara karşı gelişmekte olan tepkinin bir göstergesidir. Devlet terörünün artması, sınıfa yönelik saldırıların ve emperyalizme kölece bağımlılığın da artması demektir aynı zamanda. Bu, devletin İMF programını uygulamadaki kararlılığının, en ufak taviz dahi verilmeyeceğinin de bir işaretidir.

Sermaye devleti gelişen tepkiyi terörle bastıramadığı koşullarda, toplumsal muhalefeti kontrol altında tutabilmek, düzen kanallarına akıtabilmek için, bir anlamda terörden daha tehlikeli olan bir silah kullanmaktadır. Bu, reformizm silahıdır. Reformizm, ideolojik olarak kendini farklı zeminlerde vareder. Bu varediş, siyasi bir yapılanma olabileceği gibi, emek örgütleri içinde de devam eder.

Bu emek örgütlerinden biri de Kamu Emekçi Sendikaları Konfederasyonu KESK'tir. Reformizme yapılan vurgu, KESK'te konumlanmış reformist sendika bürokratlarının, kamu emekçileri mücadelesinde oynadığı rol ve KESK'in getirilmek istendiği teslimiyetçi noktadır. Siyasi mücadelede olduğu kadar sendikal mücadelede de reformist anlayışların sınıf üzerindeki olumsuz etkisi kendini hissettirmektedir. Reformizm, son süreçte özel olarak kamu emekçileri mücadelesine damgasını vuran ve aşılması gereken bir tehlike olarak durmaktadır. Benzer bir amaçla birarada bulunmaları ve uzlaşmaları mümkün olmayan ESK'yı yasalaştırarak tekrar gündeme getirmek, sınıfın değil sendika bürokratlarının tepeden birliği olan Emek Platformu'na alan açmak da sermaye devletinin kullandığı bir yöntemdir.

Reformizm tehlikeli bir silahtır. Çünkü reformizm; emekten yana talepleri dile getirir ve bu haklı talepleri almak için devrimci söylemler kullanır. İşçi ve emekçilerin zihinlerini bulandırır.

Mücadele, zafer, birlik, beraberlik, sınıf dayanışması, emeğin iktidarı gibi söylemler, reformist anlayışların da ağızından düşmemektedir.

Ancak sözün bitip eylemin başladığı noktada, reformizmin icazetçi-pasif-uzlaşmacı yüzü de açığa çıkar. "Hak verilmez, alınır" diyenler, işbirlikçi sermaye devletiyle karşı karşıya gelmemek, sistemin olanaklarından yararlanarak kendilerini varedebilmek için uzlaşmaya, "hak dilenmeye" başlarlar. Emekten yana bir duruş ve devrimci bir mücadele çizgisi bedel ödemeyi gerektirir. Kapitalist sistemin işleyişini temelden sarsmayı gerektirir. Reformizm bunu göze alamaz. Kendinin devamı için sistemin de devamı şarttır. Sömürüyü ortadan kaldırmayı değil, istese istese vahşi sömürüyü ehliştirmeyi ister. Ancak böylesi bir istem için dahi, kararlı, fiili-meşru bir mücadele çizgisi gerektiğini görmez, görmek istemez. Çünkü böylesi bir mücadele, işçi ve emekçilerin kendi güçlerini görmesine neden olur ve sınıfı demokratik-sosyal-ekonomik talepli mücadeleden iktidar alma mücadelesine taşır. Böylesi bir mücadele sendikal bürokrasiyi de aşmayı gerektirir. Kendilerine biçilen misyon gereği reformizmin işlevi, sınıfın ve emekçilerin gelişmekte olan öfke ve tepkisini düzen sınırları içinde tutmak ve orada eritmektir.

Sermaye saldırılarının iyice pervasızlaştığı böylesi bir süreçte devrimci, öncü kamu emekçilerinin kurduğu KESK ise, bütün birlik, beraberlik, sınıf dayanışması ve direniş söylemlerine rağmen, bırakalım sınıf dayanışmasını örmeyi, kamu emekçilerini doğrudan ilgilendiren saldırılarda dahi kendi kitlesini bölmekte, desteğe gelen kitleyi ise polisvari yöntemlerle yalıtıma çalışmaktadır.

Son süreçlerdeki KESK eylemlerinde (10 Haziran Eğitim-Sen, 8 Temmuz SES eyleminde olduğu gibi) yaşanan tablo hep aynı olmaktadır. "Bizim dışımızda pankart açmak yasak" diyerek konfederasyonun diğer bileşenlerine saldırılmakta, topyekûn direniş ve birliği engelleyici tavırlar sergilenmektedir. "Gücümüz birliğimizdir", "Küresel saldırıya küresel direniş" diyenler, iş pratiğe geldiğinde işçi ve emekçileri bölmekte, güçlerini eritmektedir. Bu tavır ve kavrayış reformizmin kendisidir, reformist anlayışın ürünüdür. Bu, niyetten çok da bağımsız olmayan reformizmin tarihsel misyonu ile ilgili bir durumdur.

KESK'i son dönemde gittikçe icazetçi konumdan teslimiyetçi konuma evriltmeye çalışan anlayış, KESK'in başında bulunan sendika bürokratlarının reformist anlayışdır. Bu anlayış kamu emekçilerinin anlayışı değildir. 4 Martları, 16-17 Haziranları yaratan öncü kamu emekçileri hak alıcı çizginin teslimiyetten, sermaye devletiyle uzlaşmaktan, meclis koridorlarını aşındırmaktan geçmediğini çok iyi biliyorlar. Hak gasplarına geçit vermemek, yeni haklar almak için kamu emekçilerine gereken tarz, devrimci bir mücadele üzerinden yükselen fiili-meşru mücadele hattıdır. Bu hattı yaratacak güç ise öncü, devrimci kamu emekçilerinin kendi öz güçleridir. Sendika bürokratizmini ve reformizmi aşan bir örgütlenişle ancak sınıf dayanışması ve topyekûn bir direniş ağı örülebilir. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ankara SES eylemi...

"Topyekûn saldırılara, mezarda emekliliğe, sosyal güvenliğin tasfiyesine, uluslararası tahkime, MAI-MIGA'ya, özelleştirmeye, F tipi cezaevlerine DİRENECEĞİZ!"

Sermaye devletinin işçilere ve emekçilere yönelik uyguladığı topyekûn saldırının bir parçasını da, sağlık emekçilerinin haklarının gaspedilmesi oluşturuyor. Sağlık emekçileri de, kendilerine yönelik olan "siyasi kadrolaşma" ve tüm öteki saldırılara karşı 8 Temmuz'da merkezi bir miting gerçekleştirdi.

Sağlık emekçileri mitingde en önde "Kadrolaşmayı bırak, sorunların çözümüne bak" yazılı pankartı taşıırken, onun arkasında "Topyekûn saldırılara, mezarda emekliliğe, sosyal güvenliğin tasfiyesine, uluslararası tahkime, MAI-MIGA'ya, özelleştirmeye, F tipi cezaevlerine DİRENECEĞİZ!" yazılı pankartı taşıdılar. Ayrıca bazı sağlık emekçilerinin ailelerden aldıkları "Hücreleri yıkacağız!" yazılı önlükleri giymeleri de, emekçilerin hücre saldırısı karşısında duruşlarının önemli bir parçasıdır.

1500 civarında sağlık emekçisinin katıldığı mitingde Ankara Tabip Odası'nı yanı sıra çeşitli kentlerin SES şubeleri katıldı. "Hücre tipi yaşam ve cezaevine karşı sokağa, eyleme" pankartıyla AÜ Hücrelere Hayır Platformu da eylemde yerini aldı. Tutsak aileleri de; "Katleden devlettir, yargılanan onurumuz, onuruna sahip çık!" "Hücre değil, sağlığa bütçe!", "Murat Dil ölümsüzdür!", "Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar katliamları, sıra Burdur'da mı?" yazılı dövizleriyle eyleme destek verdiler.

Tutsak aileleriyle SES'lilerin eylem öncesinde konuşmalarında ailelerin Ankara Şube arkasında yürümesi noktasında ortaklaşılırken, eylem anında aileler, Ankara Şube arkasına geçtiklerinde ters bir tepkiyle karşılaşarak, en arkada yürümeleri istendi. Bunun üzerine ailelerle SES yöneticileri arasında bir gerginlik yaşandı. Bir süre devam eden gerginliğin ardından, tutsak aileleri SES Manisa Şubesi'nin arkasında yeralarak yürüdüler.

Yürüyüş Sağlık Bakanlığı'nın önünde sona erdi ve kitle burada beklemeye başladı. Bakanlığın önünde, "Sistem çürüyor, sağlıkçılar yürüyor!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Kurt, kuş, arı, İMF iktidarı!", "Fazla çalışmaya, angaryaya son!", "Herkes eşit, ücretsiz sağlık!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yüzdelik zam değil toplu sözleşme!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Hücrelere değil, sağlığa bütçe!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!" sloganları atıldı.

Sağlık Bakanlığı'nın önünde bakanla yapılan görüşmenin sonuçları beklenirken, Ankara Üniversiteleri Hücrelere Hayır Platformu'ndan öğrenciler "Hücre tipi yaşam ve cezaevine karşı sokağa, eyleme!" yazılı pankartlarını köprüye asmak isteyince, faşist sermaye devletinin kolluk güçlerinin saldırısına uğradılar. Saldırı kararlı bir tepkiyle geri püskürtüldü. Hiç kimseyi gözaltına almayı başaramayan ve bir köşeye sıkışan "güvenlik güçleri"nden beşi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Bu çatışma esnasında bir grup sağlık emekçisinin dışında diğer emekçiler yazık ki saldırıyı izlemekle yetindiler. Eyleme katılan SLP'liler ise, hemen yanlarında gerçekleşen saldırıya tepki koyup faşist kolluk güçlerini geri püskürtmek için uğraşacaklarına, kol kola girip faşizme karşı sloganlar atmakla yetindiler.

Saldırının geri püskürtülmesinin ardından Sağlık Bakanı'yla görüşen heyet gelecek görüşmenin sonucunu aktardı. Sağlık Bakanı, kendisiyle görüşmeye giden heyete; "Ben sizin sorunlarınızı çözmek için elimden geleni yapıyorum" demiş ve kendisine destek olmalarını istemiş! Bu açıklamadan sonra SES Genel Başkanı sorunları çözümlene kadar mücadele edeceklerini, ellerinden geleni yapacaklarını söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

İcazetçi tutumlara masum kılıflar

SES 8 Temmuz eyleminde kendi şubeleri dışında pankart açılmaması noktasında bir karar almıştı. Eylem öncesinde SES'in faşist kadrolaşma ve sürgünlere karşı Sağlık Bakanlığı'na yalnızca SES pankartıyla güçlü bir şekilde tek bir ses gibi duruş sergileyerek çıkılmasının gerekliliği vurgulanmış ve diğer emekçi örgütüllükleri de bu yönde hareket etme noktasında önceden bilgilendirilmişti.

İlk başta "birlik", "beraberlik", "tek vücut olma" vb. gibi oldukça mantıklı görünen ve kulağa hoş gelen bu söylemlerin sendika bürokrasisinin icazetçi tavrının, eyleme dönük ciddi bir çalışma yapılmamasının, artı, sınıf kitlelerini olabildiğince birbirinden ve mümkünse devrimci politikarlardan yalıtmanın bir kılıfı olduğu oldukça net bir şekilde ortaya çıktı. Eğitim-Sen'in norm kadro eyleminde yaşanan tablonun bir benzerinin SES eyleminde de yaşanmış olması, sendika bürokrasisinin, bu süreçte birleşik-militan bir mücadelenin önünü tıkayarak, sermayenin uygulamaya çalıştığı sosyal yıkım programının kolayca hayata geçmesinde önemli bir misyonu yerine getirmekteki çabalarını göstermektedir.

Mücadelenin önündeki hain barikatları yıkalım!

Kahrolsun sendika bürokrasisi!

Kızıl Bayrak/Ankara

Avcıoğlu Plastik Fabrikası'ndan işçiler

Kıbrıs'ta işgal karşıtı tepkiler karşısında artan baskı ve provokasyonlar

Denktaş ve Klerides'in emperyalistler tarafından Cenevre'de dolaylı barış görüşmelerinde bir araya getirildiği günlerde, Kuzey Kıbrıs'ta gittikçe şiddetlenen bir tartışma ve siyasal arenada yankı yapan yeni bir takım gelişmeler yaşanıyor.

Görünürde Güvenlik Kuvvetleri Komutanı Ali Nihat Özayranlı ile Kuzey Kıbrıs'ın sosyal-demokrat parti liderleri arasında yaşanan tartışma, gerçekte Kıbrıs halkı içerisinde Kıbrıs'ın işgaline yönelik olarak güçlenen rahatsızlıklar karşısında TC'nin doğrudan müdahalesini ifade ediyordu. Burjuva medya tartışmayı GKK komutanı ile sol parti liderleri arasında yürüten bir tartışma olarak yansıttı. Ancak tartışmanın bazı gazetecilerin ajan suçlamasıyla tutuklanmasına kadar vardığı düşünülürse, artık yaşanan gelişmelerin gerçek içeriğini saklamak mümkün değildir.

Kuzey Kıbrıs'ta yaşanan bu gelişmeleri iyi anlayabilmek için sürece genel hatlarıyla bakmak gereklidir.

Tartışma adı altında gizlenmeye çalışılan TC'nin açıktan müdahalesidir

Tartışmanın patlak verdiği sorun, şu an hükümette olan TKP'nin (Toplumcu Kurtuluş Partisi) programına, GKK'ya bağlı 2 bin kişilik polis gücünün klasik normlardaki her devlet yapısında olduğu gibi İçişleri Bakanlığı'na bağlı olmasına ilişkin bir maddeyi eklemesiydi. Bu maddenin anlamı, başında bir Türk generalin olduğu ve doğrudan Türkiye Genelkurmayı'na bağlı olan GKK'nın denetimindeki polis gücünün hükümetin kontrolüne verilmesiydi. Tepeden tırnağa Türkiye Cumhuriyeti kontrolünde ve onun basit bir kuklası olan KKTC devletine böylece sınırlı olarak kendi askeri gücünü yönetme iradesinin verilmesi öngörülüyordu.

Ama, Kuzey Kıbrıs yönetiminin uşak ruhlu bir kukla rejimi olması nedeniyle böyle bir iradede söz etmek mümkün değildir. TKP gibi partilerin de bu anlamda herhangi bir farklılığı yoktur. TKP programında bu talebe yer vererek, gerçekte gereklerini yapmak değil, halkın duyarlılığını sömürmek amacındadır. Burada söz konusu olan Kıbrıs halkında işgale karşı büyüyen tepkinin TKP programında somut ifadelerine kavuşmuş olmasıdır. Sorunun özü bu noktadadır.

Kuzey Kıbrıs halkının işgale yönelik tepkisinin büyüklüğünün göstergesi olarak cumhurbaşkanlığı seçimlerini verebiliriz. Kaldı ki, TC'nin bu kadar açık bir müdahaleye ihtiyaç duyması, asıl olarak cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ortaya çıkardığı tablo üzerindendir. TKP'nin programı bu açıdan sadece bir vesile olmuştur.

Birkaç ay önceki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde işgalin sembolü ve TC'nin bir numaralı uşağı Denktaş, açık bir biçimde seçilememesi tehlikesiyle yüzyüze kalmış, yapılan müdahaleyle rakibi Eroğlu seçimden geri çektiler. Denktaş kaba bir biçimde yeniden cumhurbaşkanı yapılmıştır. Eroğlu'nun da tescilli bir uşak olmasına karşın, burada Eroğlu'na yönelen oylar, işgalin sembolü Denktaş'a yönelik tepkinin somut bir ifadesiydi.

TKP programında yer alan ifade, GKK komutanı tarafından "vatana ihanet" nitelendirmesiyle yanıtladı. GKK komutanı bu tavrı sergileyenlerin bunun bedelini ödeyeceğini söyleyerek, "yetkililer sahip çıkmazsa GKK

devlete sahip çıkar" şeklinde tehditler savurdu. Bu açıklamaların arkasından Denktaş, GKK komutanına destek verirken, işgale karşı tutum alan Avrupa Gazetesi sahibi ve birkaç yazar ve çalışanı ajanlık yaparak vatana ihanet ettikleri gerekçesiyle tutuklandılar. Ancak mahkemeye bu suçlamaya ilişkin tek bir kanıt dahi sunulamadı.

İşgal karşıtı toplumsal dinamikler büyüyor

Tartışma TC'nin "otoritesinin tesis" edilmesiyle şimdilik kapanmış görünüyor. Ancak bu sadece görüntüde böyledir. Gerçekte olayın kendisi işgale ve kukla rejime yönelik büyüyen toplumsal muhalefete önemli bir ivme kazandırmıştır. Çünkü Kıbrıs halkı sözde barışı tesis etmek için bulunan Türk ordu güçlerinin işgalci konumu ve mevcut rejimin bir kukladan ibaret olduğunu bu olay vesilesiyle bir kez daha görmüştür. İşgale ve onursuzluğa karşı tepkiler bu olay vesilesiyle daha da artmış, burjuva medyanın sayfalarına yansıyacak düzeyde su yüzüne çıkmıştır.

Kıbrıs yıllardır Türk ordusunun işgali altındadır. Türk devleti Kıbrıs'ı bir eyaleti gibi görmekte ve tüm kirli ve kanlı işlerinin üssü olarak kullanmaktadır. Bugün Kuzey Kıbrıs, bir kumar, uyuşturucu ve kara para aklama merkezidir. Dahası kontr-gerillanın eğitim merkezi ve saldırı üssüdür.

İşgal, Kuzey Kıbrıs halkına onursuzluğu, teslimiyeti dahası açlık ve sefaleti getirmiştir. Bugün Kıbrıs halkı Türkiye'den aktarılan kirli paranın kırıntılarına talim ettirilmektedir. Çünkü Kuzey Kıbrıs'ın tüm üretim altyapısı işgalci güçler tarafından tahrip edilmiş, K.Kıbrıs halkı işgalci sermaye devletine avuç açar hale getirilmiştir.

Türk devleti şimdi de IMF patentli bir sosyal yıkım programını Kıbrıs halkına dayatıyor. Kukla rejim bu paketi uygulamakta gönüllü. Paketin uygulanmasıyla beraber Kuzey Kıbrıs halkını tam bir sosyal yıkım beklemektedir. Kıbrıs emekçileri bu yıkım paketine karşı tepkilerini yükseltmeye başladılar. Sendikaların aldığı genel grev kararı yüksek bir katılımı gerçekleştirildi. Kıbrıs emekçileri yıkım paketinin uygulanmasını engellemek için artık süresiz bir genel grevi hayata geçirme eğilimindedir.

Gelinen yerde Kuzey Kıbrıs'ta Türk devletinin iktisadi-politik ve askeri egemenliği her zamankinden daha fazla sorgulanıp, çeşitli somut tepkilere konu oluyor. Bu durum ise, Kıbrıs üzerine yaşanan emperyalist hesap ve çatışmaların yoğunlaştığı bir dönemde Türk devleti açısından tam bir açmazı ifade ediyor. Emperyalist pazarlık masasında TC'nin elindeki gücün zayıflaması anlamına geliyor. Bu nedenle, önümüzdeki süreçte Türk

devletinin Kıbrıs'ta daha doğrudan baskıcı müdahaleler içerisine gireceği görülüyor.

Kıbrıs halkları geleceklerini kendileri belirleyeceklerdir

Ancak Kuzey Kıbrıs halkının kendi geleceği üzerinde söz söyleme ve irade belirleme yönünde içerisine girdiği tutumu sürdüreceğinin güçlü belirtileri var. 26 yıllık işgalin yarattığı her türden gerici zincirleri zorlamaya başlıyor. Bu açıdan süreç K. Kıbrıs halkı açısından bir silkiniş anlamına geliyor. Aynı şey Güney Kıbrıs Rum halkı içinde geçerlidir. Artık onyıllardır birbirlerine düşürülmeye çalışılmış bu iki halk, kaderlerini kendi ellerine alıp, Türkiye, Yunanistan ve onların adadaki taşeronu gerici işbirlikçi rejimleri adadan kovmak zorundadırlar.

Elbette ki, böyle bir mücadelenin kaderi, aynı gerici sınıf ve devletler tarafından inim inim inletilen Türkiye ve Yunanistan işçi sınıfı ve emekçilerine göstereceği tutuma bağlıdır. Bu iki ülkenin emekçileri, kendileri üzerindeki baskı ve sömürünün de kaynağı olan bu egemen sınıfların şoven politikalarının payandası olmayı reddetmelidirler. Kıbrıs halklarının birleşik-özgür bir Kıbrıs istemlerine sahip çıkmalıdır.

Kıbrıs'ta işgale son!

Yaşasın Kıbrıs, Türk ve Rum emekçi halklarının birleşik-özgür Kıbrıs Cumhuriyeti!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

KKTC, Türkiye'nin Bir Eyaleti mi?

(...) Yakında başlayacak Cenevre görüşmeleri öncesinde Kıbrıs üstüne "resmi görüş" dışında yazılacak her yazı "ihanet"le suçlanır. Bunu göze alıp soralım: Türkiye'nin dış politikasına göre KKTC bağımsız bir devlet mi, yoksa resmi adı öyle bile olsa Türkiye'nin bir eyaleti mi?

Türkiye artık bu soruya yanıt vermekten kaçınamayacağı bir sürece girdi. Kıbrıs'ın geleceğini ya Kıbrıslılar belirleyecek; o zaman Türkiye için Kıbrıs, sıcak ilişkileri bulanan bir yakın komşu ülke olacak, ya da Türkiye "Bu aldatmacaya bir son verelim. KKTC'yi ilhak ederek Türkiye'nin bir eyaleti yapalım" diyecek.

KKTC'nin bağımsız bir devlet olduğu, kendimizden başka kimseleri inandırmadan ha bire yineleniyor. Ama adadaki Türklerin güvenliğini sağlamak için orada bulunduğu söylenen, Türk ordusunun bir büyük askeri birliği, Kuzey Kıbrıs'ta "gerçek iktidar" anlamına gelecek yetki ve görevlerle donatılıyor. Örneğin Kuzey Kıbrıs polis gücü, KKTC Hükümeti'ne değil, doğrudan o birliğin komutanına bağlı. Bu minik sakıncayı düzeltmek isteyen Kıbrıslı politikacılar hain, bu ve benzeri "tuhaflıkları" kalemlerine dolayan gazeteciler de "casus" ilan ediliyor.

Yani Kıbrıs'ın geleceğini Kıbrıslıların belirlemesine izin verilmiyor.

Ama bu saçmalığa son verip Kıbrıs'ı ilhak etme kararı da verilemiyor. Bunun yol açacağı, düşünülmesi bile ürkütücü uluslararası sonuçları Türkiye dış politikasına yön verenler göze de alamıyorlar. (...)

KKTC gerçekten bağımsız bir devlet mi, yoksa Türkiye'nin bir eyaleti mi? (Aydın Engin/Cumhuriyet, 11 Temmuz '00)

Hücre tipi işkence

Zindanlardaki sorunların kaynağı koğuş sistemi değildir. Zindanlardaki en temel sorun, düzene karşı meşru ve haklı bir mücadele içinde olan devrimcilerin tutsak edilmiş olmalarıdır. Diğer sorunların kaynağı ise, devletin sistemli faşist baskı ve gizli-açık katliam uygulamalarıdır. Koğuş sistemi ile devrimci tutsakların birarada kalmaları ise, bu baskı ve katliam uygulamalarına karşı direnmenin temel imkanı olmuştur.

Şimdi yokedilmek istenen, bu birlikte yaşama ve örgütlü direniş gücüdür. Önü açılmak istenen, izolasyon yoluyla ve devrimci tutsakların teslim alınması amacıyla uygulanacak sınırsız baskı, işkence ve katliam uygulamalarıdır. Bunu devlet yetkilileri “ölmekten beter etmek” şeklinde açıklıyorlar. Tutsakları birbirlerinden, sosyal yaşamdan tecrit etmenin diğer adı tutsakları canlı canlı mezara sokmaktır. Bunu başaran devlet, direnen devrimci tutsakları fırsatını bulduğunda açıkça katletmekten de geri durmayacaktır.

Zindanlardaki sorunların kaynağı koğuş sistemi değildir. Zindanlardaki en temel sorun, düzene karşı meşru ve haklı bir mücadele içinde olan devrimcilerin tutsak edilmiş olmalarıdır.

Diğer sorunların kaynağı ise, devletin sistemli faşist baskı ve gizli-açık katliam uygulamalarıdır. Koğuş sistemi ile devrimci tutsakların birarada kalmaları ise, bu baskı ve katliam uygulamalarına karşı direnmenin temel imkanı olmuştur.

Şimdi yokedilmek istenen, bu birlikte yaşama ve örgütlü direniş gücüdür. Önü açılmak istenen, izolasyon yoluyla ve devrimci tutsakların teslim alınması amacıyla uygulanacak sınırsız baskı, işkence ve katliam uygulamalarıdır.

Devlet, zindanlarda “otorite sağlayamıyorum, hakimiyet kuramıyorum”, diyor. Tutsak aldığı, dört duvar arasına kapattığı, onlarca yıllık cezalar kestigi insanlar üzerinde “otorite ve hakimiyet” ile kastettiği nedir?

“Otorite ve hakimiyet” ile kastedilen, tutsaklara işkence ederek, kurşun sıkarak alçakça katletme özgürlüğü ise, Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Ulucanlar örneklerinde olduğu gibi, devlet bunu yapıyor. Kötü beslenmeden, hastalıktan, tedavisizlikten tutsakları öldürmek özgürlüğüne ise zaten sahip. Kitapların, dergilerin, mektupların, giyecek ve yiyeceklerin içeriye sokulmasının keyfi olarak engellenmesi ise; görüşler sırasında, mahkemeye gidiş-

gelişlerde, sevklerde tutsaklara saldırı ise; avukatlarla görüşme ve savunma hakkının engellenmesi ise, devlet bunları da rahatlıkla yapıyor.

Ama buna rağmen, F tipi ile zindanlarda devlet otoritesinin sağlanacağını iddia ediyorlar.

“Otorite ve hakimiyet”: Mafya çeteleri için özgürlük!

Faşist mafya şeflerinin, çetelerin kaldığı “yüksek güvenli” F tipi cezaevlerinde neler olup bittiğine bakalım. Buralara uyuşturucu, silah, cep telefonu rahatlıkla giriyor. Eskisinden hiçbir farklılık yok. Çeteler bu “yüksek güvenlik” koşullarına rağmen, içerde silahlı dalası sürdürebiliyorlar. Bunların hepsi devletin bilgisi, desteği, yönlendirmesi sayesinde gerçekleşiyor. Hani koğuş düzeni “mafya şeflerinin, terör örgütlerinin hakimiyetine yol açıyor”du! Hani F tipine geçişle birlikte bu hakimiyet son bulacaktı!

F tipi cezaevlerinde faşist mafya şefleri açısından değişen hiçbir şey yok. Devletin sağlamak istediği otoritenin çifte yüzünün gerçekte ne olduğunu böylece daha iyi görüyoruz.

Bu otoritenin faşist mafya çetelerine dönük yüzünde, her türlü kirli ve kanlı işlerine içerde de devam edebilmeleri özgürlüğü vardır. Dışarıda kendisi büyük bir faşist mafya çetesine dönüşmüş olan devletten içerde de başka tür bir otorite kurması zaten beklenemez.

“Otorite ve hakimiyet”, devrimci kimliği teslim almak için bir ihtiyaçtır

Bu otoritenin devrimci tutsaklara dönük yüzünde ise, sistematik fiziksel ve psikolojik işkence ile devrimci kimlikten soyundurma uygulaması vardır. Devletin tek sorunu, devrimci kimliğin teslim alınamamış olmasıdır. Tüm baskı, işkence, katliam, ağır cezalar ve büyük bedellere rağmen, devrimci bayrağın elden yere düşürülmemesidir.

Devletin “hakimiyet ve otorite kuramıyorum” derken asıl sorunu, devrimci tutsakların inançları üzerinde kurmayı başaramadığı hakimiyet ve otoritedir. Hücre saldırısı ile yeltendiği de budur.

Hücre saldırısı devrimci tutsakların üç ya da bir kişilik hücrelere konulmasından ibaret değildir. Bu, sadece saldırının başlangıç adımıdır. Ama ardından gelecek saldırılara topluca karşı koyuşun imkanlarının ortadan kaldırılması nedeniyle temel bir adımdır.

Bundan sonra sıra, devrimci tutsakları teslim alma hedefine bağlı olarak uygulanacak ve Hitler’in Nazi kamplarını aratmayacak olan, sistemli, sınırsız fiziksel ve psikolojik baskı, işkence ve katliamlara gelecektir.

Devrimci tutsağın teslim alınması ile amaçlanan nedir? Devrimci inancını, dünya görüşünü, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarına bağlılığını, örgütlü kimliğini inkar etmesidir. Pişmanlık göstermesi, itirafçılımasıdır. Devletin ve düzenin önünde diz çökmesidir. Her bakımdan alçalmış ve düşkünleşmiş bir insan müsveddesi haline gelmesidir.

Hücreler bu yolda ilk adımdır. Devlet hücreler altında uygulayacağı her zorbalığı yukardaki amaca tabi kılacaktır. Pişmanlık göstermeyen devrimci tutsakları bekleyen ise, sürekli ve sistemli fiziksel ve psikolojik

Asla boyun eğmeyeceğiz!

Devrimcileriz, komünistleriz, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın savaşçılarıyız.

Bu çürümüş düzeni yıkmaya ve yerine proletaryanın devrimci iktidarı altında sosyalizmi kurma mücadelesi verdiğimiz için suçlu değiliz, haklıyız.

Asıl terörist olanlar ve asıl suçlu olanlar hüküm süren bu insanlık dışı kapitalist düzenin egemenleri ve onların eli kanlı uşaklarıdır.

Bu düzenin, devrimcileri, komünistleri “ıslah” etmeye, ne hakkı vardır, ne de gücü yeter.

Örneğin nedir onların “ıslah edilmiş”, “yeniden topluma kazandırılmış” dedikleri kişilikler?

Emperyalizmin ve sermayenin kanlı iktidarı önünde secde edenlerdir.

Bir avuç asalak burjuva bu dünyanın sefasını sürsün diye, emekçilere aç, işsiz, perişan bir yaşam dayatılırken, “bana ne!” diyen düşkündür.

İşçi sınıfına, emekçilere, ezilen Kürt halkına ihanet edenlerdir.

Sınıf kardeşiyle birleşip mücadele etmek yerine tezgah arkadaşını ihbar ederek patronun gözüne girmeye çalışan yalakalardır.

Hayır! Biz asla “ıslah” olmayacağız. Asla boyun eğmeyeceğiz.

Ne bizi ne de devrimci öncüsü olduğumuz ezilen ve sömürülen sınıfı ıslah etmeyi başarabileceksiniz.

Ne katliamlarınız, ne zindanlarınız bizi devrim ve sosyalizm yolunda örgütlü mücadeleden geriye düşürebilir.

Çok zaman kalmadı. Yarın bizim de günümüz gelecek. Bizim günümüz ezilenlerin, sömürülenlerin ayağa kalkma günüdür. Kaybeden eninde sonunda çürümüş düzeniniz, kanlı sınıf iktidarınız olacak!

ye karşı direnelim!

baskı, işkenceler ve sonunda da katliam uygulamaları olacaktır.

En basit, en sıradan haklardan yararlanmak bile, düşünleşme adımlarının atılması şartına bağlanacaktır. Devlet bunu açıkça ilan etmektedir. Her bir tutuklunun

“işlah” olma yönünde direnç gösterip göstermeyeceğine ve bunun seyrine, derecesine göre farklı farklı muamelelere maruz kalacağı ifade edilmektedir.

Devrime, komünizme inancından, devrimci örgütlü kimliğinden vazgeçmiyor musun, öyleyse tek kişilik

hücreye atılacaksın! 3 ay, 6 ay, 1 yıl geceli-gündüzlü hücre hapsi cezası alacaksın! Havalandırmaya çıkartılmayacaksın! İnsan yüzü bile görmeyeceksin! Yemeğinin, ilacının, mektubunun verilir verilmemesi, direncin ya da düşkünleşmenin gösterilmesine bağlı olacak! Kütüphaneye çıkıp kitap okuyabilirsin, ama devletin belirlediği kitap ve yayınları okumak şartıyla! Dışarıya yazı gönderebilirsin, ama devletin istediği pişmanlık bildirilerini yazmak şartıyla!

Hücre düzeni ile en sıradan insani ihtiyaçlar bile devletin elinde devrimci tutsağa karşı birer silaha, saldırı ve yaptırım aracına dönüştürülecek.

İçeri ve dışarıyla tüm bağların kesileceği için, maruz kaldığın bu insanlık dışı uygulamalardan, işkence ve cinayetlerden kimsenin haberi dahi olmayacak.

Hücre, sistematik fiziki ve psikolojik işkence demektir!

Esas karşı çıkılması gereken, hücre saldırılarının fiziki-mekansal koşullarıyla birlikte ve ancak o koşullarda uygulanabilecek olan, gün be gün, an be an devam ederek tutsağı devrimci ve insani kimliğini yok etme amacına tabi olan işkencenin niteliğidir.

İşkence münferittir demekten geri durmayan devlet, hücre saldırısı ile, yüzlerce, binlerce tutsağı kesintisiz olarak yıllarca sürecektir fiziksel ve psikolojik işkence uygulamasının önünü açmak istemektedir.

Hücreler, sistematik fiziki ve psikolojik işkencenin adıdır.

Hiçbir amaç, bu insanlık dışı işkence uygulamalarını haklı çıkartamaz. Bu işkencenin sermayenin kanlı ve kirli düzeni karşısında devrimci tutsaklara boyun eğdirmek amacıyla uygulanması ise, ona daha da gayrimeşru bir nitelik kazandırmaktadır.

Hücreler, süreklileştirilmiş işkence, fiili idam kararı ve ölüm cezasıdır.

Sermaye iktidarı bir yandan idam cezasını kaldırma demagogisi yapıyor. Diğer yandan içerde ve dışarda devrimcileri katletmeye devam ediyor. İşkence ile katlediyor, yargısız infazlarla katlediyor, gözaltında kaybederek katlediyor, Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da ve en son Ulucanlar'da olduğu gibi, vahşi saldırılarla katlediyor.

Sadece devrimcileri katletmiyor, işçi sınıfı ve emekçileri de katlediyor. Depremlerde onbinleri katlediyor. İş kazalarıyla katlediyor. Vahşi sömürü ile işçinin genç yaşta posasını çıkartarak, ömrünü kısaltarak katlediyor. Açlıktan, hastalıktan, tedavisizlikten dolayı katlediyor.

Bir yandan devlet idam cezasını kaldırmanın adımlarını atarak yüzüne “demokratikleşme” maskesi takmaya çalışıyor. Diğer yandan ise hiçbir sınır tanımadan katletmeye devam ediyor.

Hücre saldırısı da bu katliam politikasının yeni bir adımıdır. Bunu devlet yetkilileri “ölmekten beter etmek” şeklinde açıklıyorlar. Tutsakları birbirlerinden, sosyal yaşamdan tecrit etmenin diğer adı tutsakları canlı canlı mezara sokmaktır. Bunu başaran devlet, direnen devrimci tutsakları fırsatını bulduğunda açıkça katletmekten de geri durmayacaktır.

Hücre saldırısına karşı direnelim!

Hücreler ile dayatılmak istenen sistematik işkenceye ve katliamlara geçit vermeyelim!

Zindanlardan yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Hücre saldırısı sadece içeriği değil, esas olarak dışarıyı hedef alıyor!

Hücre saldırısına karşı çıkma gerekliliği sadece devrimci tutsaklarla dayanışma sorumluluğundan kaynaklanmıyor.

Devrimci tutsaklar devlet ile kendileri arasında cereyan eden bir mücadelenin temsilcisi değiller. Onlar işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluş kavgasının temsilcileridir. Bu yüzden baskılara, işkencelere, katliamlara maruz kalıyorlar. Devletin devrimci tutsaklara dönük hücre saldırısı da kişisel bir öç alma duygusundan ileri gelmiyor.

Sermaye iktidarının hücre saldırısı ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulan tüm kesimleri hedef alıyor. Öncelikle tüm öncü ve ilerici kesimlere gözdağı vermeyi amaçlıyor. Çizmeyi aşarsanız sizi bekleyen budur, tehditi savruluyor. Toplumsal muhalefetin ileri güçlerini teslim almanın bir aracı olarak devreye sokuluyor.

Böylece emperyalizm ve işbirlikçisi sermayenin “istikrar” programları peşpeşe dayatılacak. Hücreler, bu yıkım programlarına karşı mücadelenin önüne örülme istenen barikattır.

Bugün hücre saldırısının kendisine dönük yüzünü göremeyenler, yarın dayanılmaz yaşam koşulları karşısında isyana yöneldiklerinde, bunu bütün çıplaklığıyla görecekler.

O zaman vaktin geç olmaması için, hücrelere karşı mücadeleyi bugünden yükseltelim.

Faşist yasa, yasak, baskı ve terörle mücadelemizin ve özgürlüğümüzün önüne örülen diğer barikatlarla birlikte hücre saldırısına da karşı çıkalım.

Emperyalizmin ve işbirlikçisi sermayenin egemenliğinin ayakları altında hakları çiğnenen, insanca yaşam hakları hiçe sayılan, bugünü ve geleceği karartılan işçiler, emekçiler, yoksul köylüler ve gençler!

Yarın “yeter artık bu sömürü, bu yağma, bu soygun, bu talan düzeni” diyerek mücadele yolunu tuttuğunda, sen de faşizmin yasaları gereğince tutuklanıp “terörist” ilan edileceksin! “Ezene, sömürene bekçilik eden, hakkımı aradığımda bana zulmeden bu devlet benim devletim değil” dediğinde, sen de DGM’lerde yargılanacaksın! Mahkemelerde “haklıyım, bu yüzden pişman değilim!” dediğinde, sen de hücrelere atılacaksın!

Hücreler senin haklarını gaspetmek, senin mücadeleni ezmek, senin direncini kırmak, seni ömür boyu insanlık dışı yaşam koşullarına mahkum etmek için hazırlanıyor.

Mücadele etmeyip de hücrelere atılmaktan kurtulacağını düşünürsen yanılıyorsun. Bu sayede belki içerdeki hücrelerden kurtulursun, ama dışardaki hücrelerden kurtulamazsın. Sermaye iktidarı büyük bir cezaevine dönüştürdüğü bu ülkede, tüm emekçilere yaşamı, cehennem koşullarında süren bir işkence haline getiriyor.

Mücadele etmezsen bu işkenceden kurtuluş yok. Sınıf kardeşlerinle birleşmezsen bu cehennemden kurtuluş yok. Bu mücadelenin önü dışarda da sermayenin hücre duvarları ile çevrilmiş. Tüm hak ve özgürlüklerinin önüne sermayenin faşist barikatları dikilmiş.

Hücreleri dışarda da içerde de yıkmak zorundayız.

Yarın çok geç olmadan acil demokratik taleplerimiz için mücadeleyi bugünden yükseltelim.

- Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör, İller İdaresi vb. tüm faşist yasalar iptal edilsin!
- Açık-gizli tüm faşist militarist örgütlenmeler (Kontgerilla, Özel Kuvvetler, MİT, JİTEM, Siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.) dağıtılsın!
- MGK, Kriz yönetim merkezi, DGM’ler ve askeri yargı feshedilsin!
- Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı! Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavt yasaklansın!
- İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük!

İşte sorunlarımız, işte taleplerimiz!

Hücre saldırısını, “oda tipi”, “villa tipi” sosuna bulayarak, cezaevinde yaşama koşullarının iyileştirilmesini amaçladıkları yalanını söylüyorlar. Bu uygulamanın tutuklu ve hükümlülerin insanca yaşam haklarına saldırı anlamına gelmeyeceği yalanını söylüyorlar.

Amaçları yaşama koşullarının iyileştirilmesi ise, tutsakların temel insan haklarının gereklerinin yerine getirilmesi ise yapılması gerekenler bellidir.

İşte sorunlarımız, işte taleplerimiz, bunlar yerine getirilsin!

Sağlığa ilişkin sorunlar:

‘96 yılında devletin teslim alma politikasına karşı yapılan Ölüm Orucu ve SAG sonrası ortaya çıkan sağlık sorunları çözülmediği gibi, yüzlerce tutsak insanlık dışı yaşam koşullarından kaynaklı çeşitli bulaşıcı ve ölümcül hastalıklarla yüzyüzedir.

‘95 istatistiklerine göre, 185 cezaevinde doktor, 31 cezaevinde diş doktoru, 44 cezaevinde sosyal hizmet uzmanı, 41 cezaevinde psikolog bulunmamaktadır. Cezaevi sayısı çok fazla olmasına rağmen, cezaevlerindeki sağlık standartları çok düşük bir düzeyde bulunmaktadır. Cezaevi revirleri asgari tıbbi cihazlardan dahi yoksundur. Cezaevlerindeki tutsakların tedavileri bilinçli bir imha politikasıyla engelleniyor. Hastahanelere sevkler yapılmadığı gibi, hastahanelere sevk edilen tutsaklar jandarmanın işkence ve fiili tedavi engellemesiyle karşılaşılıyor. Sağlık sorunları ayrıntılı olarak araştırılmadan, üstünkörü bir biçimde ağrı kesici haplar ve antibiyotiklerle geçiştiriliyor.

Savunma hakkının önüne konulan engeller:

- * Tutsakların avukatlarıyla görüşmeleri engelleniyor, avukatlar gözaltına alınarak işkenceden geçiriliyor.
- * Aynı davadan yargılanan tutuklular farklı cezaevlerine konularak, ortak savunma hazırlamalarının önüne geçiliyor. Aynı sorun bayan ve erkek tutukluların farklı cezaevlerine konulmasıyla da yaşanmaktadır.
- * Tutsaklar yargılandıkları ilin dışında başka bir cezaevine konularak mahkemeye gidiş gelişleri engelleniyor. Böylece davanın bulunduğu il kapsamında bir cezaevine konulma hakkı fiilen gaspediliyor.
- * Mahkemeye gidiş-gelişlerde jandarmanın fiili taciz ve saldırıları ring araçlarından mahkeme salonlarına kadar uzanıyor. İnsanlık dışı arama koşulları dayatılıyor.

İletişimle ilgili sorunlar:

- * Devrimci tutsaklara kitapların ve yayınların verilmesinde yer yer cezaevi idarelerinin keyfi engellemeleri söz konusudur.
- * Siyasi tutsakların politik, bilimsel, edebi vb. ürünlerinin gönderilmesi ya engelleniyor ya da yazılar sansürlenerek gönderiliyor.
- * En temel iletişim araçlarından biri olan telefonun kullanılması keyfi olarak engelleniyor.

Görüşte karşılaşılan sorunlar:

- * Açık görüş hakkımız gaspedilmiştir.

* Siyasi tutsakların yakınları, ziyaretçileri sürekli olarak siyasi polisin baskı ve tacizine maruz kalıyorlar. Gözaltına almalar, işkenceler olağanlaştırılmaya çalışılıyor.

* Birçok cezaevinde görüş mekanları yetersizdir. * Bazı cezaevlerinde görüş saati keyfi olarak kısaltılıyor.

* Tutsak yakınları aramalarda insanlık dışı, onur kırıcı yöntemlerle yıldırılmaya çalışılıyor. (Ayakkabı çıkarma, ceket çıkarma, taciz vb.)

* Ziyaretçilerin görüşe alınma süreci videoya alınarak, ziyaretçilerin üzerinde psikolojik baskı oluşturulmaya çalışılıyor.

* Bazı cezaevlerinde yiyecekler içeri alınmıyor, alındığı yerlerde ise yiyecekler arama bahanesiyle kullanılamaz hale getirildikten sonra devrimci tutsaklara veriliyor.

Sevlerde karşılaşılan sorunlar:

- * Sevkler sırasında siyasi tutsaklar askerin fiziksel saldırılarına maruz kalıyorlar.
- * Sevk araçları her türlü sıhhi koşullardan yoksundur.
- * Araçlarda yeterli havalandırma, ısılandırma bulunmuyor.
- * Kelepçe, işkence aracı olarak kullanılıyor.

Beslenme ile ilgili sorunlar:

Adalet Bakanlığı’nın belirlediği iase bedelleri komik bir düzeyde bulunmaktadır. Üstelik tutuklu ve hükümlülerin dışarıdan almak istediği gıda maddeleri ya geç alınıyor ya da bu yöndeki talepler reddediliyor. Temiz su ihtiyacı çoğu zaman karşılanmıyor.

Taleplerimiz:

- * F tipi cezaevlerinin yapımına son verilsin.
- * 3’lü protokol iptal edilsin.
- * İnfaz yasasındaki, tutsaklar arasındaki eşitsizliği kapsayan her türlü hüküm ortadan kaldırılsın.
- * Cezaevlerindeki tüm katliamların failleri bulunsun, yargılsın.
- * Savunmanın önündeki tüm engeller kaldırılınsın, bayan ve erkek tutsakların savunma temelinde biraraya gelmeleri engellenmesin.
- * Her cezaevinde tutuklu ve hükümlülerin başvuracağı danışman bir avukat bulundurulsun.
- * Cezaevlerinin denetiminde, her tür katliam ve hak ihlalinin araştırılmasında TTB, TBB, TMMOB gibi demokratik kurumlar yer alsın.
- * Her cezaevi revirinde doktor, ambulans ve her türlü tıbbi araç ve gereç bulundurulsun. Özel tedavisi gereken tutuklu ve hükümlüler özel tedavi merkezlerine gönderilsin, yanında refakatçi bulunmasının önündeki engeller kaldırılınsın.
- * Fiyatına bakılmaksızın her türlü ilaç devletçe karşılsın.
- * Tedavisi cezaevinde mümkün olmayan hastalar derhal serbest bırakılınsın.
- * Bütün tutuklu ve hükümlülerin yakınlarını kaybetme durumlarında onları gömmek hakkı olsun.

* Tüm tutuklu ve hükümlüler açık görüş hakkından yararlansın

* Siyasi tutsakların ziyaretçileri üzerindeki polis terörü son bulsun.

* Görüş mekanları fiziki olarak yeterli hale getirilsin

* Gıdaların kullanılmaz hale getirilmesi uygulamalarına son verilsin

* İnsanlık onuruna aykırı arama yöntemlerine son verilsin.

* Sevkler sırasında devrimci tutsakların karşı karşıya kaldıkları saldırılar son bulsun, işkenceciler yargılsın.

* Sevk araçları her tür sıhhi koşula uygun olsun, sevk araçlarının havalandırması ve ısılandırması yeterli düzeyde bulunsun.

* İase bedelleri arttırılınsın, siyasi tutsakların her tür gıda ve ihtiyaç maddesini dışarıdan alırmalarının önündeki engeller kaldırılınsın.

* Tutuklu ve hükümlülerin banyo, temizlik ve temiz su ihtiyacı karşılsın

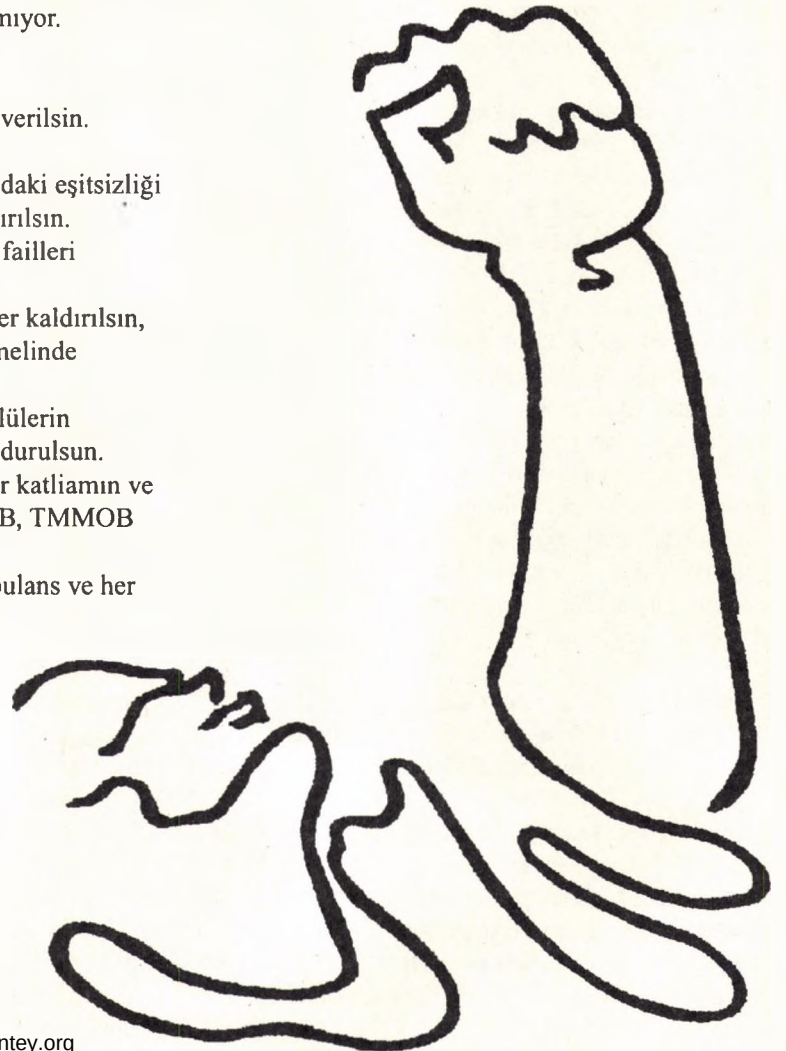
* Her tür yayının cezaevine girişinin önündeki engeller kaldırılınsın.

* Siyasi tutsakların zihinsel üretimlerinin eseri olan ürünlerinin sansürlenmesi, gönderilmemesi uygulamalarına son verilsin.

* Mektup ve faksların karanması uygulamalarına son verilsin.

* Tüm cezaevlerine tutuklu ve hükümlülerin kullanabileceği ankesörlü telefonlar konulsun.

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Murat Dil'in cenaze töreninde devlet ablukası...**Tüm engellemelere rağmen Murat sloganlar ve marşlarla uğurlandı**

Devletin devrimci tutsaklara yönelik yoketme politikasının bir parçası olarak hayata geçen sessiz imha ile bugüne kadar onlarca tutsak yaşamını yitirdi. Polat İyit, Erkut Direkçi, Uğur H. Gürdoğan bunlardan yalnızca birkaçı. Murat Dil bunların sonuncusu oldu. Halen cezavlerinde sağlık koşullarından kaynaklı olarak onlarca tutsak ise ölüm sınırında yaşıyor.

Murat Dil'in ailesi ve yoldaşlarınınca organize edilen cenaze töreni için ilk olarak Okmeydanı Cemevi'nde toplanıldı. Cemevi'ne çıkan sokakları tutan polis, tüm engellemelere ve yasaklamalara rağmen 400'e yakın kişinin Murat'ı sahiplenmesine engel olamadı.

Murat'ın cenazesinin arabaya yerleştirilmesinin ardından, kitle yürüyüşe geçti. Ancak kitlenin öne polise kesildi. Ailesinin avukatlarıyla

Emniyet Müdürleri arasında yapılan konuşmalar çerçevesinde, güvenlik çemberi içinde, slogansız bir şekilde, alkışlarla Hasköy Mezarlığı'na gidildi. Mezarlığın girişinde pankartlar açıldı. Gerçekleşen dini törenin ardından, Murat şahsında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunuldu. Bir yoldaşının yaptığı konuşmada ise, Murat'ın ölümünden devletin sorumlu olduğu, Murat'ın tedavi edilmemesinin hücre saldırısının bir ayağı olarak düşünülmesi gerektiği ve bu çerçevede tüm tutsaklara sahip çıkmak için hücrelere karşı mücadele etmek gerektiği vurgulandı.

Sağlık koşullarından kaynaklı olarak

cezaevlerinde yaşamını yitiren ve hala ciddi sağlık problemleri olan tutsakların resimlerinin dışında, TUYAB'lı aileler de dövizleriyle katıldılar. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Murat yoldaş ölümsüzdür!", "Katil devlet, hesap verecek!" sloganlarıyla ve marşlarla Murat uğurlandı.

Antakya:**İHD kongresinde devrimcilere saldırı!**

İHD Antakya Şubesi göstermelik kongresini yaptı. Tamamıyla sahtekarca tutumların sergilendiği kongrede, devrimcilere dönük sözlü ve fiili saldırılarda bulunuldu. Yıllardır Antakya İHD'nin tepesinde çöreklenen düzenbaz-devrim düşmanı ne idüğü belirsiz bir çetenin varlığı düşünüldüğünde, bu tip saldırıların sürekli bir nitelik taşıdığı açıktır.

Bu, Hatice-Mithat Can ikili çetesinin toplumsal muhalefetin asıl özneleri olan devrimcilere yönelik ne ilk ne de son saldırısıdır. Hatice-Mithat Can ikilisi, 1999 yılında İHD'nin başkanlığına Av. Ekrem Dönmez'i getirdi. Bu şahısta devrimcilere karşı aynı tutumu sürdürdü. Çünkü bu ikili merkezden koordine edilen bir kukla niteliğine sahipti.

Antakya sosyalist basın temsilcileri olarak aylardır Ekrem Dönmez'le birçok kez görüştük. Döne döne hücre tipi cezaevleri konusunda çalışmalar yapılması gerektiğini vurguladık. Onlarsa yönetim olarak sosyalist basınla yan yana çalışma yapmayacakları kararını aldılar. Bir çalışma olursa İHD çatısı altında olacağını ifade ettiler. Tereddütsüz kabul ettik. Bu aşamadan sonra ya oyalama yoluna gidildi. Ya da ortada hiç bir çalışma yokken, "biz çalışma yürütüyoruz, siz merak etmeyin" şeklinde baştan savma tutumlar sergilendi.

Kongreyi önceleyen süreçlerde devrimci basın çalışan ve okurları olarak İHD'ye üye olmak istediğimizi söyledik. Maddi sorunu karşımıza çıkardılar. 1 yıllık aidat olarak 5.000.000 TL. ödenmesi gerektiğini söylediler. Biz de 3 aylık aidat 1.200.000 TL.'yi ödeyeceğimizi belirttik. Kabul etmediler. Anlaşıldığı üzere bu saldırılar zinciri devrimcilerle İHD arasındaki organik bağı tamamiyle yoketmeye dönüktü. Her kongrede olduğu gibi bu kongrede de Hatice-Mithat Can ikilisi asli rolü oynadı.

Okunan faaliyet(sizlik) raporundan sonra söz alan devrimciler, İHD'ye üye olmadıkları gerekçesiyle susturulmak istendi. Provokatif tavırlar kongrenin sonuna kadar sürdü. Mithat Can'ın basına dönerek "İHD'yi şu ana kadar susturmak isteyen karanlık güçlerin var olduğunu, (devrimcileri kastederek) bunlar da bu

karanlık güçlerle aynı telden çalmaktadır" diyerek devrimcileri sermaye devletiyle aynı kefeye koyarak, asla affedilmeyecek bir tavır sergiledi. Oldukça gergin geçen kongrede başkanlığa Hatice Can getirildi. Yönetim kurulundaki bir kişi de devrimcilerden yana tavır aldı.

Kongrede devrimcileri üye olmadıkları gerekçesiyle susturmak isteyenler, üye olmayan dört kişiyi yönetime seçtiler. Doğrusu bu kadar sahtekarca bir tutumu onlardan daha iyi sergileyen olamazdı. Anlaşılan şu ki; İHD'nin bir sonraki kongreye kadar işlevsizleştirilmesi ve bir tabela derneği olabilmesi yönünde hesaplar yapılmış ve başarılı olunmuştur. Hatice-Mithat Can ikili çetesi İHD'yi bir siyasi rant aracı olarak kullanmaktadır.

Devrimcilere yönelik saldırgan tutumlar, yoksul emekçi sınıfların özgürlük mücadelesine dönük saldırgan tutumlarla birdir. Mithat Can, Hatice Can ve kukla Ekrem Dönmez denilen devrim düşmanlarının içyüzü er ya da geç açığa çıkacaktır. Bu sahtekar takımı günü gelecek devrimci öfkenin şiddetinden kaçacak delik arayacaklardır.

Antakya'dan Kızıl Bayrak okurları

İzmir'de hücre tipiyle ilgili panel

Sermaye devletinin içerde ve dışarda yaşamı hücreleştirme konusundaki ciddiyeti Burdur Cezaevi'ndeki katliam girişimiyle somutlanmışken, hücre karşıtları da yavaş yavaş durumun aciliyetini anlamaya başlıyor. İzmir'de 12 Temmuz Çarşamba günü İzmir Tabip Odası tarafından organize edilen ve Tabip Odası Salonu'nda yapılan panel de bu durumun bir göstergesi oldu.

İzmir Barosu adına Avukat Hamdi Yıldırım, Tabip Odası adına Dr. Ata Soyer, TİHV adına Dr. Alp Ayan ve İHD Cezaevi Komisyonu adına da tutsak anası Ayhan Okukan'ın katıldığı panele sayı olarak çok fazla insan katılmamasına rağmen, böyle bir panelin organize edilip, hücre saldırısının boyutlarının İzmir Barosu, Tabip Odası, İHD ve TİHV gibi kurumlar tarafından aynı eksende değerlendirilmesi bir olumluluğu ifade etmektedir.

Panelistler tarafından işlenen ortak tema; hücre tipi cezaeviyle amaçlananın, düzen muhalifi olanların ideolojik-politik olarak teslim alınamadığı koşullarda kişilik imhasının gerçekleştirilmesiydi.

Tek tip insan, boyun eğen insan modelinin temel alındığı bu saldırı, Barolar Birliği, Tabip Odası, İHD, TİHV gibi kurumları da kuruluş amaçlarının doğası gereği ortak paydada buluşturuyor. Örneğin, Burdur'daki katliam provası sonrası Burdur'a giden avukatlar keyfi olarak engellerle karşılaşılıyor. Ki, çıkarılan genelge avukatların meslek ahlakına da bir saldırı durumunda. Bu ve benzeri ortak noktalar, "ben insanım" haykırışına, onuruna sahip olabilmek için "ben hücre karşıtım" demeyi zorunlu kılıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raney.org/kizilbayrak/izmir>

Helvacı davası duruşması yapıldı

Ulucanlar katliamında şehit düşen Habip Gül'ün İzmir'deki cenaze törenine katılmak için Helvacı Köyü'ne giden 100'ü aşkın insana jandarma saldırmış, hiçbir gerekçe göstermeden içlerinde parti, sendika, İHD, TİHV üye ve yöneticileri ile duyarlı insanların ve devrimcilerin de olduğu yaklaşık 70 kişiyi gözaltına almıştı. Dövülerek gözaltına alınan insanlar hukuk dışı gerekçelerle 3 gün gözaltında tutulmuş ve aralarından 14'ü yine düzmece beyanlarla tutuklanmış ve "ibret-i alem" için kendi yasalarını bile hiçe sayan devletin adalet mekanizması tarafından 3 ay boyunca gayri-meşru bir şekilde cezaevlerinde tutulmuşlardı.

Ulucanlar katliamının resmi dosyalara geçen tek mahkemesi olan bu dava hala sürmekte. 11 Temmuz günü Aliğa'da yapılan duruşmaya sanıklarla birlikte yaklaşık 50 kişi katıldı. Habip Gül'ün ablası Kibar Kebude'nin de tanık olarak dinlendiği mahkeme, yeni tanıkların dinlenmesi için 19 Eylül 2000 tarihine ertelendi.

Mahkeme çıkışında, Aliğa'da bulunan Petrol-İş binasının toplantı salonunda yurtdışından dayanışma amacıyla gelen işkence tedavisiyle ilgilenen örgütlerin temsilcileri ile bir toplantı yapıldı. TTB (Türk Tabipler Birliği) ve TİHV temsilcilerinin de katıldığı toplantıda, F tipi cezaeviyle amaçlanan izolasyon-tecrit saldırısı ve yurtdışında bu maksatlarla yapılan çalışmalar hakkında kısa bir değerlendirme yapıldı.

Ulucanlar katliamının 1. yıldönümünün 1 hafta öncesine denk gelecek olan önümüzdeki duruşma, hafızalardan silinmeyecek olan Ulucanlar katliamının, bundan sorumlu olanların ve hücre saldırısının teşhiri için iyi bir fırsat olduğu gibi, katliam sonucu öldürülen devrimcilere sahip çıkmanın da göstergesi durumundadır. Bu davaya kitlesel katılım her yönden önemli ve anlamlıdır.

Kızıl Bayrak/İzmir

Antakya:**Hücre Karşıtı Platform'un faaliyetleri yoğunlaşıyor**

Sermaye devleti sözcülerinin, F tipi cezaevlerinin ne pahasına olursa olsun uygulamaya geçirileceğini belirten peşpeşe açıklamaları yeni katliam girişimleriyle beraber devam ediyor. Bu saldırıya toplumsal muhalefet güçleri tarafından yapılan bir takım çalışmalarla karşı konulmaya çalışılıyor. Bu çalışmalardan biri de Antakya'da **Atılım, Alinterimiz, Direniş ve Kızıl Bayrak** tarafından oluşturulan platform çalışmalarıdır.

Daha önce hem kartpostal bastırarak devrimci tutsaklara maddi yardım sağlamak, hem de hücreleri kitlelere anlatmak amaçlı bir çalışma yaptık. Sonra hücre tipi cezaevleriyle ilgili bir panel düzenledik. "Bu senin öykün, hayatına sahip çık!" başlıklı bir bildiri kaleme aldık. Semtlerde ve sanayi sitesinde yaygın olarak 6000 adet dağıttık. Genel olarak olumlu tepkiler aldık. Ancak 12 Eylül postallarının kitlelerde derin izler bıraktığı, '80 yenilgisinin yarattığı korku ve sinmişlikle yaşayan insanlarla karşılaştık. Yine 12 Eylül faşizminin yarattığı apolitik ortamın rüzgarından etkilenen insanları da gördük. Bu insanlar, hücre tipi cezaevlerini, bu cezaevlerinin neleri getireceğini, son olarak yaşanan Ulucanlar katliamını bilmiyordu. Onlara hücre tipinin neler getireceğini anlattık. Aynı zamanda devrimci dayanışma ekseninde yürütülen çalışmaların, bazı insanların kafasında varolan "bunlar yanyana gelemmez" anlayışını boşa çıkardığını gördük.

Çalışmalarımız sürecektir. Amacımız; hücre tipi cezaevleri konusunda gereken duyarlılığı sağlamak, gelişen tepkileri örgütlemektir.

Kızıl Bayrak/Antakya

Gebze Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklardan açıklama...

Arkadaşlarımız, faşist devletin pislik yuvası bir kontra cezaevi konumunda olan Kırklareli Cezaevi'ne bir yıl önce zorla kaçırıldılar. Arkadaşlarımıza, savcılık, idare, polis ve itirafçı kontralar tarafından itirafçılık dayatılıyor. Sürekli saldırılara maruz kalıyorlar, ölümle tehdit ediliyorlar. Hücrelere kapatılan arkadaşlarımız, insanlıktan çıkarma, kişiliksizleştirme ve ihanete, itirafçılığa karşı onurunu korumak ve arkadaşlarının yanına Gebze Cezaevi'ne sevklerinin yapılması için süresiz açlık grevine girdiler. Açlık grevi 55. günleri geçip 60'lara, ölüm sınırına dayandı.

TİKB(B) davasından yargılanan R. Şevket YILMAZ, Turan OBAY, Fikret ESKİ, Reşat EKTİ ve DKH davasından yargılanan Selçuk GÜNGÖR onurlarını korumak ve sevk taleplerinin kabul edilmesi için girdikleri açlık grevinde durumları ağırlaşmaya başladı. Arkadaşlarımızda, mide kanaması, sürekli kusma başladı. Artık yürüyemiyorlar. Tansiyonları düşüp yükseliyor. Görme ve duyma bozukluğu başladı. Artık bu aşamadan sonra yaşasalar bile, kalıcı hasarlar oluşmaya başladı.

İnsanın kendisini inkar ve onursuzlaşmasının en aşağılık biçimi olan itirafçılığa karşı tüm duyarlı kesimleri arkadaşlarımızı desteklemeye ve harekete geçmeye çağırıyoruz.

Bizler Gebze Cezaevi'nde bulunan tüm devrimci tutsaklar olarak, arkadaşlarımızın derhal Gebze Cezaevi'ne sevklerinin yapılması için 10.07.2000 tarihinde, akşam sayımı vermiyor ve havalandırma kapılarını kapatmıyoruz. Arkadaşlarımızın başına gelecek herhangi bir şeyin sorumlusu Adalet Bakanlığı ve faşist devlettir.

TİKB(B) davası tutsağı Gülümser SEYİTCEMALOĞLU'nun süresiz açlık grevi 17. gününe ulaştı ve arkadaşlarımız Gebze Cezaevi'ne getirilene kadar da sürecek. Ayrıca TİKB(B) davası tutsakları olarak arkadaşlarımızın sevk talepleri kabul edilene kadar, başladığımız süresiz/dönüşümlü açlık grevini sürdüreceğiz.

Gebze Cezaevi'ndeki tüm devrimci tutsaklar

Berlin'de devrimci tutsaklarla dayanışma etkinlikleri

7 Temmuz günü Berlin TC Konsoloslugu önünde Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK) bir basın açıklaması yaptı. Burdur'da sermaye devletinin gerçekleştirdiği kanlı saldırı protesto edildi. Yaklaşık yarım saat süren eylem boyunca "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" gibi sloganlar atıldı. Eylem burjuva basına da yansdı.

9 Temmuz'da ise, '96 Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucu şehitlerini, Burdur Cezaevi'ndeki son siyasal gelişmeleri ve Murat Dil'in şehit düşmesini içeren bir panel gerçekleştirdi. Pance Kızıl Bayrak, Alinterimiz, S. Rızgari, P. Atılım, Devrimci Demokrasi katıldı.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı panelde ilk sözü Alinterimiz temsilcisi aldı. Murat Dil'den hareketle cezaevlerinde tedavisi yapılmayan devrimcilerin durumu ve devletin katliamcı politikaları anlatıldı. Sterka Rızgari adına konuşan panelist, Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevlerinin durumu, cezaevlerindeki mücadelenin önemi ve anlamı üzerinde durdu. Devrimci Demokrasi adına konuşan panelist mücadelenin ve direnmenin sembolleri olan Denizlerin, Mahirlerin, Sinanların, İboların bizlere bıraktıkları geleneğin takipçisi olmak gerektiğini vurguladı. Politikada Atılım adına konuşan panelist hücre sistemi saldırısının psikolojik yönüne vurgu yaptı.

Kızıl Bayrak adına konuşan panelist ise, devletin cezaevlerindeki son yirmi yıllık saldırılarını kısaca özetleyerek, bu saldırıların nasıl geri püskürtüldüğünü, en son Ulucanlar direnişinde devletin yaptığı katliamla neyi amaçladığını, cezaevlerindeki devrimci tutsakların bu saldırılar karşısında ölüm pahasına direneceklerini anlattı. Devletin saldırılarının bir tek devrimci tutsaklara dönük olmadığı, işçi ve emekçilere dönük saldırıların bir parçası olduğu belirtilerek, cezaevlerindeki saldırıların püskürtülmesi için işçi ve emekçilere gitmek gerektiği, bu saldırıların ancak böyle püskürtülebileceği vurgulandı.

Panelde ayrıca cezaevlerindeki katliamları anlatan bir dia gösterilerek şiirler okundu. Panele çağırılmış olmalarına rağmen Kurtuluş ve Özgür Gelecek'ten kimse katılmadı.

Cezaevleri kampanyasını daha da zenginleştirerek sürdüreceğiz. Berlin'deki bütün evleri kapı kapı dolaşarak sermaye devletinin faşist ve katliamcı yüzünü anlatacağız. İlerici kurum ve kuruluşları tek tek ziyaret ederek geniş kamuoyu oluşturacağız. Devrimci, anti-faşist, demokrat, ilerici, aydın, insan hakları dernekleri vb. tüm kişi, grup, örgüt, partileri çalışmalarımızın birer parçası haline getireceğiz. Burdan tekrar sesleniyoruz;

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

Berlin'den Kızıl Bayrak okurları

Yaşamımızın hücreleştirilmesine dur diyelim!

Gün geçmiyor ki bir saldırı haberi gelmesin. Özelleştirmeler, sosyal kurumların tasfiyesi, işsizlik sigortası aldatmacası, sendikal hakların gaspı (grev ertelemesi) ve siyasi tutsaklara dayatılan hücre (F) tipi cezaevleri... Ve devlet hücreye geçişin provasını yapıyor. Dün Ulucanlar'da on devrimciyi katlederek, bugün Burdur Cezaevi'ne saldırarak... Sermayenin faşist devleti kana ve cana doymuyor.

Burdur'da siyasi tutsaklara saldırarak kafalarını, gözlerini kırıyor, kollarını kopartarak hücrelere tıkıyor. Sonra da kendine göre uygun cezaevlerine gönderiyor. Tüm bunları yaparken çocuklarını merak eden analara, babalara ve hatta avukatlarıyla görüşmesine izin vermiyor. Haziran ayında bir grup avukat heyet oluşturup Burdur'a gidiyor. Ne cezaevi idaresi ne de savcıyla görüşebiliyorlar. Herşey olup bittikten sonra ancak sağlıklı bilgileri almaya başlıyoruz.

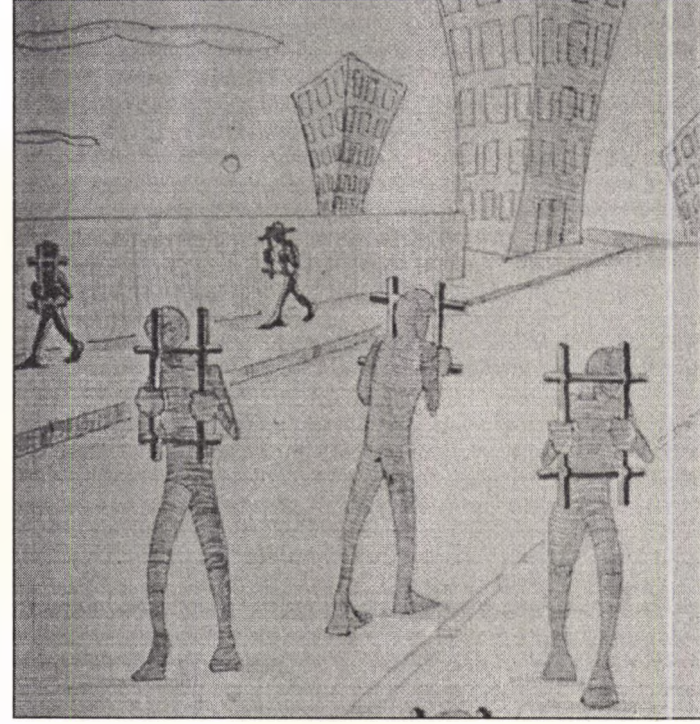
İzmir'de yeni oluşturulan Hücre Karşıtı Platform var. Sendikaların çağrısıyla (DİSK'e ve Türk-İş'e bağlı birkaç sendika), daha sonra İHD'nin çabalarıyla, diğer DKÖ'ler, partiler (HADEP, ÖDP ve SİP) ve sosyalist basın bu platforma katıldılar. KESK ise daha sonra bir çekince belirtti.

5 Temmuz'da platform toplanarak birkaç konuyu tartıştı. Tartışmanın genel eksenini, geniş kitlelere nasıl ulaşabiliriz ve KESK'in çekingesi oldu. Burdur Cezaevi'ne saldırı haberi gelmişti. Daha sonra toplantı yaklaşık bir saat sürdü. Postaneden Cumhurbaşkanlığı, Adalet Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'na, hücre hakkında yalan yazı yazan burjuva basına ve kalemlşörlerine faks eylemi kararı ile Konak'ta basın açıklaması kararı alındı. Bu karar ertesi gün gerçekleştirildi. Eyleme katılım azdı. Bu da ilimizde refleksin ne kadar zayıf olduğunun göstergesidir.

7 Temmuz'da bekleme vardı. Bir avukat heyeti oluşturulup Burdur'a gönderilmeye çalışılıyordu. Gidildi; fakat kimseyle görüşemediler. Hatta tutsak avukatlarına da görüş yaptırmıyordu cezaevi idaresi. DSP'li bir milletvekili içeri girmiş, bazı arabuluculuk girişimlerinde bulunmuş. Cezaevi idaresi onun da siyasi tutsaklarla görüşmesine izin vermedi. Söylediği şuydu; "gereği yapılacak, hiç kimse merak etmesin".

Evet, devlet sonuçta gereğini yaptı. İnsanların kafalarını gözlerini kırarak, bir tutsağın kolunu kopartarak hücrelere tıktı. Hastaneye gidiş gelişlerde sürekli işkence yaptılar. Sevkleri çıkanları aynı şekilde döverek gönderdiler. Aynı gün İstanbul'da Murat Dil'in cenazesi vardı. Kanseri olduğu bilindiği halde tedavisi yapılmadı. Ölmeye yakın dışarıya bırakılan TİKB tutsağının durumundan anlaşılabileceği gibi, devlet cezaevlerinde hastalık yolu ile de insanlarımızı ölüme gönderiyor.

8 Temmuz'da Burdur'da bulunan avukatlar bilgi vermeye başlıyordu. Erkek tutsakların Bergama, Bursa, Nazilli, Gebze cezaevlerine, bayanların ise Uşak Cezaevi'ne sevkleri çıkmıştı.

Kalan 14 kişinin Burdur'da hücrede olduğunu, onların da yakında sevk edileceğini bildirdiler. Bu süre içinde Burdur Baro Başkanı ile bir türlü görüşme yapılamamış. Baro Başkanı ya yok, ya da işi çıkmış! Tabii ki böylesi günlerde işleri olur. Ne de olsa MHP'li, partisine gidip durum değerlendirmesi de yapmış olabilir.

Aynı gün SES'in Ankara'daki eylemine polis saldırmış, insanları köprüden aşağıya atmış ve dayaktan geçirmiştir. Hücreslerle ilgili pankart açtıkları ve slogan attıkları için. Evet, satılmış burjuva basın kalemlşörleri F tipi cezaevlerini oda tipi, villa tipi gibi tanıtarak sermaye devlete yarıyorlar. Fakat insanlar demokratik tepkilerini dile getirdiği zaman neden hep saldırıya uğruyorlar? İşçiler bir greve, bir direnişe gittiklerinde neden saldırıya uğruyorlar? Kısacası en sıradan bir hak arama eylemine devlet neden saldırıyor?

Devlet yıkım paketlerini hayata geçirebilmek için, toplumsal muhalefet dediğimiz karşı çıkışa polisi, askeri ve diğer beslemeleriyle saldırıyor. Toplumun büyük bir kısmını açlığa, yoksulluğa ve işsizliğe sürüklüyor. Diğer bir deyişle 'yıkını' sürüklüyor. IMF heyeti ülkeden ayrılmıyor. Memnuniyetlerini her defasında dile getirmekten geri durmuyorlar. Herşeyi piyasaya ve kâra göre belirlenmeye çalışılıyor. İşçilerin-emekçilerin dişleri ve tırnakları ile kazandığı tüm haklar bir çırpıda yokedilmek isteniyor. Sermaye sınıfına daha fazla kâr ve daha fazla sömürme olanaklarını sağlamak için.

İşte bu saldırı paketlerinin bir ayağı da cezaevlerindeki siyasi tutsaklar. Onları teslim alma politikası her defasında duvara çarpmıştır. Her defasında bedeller ödenerek püskürtülmüştür. Bu son hücre saldırısında, gerekirse bedeller ödenerek siyasi tutsaklar hücreslere girmeyecekler.

Şunu da unutmamak lazım; eğer bu hücresler şimdi devrimci tutsaklar içinse, yarın biz işçiler-emekçiler ve çocuklarımız içindir. Geleceğimiz ve hele çocuklarımızın geleceğinin hücreleştirilmesine izin vermeyelim. Yürekllerimiz sağırlaşmasın, unutmayalım yarın bizler de oralara tıklılabiliriz. Hücre Karşıtı Platform'a destek olalım! Yaşamımızın hücreleştirilmesine dur diyelim!

Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

İzmir'den bir emekçi

İpekçi cinayeti ve kontr-gerilla devleti gerçeği

Y. Maden

Kontr-gerilla tetikçisi Ağca'nın Türkiye'ye getirilmesiyle beraber, düzenin kanlı tarihi bir kez daha gözler önüne serildi.

Susurluk'ta ortaya çıkan kirli ilişkiler çeteleşmiş devlet gerçeğini orta yere sererken, sermaye düzenin gerçek iktidar güçleri bunun dışında tutuluyorlardı. Düzen medyası Susurluk'u "mafya-siyaset-polis" üçgeniyle sınırlandırarak, çeteleşmenin merkezindeki orduyu ve gerisindeki sınıfsal gerçeği karartmaya çalışıyordu. Bu sınırlarda "temizlik operasyonları"yla, devletin, ordunun ve sermayenin aklanmasının zemini hazırlanıyordu. Düzen sınırlarını aşacak bir kitle eylemliliğinin gelişmemesi, düzenin kendisini aklamak için uygun koşullar bulması anlamına geliyordu. Ancak, bu koşullarda gerçekleştirilen göstermelik çete operasyonları ve topluma dayatılan yeni kutuplaşmalar yoluyla düzene sağlanan yeni soluklanmalar ise, kısa süreli olmaya mahkumdu. Çünkü sahte operasyonlar ve manevralarla, çürüyen düzen ve çeteleşen devlet gerçeğinin üstünü örtmek mümkün değildi.

Ağca'nın Türkiye'ye getirilmesi düzen açısından bir tercih değildi. Çünkü Ağca düzenin üzerini örtmeye çalıştığı kanlı bir tarihin kilit isimlerinden biriydi. Onun gelmesiyle birlikte, düzenin kirli geçmişinin sorgulanması, bugün laikliğin ve demokrasinin bekçiliğine soyunmuş olan katliam ve cinayetlerin sorumlularının tartışılması bir kez daha gündeme gelecekti.

Nitekim, İpekçi cinayeti sonrasında Ağca'nın yakalanıp cezaevinden elini-kolunu sallayarak bırakıldığı dönemin içişler bakanı H. Fehmi Güneş ile Sıkıyönetim Komutanı Orgeneral Necdet Üruğ arasında sürdürülen tartışmalar, kontr-gerilla gerçeğinin arkasındaki ordu ve sermaye sınıfı gerçeğinin perdesini bir kez daha araladı. Güneş'in, Üruğ'u Ağca soruşturmasının önünü tıkamakla suçlaması, dolayısıyla İpekçi cinayetinin arkasında Genelkurmay'a bağlı Türk gladyosu Özel Harp Dairesi'nin olduğunu ima etmesiyle başlayan tartışma ve karşılıklı suçlamalar kirli bağlantıları bir kez daha ortaya serdi.

Ordunun kontr-gerilla üssü: Özel Harp Dairesi

Özel Harp Dairesi, NATO'nun "Komünizm tehlikesi"ne karşı başta üye ülkeler olmak üzere, emperyalizme bağımlı ülkelerde oluşturulan kontr-gerilla örgütlenmelerinin Türkiye ayağıdır. Askeri, teknik ve kirli yöntem birikimiyle donatılan bu örgütlenme, devletin düzene yönelen devrimci hareketlenmelerin ezilmesi için gerçekleştirilecek provokasyon, katliam, cinayet vb. kirli işlerin planlanması ve yönetilmesinde kullandığı temel organizasyondur.

Özel Harp Dairesi, '70'li yıllarda gelişmekte olan devrimci hareket ve toplumsal hareketliliğin bastırılması doğrultusunda, eylem ve etkinliklerini yoğunlaştırarak, sokak ortasında devrimcilerin, ilericilerin katledilmesinden kitlesel katliamlara kadar gerçekleştirilen tüm kanlı icraatların üssü olarak çalıştı. Tüm bu kanlı icraatlar ülkücü komandolar da kullanılarak gerçekleştirildi. Bu plan ve hedefler, bizzat ordu ve sermaye tarafından, düzenin kısa ve uzun erimli

hesap ve ihtiyaçları tarafından belirleniyordu. Elbette bu kontr-gerilla örgütlenmesi NATO içerisinde bu tür organizasyonların yönetildiği merkezler tarafından doğrudan yönlendiriliyor, burada hazırlanan özel savaş yönetmelikleriyle yönlendiriliyor, askeri ve teknik olarak donatılıyordu.

İpekçi cinayeti ve Ağca olayı, bir kontr-gerilla klasiğidir!

İpekçi cinayeti ve sonrasında yaşanan gelişmeler, bu cinayetin ve ortaya çıkarılan tetikçilerin arkasında devletin olduğunu ortaya serdi. Cinayetin tetikçilerinin doğrudan ya da dolaylı olarak devletin resmi güvenlik ve istihbarat kurumlarıyla ilişkisi açığa çıktı. Nitekim Ağca, Papa suikastı sonrasında İtalyan polisinden verdiği ifadelerde, bizzat MİT ile ilişkili olduğunu ve kendisine yurtdışına çıkışı sağlayacak pasaportun ise Nevşehir Emniyeti tarafından verildiğini itiraf etti. Cinayetin faili olarak gösterilen diğer şahısların da yine MİT ve benzeri örgütlenmelerle ilişkili olduğu bir gerçek. Bu şahıslardan kimileri açık delillere rağmen bugün serbest dolaşırken, kimisi uyuşturucu vb. işlerden dolayı Avrupa ülkelerinde yakalandıkları halde devlet tarafından iade talebinde bulunulmadı. Bu faillerden, Ağca'nın mahkemede, o öldü ve bütün sırlar toprağa karıştı, diyerek gösterdiği Bekir Çelenk ise, cezaevinde şaibeli bir biçimde ortadan kaldırıldı. Ağca yakalandıktan sonra doğru dürüst sorgulanması engellenmiş ve askeri bir cezaevinden elini kolunu sallayarak çıkması sağlanmıştır. Dahası, yeni operasyonlar için kendisine yeni görevler verilmiştir.

Sermaye iktidarı, askeri bir darbeye zemin hazırlamak için kontr-gerilla üslerinden hazırlanan cinayet planlarından birini daha gerçekleştirmişti. Amaç, sağ-sol çatışması ve anarşi ekseninde yürüyen propaganda için güçlü dayanaklar yaratmak, faşist cunta için toplumda meşruiyet alanı kazanmaktır. Bu amaç doğrultusunda toplum çapında sansasyonel etki yaratacak isimler seçilerek bir bir katledilmişlerdir. '78'de Doğan Öz ve Bedrettin Cömert ile başlayan cinayetler serisi, '79'da Maraş katliamıyla ilan edilen sıkıyönetim altında da devam etmiştir. '79'da bu halkaya İpekçi eklenmiş ve onu O. Tütengil ve daha birçok isim izlemiştir. Bu cinayetlerle katledilenlerin (özellikle İpekçi, yanısıra Bedrettin Cömert, Bedri Karafakioğlu) önemli bir bölümü, toplum içerisinde "tarafsız", toplumun sağ-sol olarak bölünmesine karşı, uzlaşmacı bir kimlikle lanse edilen isimlerden oluşmaktadır. Bu cinayetlerin tümü, "kardeşin birbirini kırmamasını" engelleme perdesi altında ordunun faşist yönetimine dayanaklar hazırlamak amacıyla, özenle seçilerek gerçekleştirilmiştir. Bizzat kontr-gerilla tarafından organize edilen bu cinayetlerde ilişkileri gizli tutulmaya çalışılan faşist tetikçiler kullanılmıştır. İpekçi cinayeti ve Ağca olayı bu cinayetler serisinin klasik bir örneğidir.

Dahası Ağca, bir piyon olarak ülke içerisinde kullanılmakla yetinilmemiş, uluslararası planda oynanan oyunda da sahneye sürülmüştür. Öyle ki, Papa suikastı ile Ağca'nın "komünistler" tarafından kullanıldığı yalanıyla gerçek aktörler ve hesapları üzerinde bir sis bulutu yaratılmaya çalışılmıştır. Papa suikastı, tüm katliamlar zincirinin, bizzat CIA ve NATO tarafından organize edildiğinin açık kanıtını oluşturmuştur.

İpekçi cinayeti, CIA, kontr-gerilla ve MİT eksenli provokasyon zincirinin bir halkasıydı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rntey.org>
Güneş-Üruğ tartışmasıyla ordunun kontr-gerilla

faaliyetleri bir kez daha suyüzüne çıktı. Ancak sermaye medyası bu tartışmaların ortaya çıkardığı pisliliği özenle gizledi. İpekçi cinayeti, yeniden 12 Eylül ve onu önceleyen sürecin tartışılması anlamına geliyordu. Birkaç köşe yazarının dolaylı imaları dışında, bu cinayet siyasal-toplumsal gelişmelerin dışına çıkarılarak ele alındı. Olaylar dönemin kişileri ve ilişkileriyle sınırlandı. Tıpkı Susurluk sonrasında ortaya çıkan ilişkilerin belli kişilerin amacı aşan davranışları ve kirli işlere bulaşmalarıyla sınırlandırıldığı gibi. Oysa bu cinayetlerin hiçbirisi dönemin toplumsal-siyasal gelişmelerinden, bu çerçevede düzenin ihtiyaç ve yönelimlerinden ayrı ele alınamaz.

İpekçi cinayetinin işlendiği döneme bakıldığında, düzenin derinleşen iktisadi ve siyasal krizine paralel olarak yükselen bir devrimci toplumsal muhalefet görülür. İktisadi krizin atlatılması, düzenin siyasal istikrara kavuşturulması, ancak toplumsal muhalefetin ezilmesiyle mümkündü. 12 Eylül bu ihtiyacın ürünüydü. Ülkücü faşist beselemelerin sokaklara salınmasıyla "sağ-sol çatışması" yanılsaması ve İpekçi cinayetinin de halkası olduğu katliamlar zinciriyle bu önemli oranda sağlandı, faşist darbeye zemin hazırlandı. 12 Eylül toplumsal muhalefetin üzerinden bir buldozer gibi geçerken, iktisadi krizi aşmak için gereken sosyal yıkım paketinin uygulama koşulları da böylelikle elde edildi.

Bu gerçek burjuva medyanın satır aralarına yansımakta, ancak burjuva kalemler saklamakta zorlandıkları bu gerçeklerin üzerini örtbilmek için zorlama bir çaba içerisine girmektedirler. Örneğin *Milliyet* başyazarı G. Civaoglu'nun satırlarına şunlar yansıyor:

"Ağca, yakalandığında, üstünden üç ismin baş harfleri çıkmıştı:

Ş.K., C.K., N.Z.

Yapılan değerlendirmelere göre bunlardan birincisi, daha sonraları *TÜSİAD*'ın başına geçen saygın bir işadamıydı.

İkincisi, *Türkiye*'nin en büyük özel sektör grubunun patronundan sonra gelen iki numarası.

Üçüncüsü ise, o zamanlar *Türkiye*'nin en çok satan gazetesinin yayın yönetmeni.

Ağca'ya bunları sorduğumda 'Hatırlamıyorum' dedi."

Civaoglu bu verileri Ağca'nın suikast listesi olarak yorumluyor. Oysa bu isimler olsa olsa Ağca'nın ilişkili olduğu güçleri anlatabilir. Zira, bahsi geçen sermaye örgütlerinin en güçlü isimleri, o dönem siyasal arenaya aşıktan müdahalelerde bulunuyor ve Ağca gibi "komünist tehlike"nin ve toplumsal hareketin ezilmesi için cepheden tutumlar alıyorlardı.

Sermayenin kontr-gerilla cumhuriyeti emekçilerin devrimci eylemiyle yıkılacaktır!

İşçi ve emekçilerin azgın sömürüsü üzerine kurulmuş olan bu düzenin çarkları ancak katliam, cinayet, provokasyon vb. ile dönebilmektedir. Tüm bu kirli ve kanlı icraatlar bizzat düzenin iktidar odakları olan ordu ve sermaye tarafından planlanmakta ve yönetilmektedir. Bu icraatlarda şu veya bu taşeron ve tetikçinin kullanılmış olması bu gerçeği değiştiremez. Düzen cephesinden yaşanan son tartışma ve ortaya serilen pislikler bu gerçeği bir kez daha kanıtlamıştır. Bu düzen çürümüş, çeteleşmiş ve baştan aşağı bir kontr-gerilla cumhuriyeti biçimini almıştır. Bu cumhuriyet sermayenin sömürü çarkları üzerine kuruludur. Devrimcilerin ve emekçilerin kanları üzerine örülmüştür. Bu zulüm ve kan cumhuriyetinin sahipleri sömürü çarklarıyla beraber yıkılmadığı sürece, devrimcilerin, komünistlerin, işçi ve emekçilerin kanları dökülmeye devam edecektir.

Adana'da ailelere ajanlaştırma baskısı

Adana'da gençliğe yönelik baskılar aile kurumu üzerinden bildik bir faşist taktikle yoğunlaştırılıyor. Adana Emniyet Müdürlüğü, yaklaşık 5 bin aileye gönderdiği mektupta, çocuklarının gazete, dernek ve dergi temsilciliklerine gittiği, bu şekilde "örgütlerin" eline düşme olasılıkları olduğu belirtiliyor. Ayrıca ailelerin çocuklarını ihbar etmeleri amacıyla, irtibat telefonları ve yazışma adresi de veriliyor.

Aileleri çocuklarına karşı muhbirliğe zorlayan, onları ajanlaştırmaya yönelik bu hukuk dışı uygulamaya karşı 11 Temmuz'da Uğur Mumcu Meydanı'nda ortaklaşa bir basın açıklaması düzenlendi. HADEP İl Gençliği, Genç Kurtuluş, Dev-Lis, Genç Umut, SİP'li öğrenciler, ADLB Girişim, Özgür Gençlik ve Demokrat Devrimci Gençlik tarafından gerçekleştirilen eylem, "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Parasız, bilimsel, ana dilde eğitim!", "Polis idare işbirliğine son!" sloganlarının atılmasıyla sona erdi.

Konya Selçuk Üniversitesi'nde faşist kadrolaşma

Konya Selçuk Üniversitesi'ndeki faşist kadrolaşma son dönemlerde iyice tehditkar bir tarza büründü. Şu anki rektörlerinin seçilmesinde faşist MHP ve Ülkü Ocakları'nın büyük desteği olmuştu. Üstelik onlarca öğretim üyesi de, bu seçim kampanyasında faşist rektör adayına destek olmadıkları için, çeşitli soruşturmalara uğramışlardı. Ülkücü öğretim üyelerinin kendi dallarından farklı fakültelere keyfi bir şekilde dekan olarak atanması artık kanıksanmış durumda. Bu faşist kadrolaşmanın MHP eğilimindeki heyet tarafından sağlandığı, bize ulaşan bilgiler arasında.

Bu uygulamalara karşı çıktığı için Eğitim Fakültesi Kimya Bölümü öğretim üyelerinden biri de geçtiğimiz dönem faşist saldırıya uğrayarak hastanelik oldu. Faşist rektör ise bu olayı basından gizleyerek ört-bas etti.

Konya Selçuk Üniversitesi'ndeki faşist baskıları protesto etmek üzere 10 Temmuz Pazartesi günü Konya Gazeteciler Cemiyeti'nde bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamaya Eğitim-Sen ve diğer bazı demokratik kitle örgütleri ile öğrenciler katıldı.

Açıklamada demokrat öğretim üyelerinin tehdit edilerek dövüldüğü, "reis" adı verilen öğrencilerin diğer öğrenciler üzerinde baskı oluşturduğu, hatta her fakülte kantininde bir masanın başka kimsenin oturmaması kaydıyla bu "reis"lere ayrıldığı, yine bu "reis"lerin asistan olabilmeye önceliğe sahip olduğu, bu "önceliği" gözdardı eden öğretim görevlilerinin tehdit edildiği vurgulandı.

Faşist kadrolaşmanın böylesine pervasızlaşmasının önüne geçebilecek tek yolun tavizsiz-militan bir anti-faşist mücadele olduğu bu vesileyle tekrar hatırlanılmak durumundadır. Gerek Selçuk Üniversitesi, gerekse faşizmin zorbalığının hüküm sürdüğü birçok taşra üniversitesindeki duyarlı, devrimci, demokrat öğrencilerin eğitim emekçileriyle güçlerini birleştirmelerini de olanaklı hale getiren acil görevi budur.

12 Eylül faşizminin meyvesi YÖK'ün yeni marifeti...

Rektör seçimleri skandalı

Rektör seçimlerinin ardından YÖK, cumhurbaşkanına göndermek üzere üçer kişilik aday listesini 7 Temmuz'da belirledi. Ve olaylar da bunun ardından başladı. Zira YÖK, tamamen kendi baskıcı ve zorba yönetmeliklerine dayanarak çeşitli üniversitelerden en fazla oy alan adayların 6'sını keyfi bir şekilde eledi.

YÖK'ün yönetmeliklerine göre; rektör seçimleri için o üniversitenin öğretim görevlilerinin geniş katılımıyla yapılacak seçimle 6 aday belirlenir. Bu altı aday arasında 3'ünü YÖK, tamamen keyfi bir şekilde seçerek cumhurbaşkanına sunar. Cumhurbaşkanı da bu üç adaydan birini rektör olarak atar. Böyle bir uygulamanın, pratikte yapılan seçimin, verilen oyların "demokrasi" kandirmacasından başka bir şey olmadığı yeterince açıktır. Bugün de olan, bu kandirmacanın kendi faşist rengini vermesidir ancak. Bu, sözde burjuva demokrasisinin faşizmle ne denli içiçe olduğunun küçük ve güncel bir örneğidir.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde yapılan seçimde ilk iki sırayı alan Prof. Dr. Emin Alıcı (449 oy) ve Prof. Dr. Fethi İdman (389 oy), liste dışı kaldı. Atatürk Üniversitesi'nde ilk iki sırada bulunan Prof. Dr. Cevat Gerni (157 oy) ve Prof. Dr. Şevki Özdemir (129) de elendi. İnönü Üniversitesi'nde ilk sırayı alan Prof. Dr. Eşref Yüksel (161 oy) devre dışı bırakılırken; 19 Mayıs

Üniversitesi'nde üçüncü sırayı alan Prof. Dr. Ferit Bernay (71 oy) elendi. Böylelikle 4 üniversiteden 1356 öğretim görevlisinin oyu YÖK tarafından hiçe sayıldı.

YÖK, bu anti-demokratik elemeler konusunda net bir açıklama yapmazken, tepkiler yoğunlaşarak sürüyor.

Bu arada hatırlatılması gereken bir nokta var. Kısa bir süre önce verilen YÖK raporu çerçevesinde, başta YÖK Başkanı Kemal Gürüz olmak üzere 12 rektör hakkında, MHP'nin de basıncıyla, Meclis YÖK Araştırma Komisyonu tarafından suç duyurusunda bulunulmuştu. MHP'nin YÖK'e uyguladığı baskı YÖK'ün MHP'ye kadrolaşma anlamında biraz daha fazla destek olması gerektiği anlamında bir uyarıydı aslında.

Böylece, örneğin Dokuz Eylül

Üniversitesi'nde, 449 oy aldığı halde elenen Prof. Emin Alıcı ile 389 oy aldığı halde elenen Fethi İdman'ın sosyal-demokrat, yerine önerilen ve 1'er oy almış adayların karşısında tartışmasız tercih üstünlüğü olacak 142 oylu Faik Sarılioğlu'nun MHP'nin de desteklediği bir aday olduğunu öğrendiğimizde, çok fazla şaşırıyoruz.

Sistemin kendi ölçülerinin de dışına çıkan örneklerden biri olan bu olay, üniversitelerde faşist kadrolaşmaya verilen ve kılıfına çok biçimsiz uydurilmaya çalışılan bir destektir. Sağlık işkolunda da benzer faşist kadrolaşmanın eylemli tepkilere konu olduğu şu günlerde, eğitim alanında yaşanan faşist kadrolaşmaya karşı da net bir duruş gereklidir.

Üniversiteleri faşist çetelere terketmeyeceğiz!

YÖK ve YÖK Başkanı Gürüz

YÖK, 12 Eylül 1980 sürecini sürdürmekte direnen bir kurum olarak, üniversitelerin önünde 'çağdışı engel konumunu' başkanı Kemal Gürüz öncülüğünde sürdürüyor...

(...) Prof. Dr. Kemal Gürüz, 'tek seçiciliği' kendince yasalar gereği uyguladığını söylerken, demokratik seçimlerden çıkan rektör adaylarını, hangi ölçüler içinde değerlendirip en çok oyu almış iki bilim insanını yok sayıyor, onların yerine üçüncü sıraya yerleşmiş kişiyi "Benim adayım" diyerek Cumhurbaşkanı'na gönderebiliyor...

YÖK Başkanı Gürüz'ün öteden beri tavrı şu: "Yasalar bana bu hakkı veriyor; ben de bunu vatanın bölünmez bütünlüğü için yapıyorum..." Sıkıştığı zaman da diğer YÖK üyelerini devreye sokuyor: "Askerler böyle istiyor... Filanca aday gerici, filancası sol örgütleri destekliyor..."

Kemal Gürüz, bununla da kalmayıp üniversitelere korku salıyor: "Atatürkçü diye geçinen iki adayı araştırdık; ikisi de Kemalist solcu, ikisi de üniversiteyi karıştırdılar..."

İki aday da 9 Eylül Üniversitesi'nden... (...) YÖK Başkanı, 449 ve 389 oy alan Alıcı ve İdman'ı elinin tersiyle itmiş, MHP ve ANAP sempatisini öğretim üyelerinin desteklediği üçüncü sıradaki Faik Sarılioğlu'nu birinci sıraya, birer oy alan Orhan Uslu ve Özcan Gökçe'yi ikinci ve üçüncü sıraya koymuştur...

Gardirop Atatürkçüsü YÖK Başkanı, bu tavrıyla da siyasal kimliğini apaçık sergilemiştir... Anadolu üniversitelerini medreseye çevirenler göz yuman, Yemini, İhtilali, Özgürlüğü

destek veren Gürüz, bu keyfi tutumunu nasıl açıklayacaktır?

YÖK Başkanı Gürüz'ün ilginç bir kişiliği var!.. 1999 sonunda ikinci kez YÖK Başkanlığı koltuğuna otururken, hem Süleyman Demirel'den hem de Bülent Ecevit'ten destek aldı; MHP lideri ve Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli'ye meydan okumuş, yanıtını da almıştı...

20 Aralık 1999'da Hürriyet'ten Yener Süsoy'a ne diyordu Gürüz:

"Benim siyasi görüşüm hep sağ olmuştur. Ailem yıllarca Demokrat Parti'ye oy vermiştir. Ondan sonra ben Adalet Partisi'ne, daha sonra da ANAP'a oy verdim..." Kendisinin 'su katılmamış Türk milliyetçisi olduğunu' söyleyen Gürüz, bir soru üzerine de şöyle demişti: "Bahçeli'yle bir saat oturup konuşsak yanlış anlamalar giderilecek..."

YÖK Başkanı (...) siyasal geleceğini Bahçeli'yle arasını düzeltirse MHP'den, düzeltemezse ANAP'tan arama mücadelesine giriyor...

Üniversitelerde demokratik seçimleri yok sayıyor; yurtsever, demokrat, Kemalist sol bilim adamlarını 'düşman' olarak görüyor...

(...) YÖK Yasası'na sığınarak, üniversitelerin 'medreselere çevrilmesi'ne göz yuman, kendi atadığı rektörleri "Beğenmedim, görevden aldım" diyen bir düşüncenin temsilcisine "artık dur" demenin zamanı gelip geçmiştir...

(Hikmet Çetinkaya'nın "Cumhurbaşkanı ve YÖK" başlıklı yazısından.../Cumhuriyet/9 Temmuz '00)

Öğrenci Affi...

Faşist baskı ve sömürü düzenine çekilen sünger

Uzun zamandır beklenen öğrenci affı çıktı. Yani affedildik(!). 12 Eylül 1980'den sonra her ne sebeple olursa olsun üniversiteyle ilişkisi kesilenler, artık üniversitelere dönebilecekler. Ne kadar çekici gözüküyor değil mi? Oysa gerçek bambaşka. Sermaye devleti afla beraber gençliğe dönük yeni saldırılara imza atarken, yeni soygun paketlerinin de önünü açıyor.

Afla beraber 12 Eylül'ün vahşi yüzü örtülmeye çalışılıyor

12 Eylül faşist darbesi sonrasında katledilen, işkencelerden geçirilen, herbiri onlarca yıllık hapis cezalarına çarptırılan, 17 yaşında idam edilen, postal sesleri altında ezilen ve tabii ki üniversitelerinden ilişkisi kesilen binlerce, onbinlerce öğrenci var. Bunlar doğrudan bu affın kapsamına giriyor. Peki katleden, zindanlara kapatan, eğitim hakkını gaspeden aynı devlet değil mi? Gençlik hareketinin üzerinde bir buldozer gibi geçip, sonrada özelleştirmeden, üniversiteleri kışla haline getirmeye kadar tüm saldırılara imza atan aynı devlet değil mi?.. Bugün üniversitelerde sürdürülen ticarileştirme, yerleştirilen faşist baskı ve terör kurumları 12 Eylül'ün faşist baskısı altında getirilmedi mi?

'80 darbesini hemen önceleyen dönemde üniversiteler devrimci kaynaşmanın dorukta olduğu yerlerdi. Doğallığında 12 Eylül'ün ilk icraatlarından biri devrimci-demokrat kimliğiyle tanınan binlerce öğrenciyi işkenceden geçirip zindanlara tıkmak, binlercesinin üniversiteyle olan ilişkisini kesmek oldu. Burada esas amaç onları bireysel olarak cezalandırmaktan çok, üniversitelerdeki mücadeleyi bitirmek, devrimci öğrenci hareketini ezip tasfiye etmekte.

Faşist diktatörlük, o dönem için devrimci kaynaşmayı dağıtmak amacıyla eğitim haklarını ellerinden aldığı öğrencilere bu olanaklarını bugün güya yeniden veriyor. Böylelikle, son dönemlerde alışlagelen operasyonlardan birini gerçekleştirerek kanlı ve kirli yüzüne bir sünger çekebileceğini, toplumsal muhalefet üzerinde ham hayaller yaratabileceğini düşünüyor. Oysa faşist devlet gençlik üzerindeki baskı ve terörünü eski hızıyla bugün de devam ettirmektedir. Küçük bir eyleme katılmaktan dahi yüzlerce öğrenci hukuk ve soruşturma terörüyle okulların kapısına konuluyor. Gözaltına alınıyor, işkencelerden geçirilip zindanlara atılıyor, katlediliyorlar.

12 Eylül faşist rejimi altında, bir yandan gençliğin devrimci dinamikleri faşist baskı ve terörle kırılırken, öte yandan faşist baskı ve terör üniversiteler bünyesinde kurumlaştırıldı. Sermaye devleti bugün böyle bir affa yeltenebiliyorsa, tam da yerleştirilen bu kurumlara güvenmesinden ötürüdür bu. Afla beraber üniversitelere dönebilecek öğrenciler eğer "uslanmamış"larsa bu kurumlar işleyecek, çok geçmeden öğrenci kendisini yeniden kapı önünde bulacak, baskı ve terörle yüzyüze kalacaktır.

Afla beraber sermayeye yeni bir rant alanı açılacak

Dahası var. Afla beraber binlerce eski öğrenciye sözde eğitim hakkı verilmiş olacak. Ancak verilen bu hakkın birer ticarethaneyeye dönüştürülmüş üniversitelere yeni müşteriler kazandırmaktan başka bir anlamı da yok. Çünkü, verilecek eğitimin içeriğinden bağımsız olarak, bu haktan yararlanarak mezun olacıklara herhangi bir iş olanağı verilemeyecektir. Afla beraber, milyonlarca liraya vitrine çıkarılmış gözalcı kağıt parçasından başka bir şey olmayan diplomalar pazarlanacaktır. Gerçekte parlak ambalaja sarılmış gelecek hayallerinin pazarlanmasıdır. Afla beraber pazarlanan gelecek hayalleriyle sermayenin kasaları doldurulacaktır. Bu yeni müşterilerin ödeyecekleri harç miktarının 250 milyondan başladığı düşünülürse, sermayenin bu afla elde edeceği kazanç çok daha net görülebilir.

Bu düzen gençliğe baskı, terör ve yeni soygun paketleri verebilir ancak! Aydınlik gelecek sosyalizmdir!

Sonuç olarak; düzen böylesi bir "af" ile, bir yandan, kendisine yeni bir demokratikleşme makyajı daha çekiyor. Böylece 12 Eylül'ün gençliğin hafızasında yarattığı faşist baskıcı kimliğini silmeye çalışıyor. Öte yandan da gençlik üzerinde beklentiler yaratarak, onları yeniden düzene bağlamaya çalışıyor.

Bu düzen gençliğe bir gelecek vermiyor, veremiyor. Sermaye düzeni gençliğe ancak yeni sömürü ve soygun koşulları reva görüyor. Af bir kez daha tüm bu gerçekleri göstermiştir.

Gençlik, düzenin yaymaya çalıştığı bu hayallere kanmayacaktır. Çürümüş, kokuşmuş bu faşist düzene karşı mücadele bayrağını açacak, katliamların, faşist baskıların hesabını soracak ve aydınlık geleceği olan sosyalizm kavgasına omuz verecektir.

Sistemin çürüme ve çürütme alanlarından biri:

Uyuşturucu sektörü

Kapitalist sistem çürüdükçe, beraberinde toplumu da ahlaki, kültürel ve fiziki olarak çürütmektedir. Uyuşturucu kullanımı, insanları hem ideolojik-kültürel, hem de maddi olarak sömürmenin araçlarından biri durumuna getirilmiştir.

Gençlik için büyük bir tehlike haline gelen, toplumumuzun diğer kesimlerinde de yaygınlaşan uyuşturucu bağımlılığı son yıllarda artış göstermiştir. Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi AMATEM bölümünün yaptığı araştırmaya göre, ülkemizde geçmiş yıllarda gençliğin %3'ü uyuşturucu kullanırken, bu rakam '97'de %8'e ulaşmıştır. 10 yıl sonra ise gençliğin %20'sinin madde bağımlısı olacağı vurgulanmaktadır.

Uyuşturucu madde bağımlılığı bizzat sistemin ürettiği bir kötülüktür. Peki özellikle gençliği uyuşturucuyu bu kadar yaygın kullanıma iten etkenler nelerdir?

Burjuva düzende özellikle gençlik gelecekte yoksunluk nedeniyle bir kimlik bunalımına girmektedir. Bizzat sistemden kaynaklanan hiçlik duygusu, endişeler, korkular, vb.'nden bir çıkış yolu arayışına yönelmektedir.

Gençlik dönemine evrilen çocuk düşünmeye, yorum yapmaya, eleştirmeye, eleştirdiği alanlara yönelik bir çözüm bulmaya çalışır. Çelişkilerin yoğunluğu ve çözüm arayışı özellikle işçi-emekçi ailelerin çocuklarında görülür. Çelişkilerden, korkulardan kurtulma arayışı, bunları yenme çabası, gençliğin önüne çeşitli alternatifler çıkarır. Yaşadığı sorunlara, korkulara, gelecek kaygılarına devrimci bir çözüm bulabildiği gibi, tersinden, sistem içerisinde çürüme ve yokoluşla sonuçlanan yollara da sapar. Uyuşturucu da bu yollardan biridir.

Uyuşturucu ve alkol bağımlısı olarak tedavi gören her 10 kişiden 7'si 20 yaşın altındadır. Neden uyuşturucu ve alkol bağımlısı olduklarına ilişkin cevaplar, genellikle benzerdir. Uyuşturucu madde almaktadır, çünkü belli bir süre sistemin kendisinde yarattığı acılardan, sıkıntılardan uzak kalmaktadır.

Uyuşturucu kişiye sahte bir mutluluk sunmuştur. Kullanan, artık korku ve kaygılarından uzaktır.

Aslında kendisini fiziki ve duygusal anlamda tüketen bu bağımlılığın tehlikesinin farkındadır. Fakat yenecek gücü kendisinde görememektedir.

Uyuşturucu ve bağımlılık yapan diğer maddelerin yaygın kullanıldığı ülkelerin başında ABD gelmektedir. Bu ülkede 20-40 milyon

bağımlısı vardır. Avrupa ülkelerinde de madde bağımlılığı oldukça yaygındır. Kapitalizmin en gelişmiş ülkelerinden biri olan ABD'de insanların bu derecede çok uyuşturucu kullanması oldukça dikkate değerdir. Oysa hergün burjuva medyada bu toplumlara ilişkin pembe mutluluk tabloları çizilmektedir. Oysa kapitalizm geliştiği ölçüde de çürümektedir. ABD en gelişmiş emperyalist ülke olarak çürümüşlüğü de en üst sınırlarında yaşadığı, toplumsal yaşamın alabildiğine yıkıma uğratıldığı, milyonlarca insanın açlık sınırında ve sokaklarda yaşadığı bir ülkedir. Sunulan tüm görüntüler mutlu bir azınlık içindir.

Burjuvaziye mensup gençlik uyuşturucuyu diğer kesimlerden önce kullanmaya başlamıştır. Kuşkusuz bu gelecek kaygısından dolayı değildir. Üretmeyen bir sınıfın üretmeyen insanları olarak tatminsizliği yaşamakta, bunu uyuşturucu ve alkol alarak gidermeye çalışmaktadır.

Gençlerin büyük bir rahatlıkla uyuşturucuya ulaşması ise dikkate değer bir başka noktadır. Uyuşturucunun ticareti bizzat devlet tarafından örgütlenmektedir. Bu ticaret ağları öyle örülmüştür ki, ulaşmak hiç zor olmamaktadır.

Çürüyen burjuva düzen yarattığı bu kanserleşmiş hastalığa çare bulmaktan acizdir. Çünkü uyuşturucu sektörü onun için büyük bir kâr alanıdır. Ve bu sayede toplumu da kendi çürümüş ve kokuşmuş bataklığına çekebilmektedir.

Gençliğin sağlıklı düşünebilmesi, yaratıcılığını geliştirmesi, gelecek korkusundan uzak yaşayabilmesi sosyalist toplum düzeninde mümkün olacaktır. Sistem için en büyük tehlikelerden biri gençliğin böyle bir arayışa girmesidir. Bu nedenle gençliğin önüne çok değişik barikatlar örülmektedir. Uyuşturucu ve alkol de bu barikatlardan biridir. Tüm toplumu, ama özellikle de gençliği tüketen bu iğrenç hastalığı yenmek, kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmekle mümkündür.

Filiz Uzal/Uluçanlar

F tipi hücre gerçeği ve politikaları

Katılımcılar:

1-) Baro Cezaevi Komisyonu Sözcüsü

Av. Kemal Aytaç

2-) SES Cezaevi İzleme Komisyonu

Dr. Ahmet Tellioğlu

3-) İHD

4-) TAYAD

5-) TUYAB

Maltepe Demokrasi Platformu

Yer : Maltepe Kız Meslek Lisesi

Saat : 16:00

Tarih: 16 Temmuz 2000

Ortadoğu:

Çelişki ve çatışmalar yumağı büyüyor

ABD diplomasisinin Ortadoğu'da çıkmaza giren "barış süreci"ne yeniden dinamizm kazandırmak amacıyla yaptığı girişimler sonuçsuz kaldı. Sorunun ciddiyeti ve aciliyetinden ötürü birkaç hafta içerisinde sıkıştırılmak zorunda kalınan yoğun temaların ardından olumlu bir sonuç alınamaması, Beyaz Saray'ı olağanüstü bir müdahalede bulunmak, yeni bir Camp David zirvesi düzenlemek zorunda bıraktı. Oysa, Güney Lübnan işgalinin son bulmasıyla birlikte iflası iyice açığa çıkan Ortadoğu politikasını onarmak amacıyla, Dışişleri Bakanı Madeleine Albright, ABD özel temsilcisi Denis Ross ve BM Genel Sekreteri Kofi Annan son haftalarda bölgede yoğun çaba sarfetmiş, çok yönlü temaslarda bulunmuşlardı.

Ortadoğu'da gündemde duran ya da gündeme girmeye hazır konumda olan sorunların muhtevası ve karmaşıklığı bilinmektedir. Yaklaşık on yıldır ABD'nin hem hakem hem de taraf sıfatı ile "barış ve çözüm süreci" adı altında icra etmeye çalıştığı emperyalist politikanın ana hatlarını değişik vesilelerle ortaya koymaya çalışıyoruz. Ortadoğu'daki çelişki yığınının en önemli boyutunu, kuşkusuz ki Filistin sorunu teşkil etmektedir. Filistin sorunu ana eksen alınarak saptanan ve uygulamaya konulan, ama özünde Ortadoğu'nun toplamını hedefleyen emperyalist çözüm formülü, belli bir tıkanma dönemi yaşadıktan sonra iyice çöktü. Bu nedenle ABD diplomasisi, özellikle Güney Lübnan işgalinin kırılganlığından bu yana can alıcı bir misyon ile karşı karşıya bulunuyor. Bu misyon Washington'un bölgeye ilişkin stratejik senaryosunun dökülmüş parçalarını yeniden bir araya getirmektir. Bu, ABD emperyalizminin Ortadoğu üzerindeki hegemonyası açısından olmazsa olmaz bir koşuldur. Zira, bölgenin yeniden alevlenmesi durumunda, tehlikeye girecek olan mevziler sadece İsrail'in kazanımları değil, Washington'un bölgedeki egemenlik ağıdır. Bu nedenle, ABD diplomasisinin temalarının muhtevası, hem bölgedeki gelişmeler üzerindeki ABD inisiyatifini korumak, hem de onun krizlerdeki hakemlik rolünü onarmak gibi geniş bir alanı kapsıyor.

ABD çöken "barış süreci"ni onarmaya çalışıyor

Emperyalizm onyıllar boyu Ortadoğu halklarını teslim almak, susturmak ve bölgedeki tüm direniş damarlarını kökten kesmek için şiddete başvurdu. Bu politika başta İsrail olmak üzere bölgenin birçok gerici Arap rejimi aracılığıyla uygulandı. Ve emperyalist güçler belli aralıklarla, gelişmelerin önemine göre müdahalede bulunmak, Ortadoğu halklarına doğrudan kurşun sıkmak gereği dahi duyular. Bu geleneksel terör ve yıpratma politikasının sonucu, FKÖ'nün zayıflamayıp soysuzlaşması, ilerici devrimci direniş akımlarının yerini dinci gerici akımların alması oldu. Ve '90'lı yılların başında Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birlikte beliren elverişli uluslararası ortam, emperyalizmin Ortadoğu politikasına yeni bir boyut eklemesini olanaklı kıldı. Salt şiddet politikası ile elde edilemeyen sonuca göstermelik pazarlıklar üzerinden ulaşılmaya çalışılan bir dönem başlatıldı: "Ortadoğu barış süreci"!

Filistin sorununun kaderinin artık mücadele

alanlarından lüks otel localarına taşınmış olması, konunun taraflar arasında pazarlık masalarında görüşülmesi, Sovyetler Birliği'nin bölgedeki mevzilerinin boşalması gibi faktörler, emperyalizmin Ortadoğu politikasına yeni bir nefes kazandırdı. Bu arada Filistin halkının kapıldığı sahte umutlar ve rehabet atmosferi, geçici de olsa, emperyalizmin hareket alanını kolaylaştıran bir işlev gördü. Emperyalist icazetli özerklik statüsünün, aşamalı bir tarzda da olsa, Filistin halkının gaspedilmiş tüm haklarının iadesi ile sonuçlanacağı sanıldı. Fakat aradan geçen süreç, umutları boşa çıkarttığı gibi, vaatlerle Ortadoğu ve özellikle de Filistin halkı üzerinde oynanan oyunun gerçek yüzünü ortaya sermekte gecikmedi. Filistin halkına verilmiş ödün gibi görünen muhatap alınmanın, özerklik türünden hakların, Filistin halkının temel çıkarları ile taban tabana çelişen bir senaryonun uygulamasını kolaylaştırmak dışında bir değerinin olmadığı anlaşıldı. Umut ve rehabet atmosferi yerini giderek hoşnutsuzluğa, yeniden mücadeleye atılma duygusunun ağır basmasına bırakınca, Filistin Özerk İdaresi kendisine ayrılan rolü oynayamaz konuma düştü. "Barış süreci" sürüncemeye girdikten sonra kısa sürede toptan çökmek zorunda kaldı.

ABD'nin Ortadoğu sorunu konusunda başlattığı temalar ve geliştirmeye çalıştığı inisiyatifler, böyle farklı reçetelerin denendiği, epeyce barutun tükeltildiği bir sürecin ardından gündeme gelmiş bulunuyor. Başka bir ifadeyle, bugün Ortadoğu'da içinde bulunulan durum birçok açıdan başlangıç noktasına geri dönüşü andırmaktadır. Yaşanan gelişmelerin, nitelik ve nicelik olarak varlığını koruyan çelişkilerin, güçlüklerin bilincinde olduğu için, ABD diplomatik girişimlerini geniş ve esnek tutmayı tercih etmek zorunda kaldı. İran, Irak, Libya ve Suriye'nin terörist devletler listesinden çıkarılması, Kofi Annan aracılığı ile İran'dan yardım talep edilmesi, Ortadoğu politikasını yeniden onarma girişimlerinin sabit bir takvime ve somut bir neticeye bağlanması, Beyaz Saray'ın hareket alanının daraldığının göstergesi. Başka bir ifadeyle, ABD geleneksel küstahlığı ve emrivakiliği yerine arabulucu ve barışsever pozlarına bürünmenin olumlu sonuç elde etme imkanını yükselteceğini, "barış

süreci"ne nefes aldırtmayı kolaylaştıracağını düşünüyor.

Arafat siyasi yaşamının son kozunu oynuyor

Ancak, ABD'nin bu dolambaçlı ve çok yönlü girişimleri, taraflar arasında bir uzlaşma sağlanmasına, onların görüşme masası etrafında bir araya getirilmesine ve sözde barış sürecinin yeniden eski rayları üzerine oturtulmasına yetmedi. Hatta taraflar Washington'da buluşma fikrine dahi karşı çıktılar, ABD'nin davetiyesini sürüncemeye sokma eğilimi gösterdiler. Çünkü bu ilişkilerde salt ödün vermekle memur edilmiş olan Arafat'ın Filistin halkı adına yeni tavizler verebilecek kudreti kalmamıştır. Bıçağın sırtına oturmuş vaziyetteki Filistin Özerk İdaresi, bir taraftan ABD ve İsrail'in baskısına göğüs germek, öte yandan da Filistin emekçilerinin, gençlerinin talep ve mücadele istemlerini yatıştırmak durumunda. Böyle olunca, Arafat'a imdat çılgınlıkları atmak dışında bir seçenek kalmamaktadır. Bu nedenle Arafat ilkin Rusya'yı yardıma çağırdı. Ancak mevcut aşamada Putin'in bu türden bir çağrıya acil ve somut bir cevap verme olanağı yoktur ve vermedi. Sonuçta, Arafat siyasi yaşamının son kozunu, Bağımsız Filistin devletinin ilanını oynamaya koyuldu.

Arafat'ın bağımsız devlet ilan etme fikrini ileri sürerek gündem saptamaya çalışması, İsrail ve ABD karşısında pazarlıklarda güç kazanmaya hizmet edecek bir şantaj olarak yorumlanmaktadır. Elbette bu inisiyatifini sonuçlandırması durumunda Arafat 23 Ekim '98 tarihli Wye River (ABD) ve 4 Eylül '99 Şarm el Şeyk (Mısır) anlaşmaları ile saptanan takvimi bozmuş olacaktır. Fakat söz konusu "barış süreci"nin tüm zamanlamasının zaten bozulduğu da bir başka gerçektir. Filistin Özerk İdaresi bağımsız devlet ilanı perspektifine sarılmakla, başkalarının hesaplarını bozmadan önce, kendisine yeni nefes alma olanakları yaratmaya çalışıyor. Arafat bu yolla Filistin kitlelerini biraz daha oyalamaya, hissedilmeye başlanan mücadele dinamiğini baltalamaya ve az da olsa itibar kazanmaya çalışmaktadır. Ancak, bugüne kadar bir piyon olma dışında bir işlevi olmayan

Filistin Özerk İdaresi'nin yerine oluşturulacak bir bağımsız devletin dernek statüsü ötesinde bir değeri olmayacaktır. Bu gerçekliğin, başta Filistinliler olmak üzere, bilincinde olmayan yoktur. Emperyalist icazetli özerklikten aynı icazetli bir devlet statüsüne geçiş, Filistin halkının kendi kaderini tayin anlamına gelmemekte, sadece Arafat yönetiminin içinde bulunduğu çıkmazın derinliğini göstermektedir.

İsrail neden tavize yanaşmıyor?

“Barış süreci”nin yeniden canlandırılması için asıl taviz vermesi gereken İsrail hükümetinin yaşadığı sıkıntıların niteliği başkadır. Oluşturulduğu tarihten bu yana İsrail devleti zaferden zafere koşmuş, kendisini Ortadoğu'da komşularına zorla kabul ettirme onun geleneksel bir refleksine dönüşmüştür. Aynı duygular şu veya bu şekilde İsrail halkına da egemendir. Bu nedenle İsrail muhatabına karşı güçlü konumda da olsa taviz vermekte, yaptığı gaspı iade etmekte bile sıkıntı çekmektedir. Filistin sorununun pazarlık konusu edilmesinden bu yana İsrail'de yaşanan hükümet krizleri, koalisyon bozulmaları ve hatta Rabin'in katledilmesi, bu fetihçi ruh halinin bir yansımasıdır. Ama mevcut aşamada Ehud Barak hükümetinin Filistinlilere bazı sembolik

misyonuna sadakatla sarılarak yoğun bir çaba sarfetmişse de, sonuç aldığı iddia edilemez. Tam tersine, Filistin'de “barış sürecine” olan inançlar hızla çökmüş, umutlar dağılmış ve karşı bir dinamik gelişmeye başlamıştır. Bu koşullarda İsrail'in bazı sembolik taviz jestleri Arafat idaresinin konumunu sağlamlaştırmak yerine, uç vermeye başlayan mücadele dinamiğinin potasına akma riski taşıyor. Üstelik Güney Lübnan işgalinin kırılmasının ardından oluşan koşullarda bu risk büsbütün artmaktadır.

Ayrıca, İsrail'in son dönemde yoğun askeri hazırlıklar içinde olduğu, Filistin halkına karşı yeni ve genel bir saldırı planı hazırladığına ilişkin iddialar ileri sürülmektedir. İsrail'in geleneksel politikası ile çakışan ve askeri sorumluların yalanlamadıkları bu iddialar, Arafat'ın imdat çağrıları ve Avrupa turnesi tarafından da doğrulanıyor. Hamas önderlerinin ve hatta Arafat'ın bazı bakanlarının İsrail'le savaşmaya hazır olma yönündeki çağrıları, durumun hassasiyetini, gerginliğin ölçeğini gösteriyor.

Yeni bir Camp David'le ne amaçlanıyor?

Bir barut fıçısına dönüşmüş olan Ortadoğu'nun gebe olduğu gelişmeler, ABD için öncelikli bir önem taşıyor. Elbette Washington'un gösterdiği hassasiyet bölgede patlak verebilecek yeni bir savaş endişesinden kaynaklanmıyor. ABD açısından önemli olan, savaşın da barışın da kendi inisiyatifinde ve kendi çıkarlarına endeksli gelişmesidir. Bu nedenle Clinton, diplomatik kibarlığı bir yana bırakarak, Ehud Barak ve Yaser Arafat'ı derhal yeni bir Camp David zirvesi için Washington'a çağırmak zorunda kaldı. '78 ve '79 yıllarında Sedat-Begin arasında düzenlenen Camp David zirveleri çağrıştırılarak, sorunun sembolik ve seremoni boyutunun özenle önplana çıkartıldığı görülüyor.

Ancak, bugünün koşulları, güçler dengesi vb. ile Camp David Anlaşması'nın imzalandığı dönem arasında son derece önemli farklar mevcut. '78 yılında Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat ile İsrail Başbakanı Menahem Begin, Jimmy Carter'in hakemliğinde, Camp David-I Anlaşması'nı imzaladıklarında ve bunu bir yıl sonra Camp David-II Anlaşması ile tamamladıklarında, ortada somut bir pazarlık konusu ve tarafların karşılıklı ödün verme olanakları mevcuttu. İsrail'in Sina Çölü'ndeki askeri işgaline son vermesinin karşılığında Mısır, Filistin sorunu konusunda o dönem varolan Arap birliğini dinamitledi ve dağıttı. Enver Sedat'ın bu ihanetinden sonra Arap dünyasının birliğinin sözü dahi edilmedi. Başka bir ifadeyle, o dönem Enver Sedat'ın (sonradan birey olarak bedelini ağır ödediği) birilerine ihanet etme imkanı vardı. Dolayısıyla Camp David zirvelerinin, olumsuz anlamda da olsa, bir ciddiyeti vardı, Ortadoğu sorununda bir dönüm noktası teşkil etti.

Bill Clinton'un bu tarihi emsalden hareketle alelacele 11 Temmuz günü için dayattığı yeni Camp David zirvesi, savaş öncesi bir seremoniyi andırıyor. Uzlaşmazlığın en keskin olduğu dört konunun çoğu üzerinde ara çözümler bulma şansları son derece sınırlı. Bu konular; Filistin devletinin coğrafik kapsamı, Kudüs'un statüsü, kolonların konumu ve sürgünde bulunan Filistinlilerin geleceğidir. Bu

konularda Arafat ödün verebilecek durumda değildir. İsrail, gelecekteki Filistin devletinin toprak bütünlüğünü, Kudüs'ü dışta tutma kaydı ile, Batı Şeria'nın % 85 ile % 92 arasında değişen bir kesimi ile Gazze şeridinden ibaret görmektedir. Filistinliler ise, 272 No'lu Birleşmiş Milletler Örgütü kararı gereğince, İsrail'in 1967 öncesi sınırlara çekilmesini talep etmektedirler. Öte yandan, Filistinliler Kudüs'ün doğusunu başkent ilan etmek isterlerken, İsrail bunun sadece kentin bir kenar mahallesinden ibaret kalmasını öneriyor. İşgal altındaki topraklara yerleştirilmiş kolonların akıbeti konusunda da taban tabana zıt bir tavır sözkonusu. İsrail sözkonusu yerleşim birimlerinin özel statü ile korunmasını isterken, Filistinliler işgal alanlarının boşaltılması gerektiğini savunuyorlar. Sürgündeki Filistinlilerin geri dönmeye ise İsrail, nüfus oranının köklü değişimine yol açacağı için, şiddetle karşı çıkıyor. Bu konuda İsrail'in mali tazminat ödeyerek sorunu geçiştirmeye çalışacağı iddia edilmektedir.

Basında yer alan değerlendirmelerde, ABD'nin Ortadoğu sorunu konusunda acilen bir zirve düzenleme girişimi, Clinton'un zamanı azalan görev süresiyle açıklanıyor. Oysa Washington'un başlattığı diplomatik maratonun Clinton'un bireysel hesapları ile bir ilişkisi yoktur. Bölgede savaş bulutlarının yeniden birikmeye başladığı ve giderek kaçınılmazlaşan bir alevlenmenin taşlı-sopalı bir çatışmanın ötesinde bir boyut kazanacağı açıktır. Böyle bir ortamda, ABD'nin ortaya koyduğu inisiyatiflerin başka bir açıklaması olmak durumunda. Birincisi, kitleler ve kamuoyu nezdinde ABD'nin barışı korumak istediğini ve bu uğurda sonuna kadar çaba sarfettiğini kanıtlamaktır. İkincisi, bu tür şatafatlı seremonilerle, başarı şansının çok cılız olmasına karşın, yeni bir oyalama dönemi başlatarak, bölgede birikmeye devam eden patlama dinamiklerini dizginlemek, köreltmektir. Üçüncüsü ve en önemlisi, Ortadoğu sorununa Arafat'ın davetiye çıkarmak zorunda kaldığı Rusya'nın da el atmasına zaman tanımamaktır.

Rusya Ortadoğu'yu gündemine almaya hazırlanıyor

Rusya'nın Ortadoğu sorununun bir ucundan tutmak istemesi, sadece ABD'ye sıkıntı yaratmakla kalmayacak, çıkar çelişkilerini körükleyerek bölgedeki bazı dinamiklerin açığa çıkmasını kolaylaştıracak ve hızlandıracaktır. 5 Temmuz günü Tacikistan'ın başkenti Duşanbe'de yapılan Şangay grubu toplantısının sonucunda alınan karar, Ortadoğu'nun Rusya'nın gündemine alınmasının sadece bir zamanlama meselesi olduğunu gösteriyor. Bundan birkaç hafta önce benzer bir zirve toplantısı Bağımsız Devletler Topluluğu üyeleri arasında gerçekleştirilmişti. Orta Asya'da islami terörizmin yayılmasına karşı önlem almak amacıyla bir araya gelen Şangay grubu üyeleri (Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti, Tacikistan, Kırgızistan ve Kazakistan), gündemin tali maddelerini geçirdikten sonra esas endişeleri üzerinde yoğunlaştılar. Yayınladıkları ortak bildiride, “Orta Asya'da ABD'nin yayılmacı politikasına karşı çıkmaya, engellemeye hazır olduklarını” ve Washington'un “nükleer savunma kalkını” projesini “boşa çıkarmak için Moskova ve Pekin'e tam destek sunduklarını” açıkladılar. Bağımsız Devletler Topluluğu üyeleri Kazan zirvesinde Kafkasya'yı örnek göstererek benzer bir tavır sergilemiş ve bazı gazetelerin “Putin Kafkasya'nın petrolünü ve doğal gazını vermiyor” türünden başlık atmalarına yol açmışlardı.

Bu demektir ki, yakın gelecekte başka güçler de Ortadoğu sorununa el atmak ihtiyacı duyacaktır. Bu, bölgedeki çelişki ve çatışmaların daha derinleşmesine yol açacaktır.

tavizler vermeye dahi yanaşmamasının esas nedeni, hükümet koalisyonunun iç dengelerinden, bazı aşırı gerici siyonist partilerin şantajlarından kaynaklanmıyor. İç politik sorunlar, hükümet krizleri, İsrail'in stratejik çıkarlarının gerektirdiği tavizlerin verilmesinin önünde ciddi bir engel değildirler. Ama mutlaka karşılığının alınması kaydıyla.

İsrail'in Özerk Filistin İdaresi'nden beklediği karşılık, 23 Ekim '98 tarihinde ABD'de imzalanan Wye River anlaşmasında net bir biçimde öngörülmektedir. Anlaşma metni, “terörizme karşı mücadele” adı altında “barış sürecine” engel teşkil eden, ona karşı çıkan akımların etkisiz kılınmasını ve ezilmelerini öngörmektedir. CIA'nın gözetiminde ve Mossad'la işbirliği içinde yürütülecek olan bu politikanın icrası Arafat'ın polis teşkilatına düşmektedir. Arafat'ın polis teşkilatı her ne kadar bu

Camp David zirvesi...

Filistin halkına kurulan tuzaklar

ABD'nin rolünü en iyi tanımlayan ise, Zbigniew Brzezinski'dir. Brzezinski ABD'nin havuç ve sopa politikasının can alıcı önemini hatırlattıktan sonra; *"Clinton çok zeki, çok yetenekli ve ikna edici bir tiptir. Ama, ciddi bir biçimde tehdit etme kabiliyetinde olup olmadığını bilemiyorum. Çünkü sorunun bu yönü çok önemlidir"* diyor.

dengeşinin dolaylımsız sonucudur.

Zirvenin telefon yasaklama, basına bilgi sızdırmama, kameralar önünde önden programlanmış üçlü pandomim yapma türünden traji-komik mizansenlerini saymazsak, yukarıda özetlediğimiz tavırlar, aslında sorunun özünü kamuoyu önünde karartma işlevi görüyorlar.

Filistin delegasyonunun birleşiminden hareketle, Filistin halkının iç birliğini yaratmış gibi görünüyor yorumunu yaptık. Gerçekten de öyle. Arafat'ın önderliğinde icra edilen teslimiyet ruhuna baştan beri karşı çıkan, ama alternatif bir dinamik geliştirmeyi başaramadıkları için de zamanla oldu-bittileri sineye çekmek zorunda kalan Filistinli örgütler, ilk kez Camp David zirvesinde ileri düzeyde temsil edilmektedirler. Örneğin, Nayef Hawatmeh önderi olduğu Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi yürütme kurulu üyesi Taysir Halit, Halk partisi (eski komünist partisi) yürütme kurulu üyesi Süleyman Najab, Georges Habbas'ın önderi olduğu Filistin Halk Mücadelesi Cephesi yürütme kurulu üyesi Samir Goshe, Filistin delegasyonu içinde yer alıyorlar. Oysa, bugüne kadar görüşme ve pazarlıklarda sadece Arafat'ın klığı, El Fetih'in kadroları söz sahibi olmuşlardı. Dikkat edilirse, yıllardır FKÖ'nün adı

kullanılmamakta, Filistin halkı hep 'President Arafat' ya da özerk idare üzerinden anılmaktadır. Son dönemde 'President Arafat'ta hal kalmayınca, alttan alta yeniden FKÖ'den ve onun tarihsel birleşiminden bahsedilmeye başlandı ve Camp David delegasyonu da bu temelde oluşturuldu.

Bu zoraki sentez, Filistin halkının iç birliğinin sağlanmış olduğu anlamına gelmiyor. Elbette Filistin direniş hareketinin, zayıf da düşmüş olsalar, halen canlı damarlarını temsil eden akımlar Washington'a 'President Arafat'ın teslimiyet politikasına dolgu malzemesi olma düşüncesi ile gitmediler. Onların asıl endişesi ödün politikasını frenlemek, yıkımın faturasını sınırlı tutmaktır. Ancak, Filistin politikasındaki güçler dengesi bunları nesnel olarak Arafat çizgisine kefillik yapan figüran konumuna düşürmektedir. Onun için bu göstermelik birliğin gerisindeki esas amaç, Camp David'de verilecek ödünlere herkesi suç ortağı yapmak ve dolayısıyla Filistinli kitlelerce kabulünü kolaylaştırmaktır. Çünkü, en temel konularda en ciddi tavizleri vermesi istenen ve beklenen Filistin delegasyonudur. Başka bir ifade ile, 'President Arafat' Filistin'e dönmekten korktuğu için beraberinde muhaliflerini götürmek zorunda kalmıştır. Aynı zaman dilimi içinde Filistinli sorumlularca sarfedilen; 'İsrail'i bir kan gölüne çeviririz!', 'gerekirse Barak'a askeri olarak karşılık veririz!', 'görüşmelere değil savaşılmaya hazırlanmalıyız!' türünden satışmaların asıl işlevi de bu atmosferi beslemek, perişanlığı gizlemektir.

Buna karşılık, İsrail cephesinde tanık olunan dökülme de işin aslında bir zayıflığın işareti değildir. İşin içinde sadece küçük politik hesaplar vardır. Ama,

zirvenin tam da arifesinde bir heyhula koparılması, hükümet koalisyonunun dağılması, toplumun kolektif bir histeriye boğulmak istenmesi vb., Ehud Barak'ın pazarlık gücünü zayıflatmamakta, tam tersine, onun sadece taviz vermesini zorlaştırmaktadır.

İsrail'in geleneksel politikasının özü de bunu gerektiriyor. Emperyalizmin Orta Doğu politikasının çökmesi ile İsrail'in yaşadığı sıkışmışlık, hesaplarının tutmamış olması, bir direniş dinamiği ile yüzyüze kalma riskleri, sözkonusu zirvenin gündemini aşan sorunun bir başka boyutudur.

ABD sorumlularının dramatik açıklamaları, son trenin son vagonu kaçırılırsa silahlı çatışmalar, savaş kaçınılmazlaşır anlamındaki değerlendirmeleri, Washington'un bölgede barışa verdiği önemden kaynaklanmıyor. Bill Clinton'un iki tarafı taviz vermeye, uzlaşmaya davet ediyormuş görünümünü taşıyan uyarıları, aslında Filistinlilere yöneltilmiş tehditlerdir. Ancak, bölgede hüküm süren gerginliği elverişsiz bir anda körüklemek amacıyla tehditlerin hedefi muğlak tutulmakta, arasına İsrail de aynı kefeyle konarak geçirilmektedir. Ama, bu arada Madeleine Albright, İsrail kamuoyunu yatıştırmak için, biraz daha açık konuşma gereği duymakta; Ehud Barak'ın *"halkının çıkarlarına ters düşen bir anlaşmayı imzalayacak cinsten bir adam olmadığını"* ilan etmektedir.

ABD'nin bu rolünü en iyi tanımlayan ise, Zbigniew Brzezinski'dir. Brzezinski ABD'nin havuç ve sopa politikasının can alıcı önemini hatırlattıktan sonra; *"Clinton çok zeki, çok yetenekli ve ikna edici bir tiptir. Ama, ciddi bir biçimde tehdit etme kabiliyetinde olup olmadığını bilemiyorum. Çünkü sorunun bu yönü çok önemlidir"* diyor.

Güney Kore'de banka çalışanlarının grevi

G. Kore'de tüm toplumsal kesimlerde öfke durdurulamıyor. Otomobil işçilerinin özelleştirmelere karşı aylardır süren kitlesel, militan, yaygın eylemlilikleri sermaye hükümetinin baskı ve gözaltılarına rağmen sürüyor. Geçtiğimiz hafta ise sağlık sektöründe çalışanların grevleri yaşanmıştı. Sağlık emekçilerinin işgal eylemine saldıran polis, 1600 sağlık emekçisini gözaltına almıştı.

Bu kez sahneyi banka çalışanları aldı. Güney Kore banka sektöründe çalışanlar, 11 Temmuz'da ülke genelinde greve gittiler. Grev sendikalarla hükümet arasında, bu işkolunda yapısal plan tartışmalarında anlaşmaya varılamaması sonucu gerçekleşti.

Grev sermaye devletinin gözünü korkutmuş olacak ki, hükümet bir yandan sendikalara karşı hukuksal yollara başvuracakları yönlü tehditlerini savururken, Maliye Bakanı daha o gün görüşmelere yeniden başlayabilecekleri konusunda sendikaya çağrıda bulundu. Sendika bu çağrıya uymadı.

Yongsey Üniversitesi'nde 20 bin öğrenci de, banka çalışanlarının ülke genelinde sürdürdükleri grev ile dayanışmak için yürüyüş yaptılar.

Aydın sorunu üzerine

Hatice Yürekli

*“Bugün halkının ve
bütün ilerici insanlığın
mutluluk ve barış
mücadelesinin dışında
kalan aydın, ya egemen
sınıfın elinde basit bir
araçtır, ya da havayı
zehirlemekten başka bir
şeye yaramayan
kokuşmuş bir verimsiz
ottan ibarettir.”**

N.Hikmet

Yaşadığımız toplumda aydın sorunu üzerine çok tartışıldığı bilinmekte. Toplumsal hareketliliğin giderek farklı sınıf ve katmanları da içine alarak gelişme işaretlerinin görüldüğü günümüzde, aydın sorununa ilkesel yaklaşımın önemi açıktır. İlkesel yaklaşımı sekte/dogmatik bakışla karıştırmamak gerekir. Gerçek aydın kimliği üzerinde açık bir fikre sahip olmak, bunun üzerinden bugüne bakmak, olanakları ise olabildiğince değerlendirmeye çalışmaktır burada söz konusu olan.

Kapitalizm, bir avuç tekelci grubun aşırı kâr hırısı sonucu, insan ve doğa yaşamını yıkıma yüzyüze bırakmaktadır. İnsanlığı yıkıma götüren bu sistemin gidişine dur demek ve köklü bir değişim eyleminde bulunmak, olmazsa olmaz seçenek olarak duruyor. Devrimin zorunluluğu ve bu zoru gerçekleştirecek maddi gücün -işçi sınıfının- devrime örgütlenip hazırlanması öncelikli ve zorunlu olmakla birlikte, bu mücadelede, toplumun değişik katman, kategori ve sınıfsal kesimlerinin de belli bir mevzilenme içine çekilmesi gerekmektedir. Egemen sınıfı yıkacak ve yerine kendi iktidarını kuracak olan işçi sınıfı olmakla birlikte, o, bu mücadelesinde kendine dayanaklar da yaratacaktır. Bu yanı sıra, yıkma/kurma diyalektiğinde aydınlara da önemli sorumluluklar düşmektedir. Özellikle de bugün, aydınlara demokratik haklar mücadelesinde tutacağı önemli bir yer vardır.

Toplumsal ilişkiler rastlantılar üzerine kurulmaz. Üretim ilişkilerinin karakteri, toplumsal/sınıfsal ilişkinin temelini oluşturur. Bilinç oluşumu ve şekillenmesi de bundan bağımsız değildir. Egemenler, üretim araçlarının sahibi olma konumu nedeniyle, toplumu yönlendirme/yönetme, demek oluyor ki boyun eğdirme sürecinde, belirleyici bir güç durumundadırlar. Toplumsal yapı eşitsizlikler üzerine kurulu olduğundan dolayı da, karşıtlarını yaratmakta ve bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Karşı duruşun geliştiği yer, egemenlerin baskıcı - açık fiziki zor ve terör- politikalarının da ortaya

çıkmasını koşullar. Bu baskı politikasının bir ayağı da ideolojik zor ve sindirme yöntemleridir. Bunlar egemenlerin süreklileşmiş yönetim araçlarıdır. Bunun en temel nedeni ise, ezilen geniş emekçi kitlelerin düzen ve devlet gerçekliği konusunda bilinçlenmeleri ve bunun getireceği sonuçlardır. Sınıfsal eşitsizlik, baskı ve zor kitlelerde arayışa yol açar ve mücadele etme isteğini kamçılar. Bu nedenle, maddi üretim araçlarını ellerinde bulunduran kapitalistler, kitlenin bilincini çarpıtmanın ve dumura uğratmanın araçlarını yani entelektüel-ideolojik de denilebilir- üretim araçlarını tekellerinde bulundurarak, sınırsızca kullanırlar.

Burada aydın unsuruna önemli sorumluluklar düşmektedir. Gerçek aydın çağın/sistemin sorunlarına bilimsel çözüm üretebilendir. Ürettiği çözümün arkasında duran, bunu toplumun geniş kesimlerine taşıyan, alternatif duruşu ve kimliği yeniden üretebilendir. Aydın olmak, sanıldığı gibi sadece çok okumuş olmak ya da tamamen bilimle uğraşarak olmak değildir. Asıl olarak edindiği deneyim, bilgi ve birikimini toplumsal yaşamın değişmesine hasreden, gerçeğe, bilime ve gelişmeye karşı olanların sökülüp atılmasına hizmet edendir. Bunun gerektirdiği sorumlulukları yerine getiren, yol açacağı bedellere göğüs geren; demek oluyor ki insan ve aydın olmanın asgari gereği onurlu bir duruşa sahip olmandır. Kimliği ve kişiliğiyle özgürleşen ve özgürleştiren bir varoluş içerisinde olmak. Bu duruştan taviz vermemek, gerektiğinde Nazım gibi yıllarca ‘hapislerde yatmak’, ama asla teslim olmamak!..

Bakıyoruz bugünün Türkiye’sine böyle bir karşı koyuş içinde olan aydın neredeyse yok denecek kadar az. Sistem tüm aygıt, araç, kurum ve değerleriyle çürüdüğü yerde, bu çürüme kimlikli ifadesini en açık biçimde, yeteneği ve birikimiyle kendini düzenin efendilerine satan ‘aydın’lardan ortaya çıkarıyor.

Gerçek aydın salt sınıfsal kökenine bakılarak değerlendirilemez. O esasta hangi sınıfın ideolojisini benimsiyor ve ona göre kendini var ediyorsa, öyle değerlendirilir. Tabii ki bu çürümüş sistemin egemenlerinin sınıfsal çıkarlarına göre ve onların çizdiği sınırlarda hareket edenlere gerçek aydın denemez. Tam tersine, onlar bilinçli bir şekilde karanlığı yaşamayı tercih etmektedirler. Örneğin Susurluk medyasının köşelerini tutmuş hemen hemen bütün yazarlar, bu kategoriye girmektedirler.

Burada ‘hümanist’ olanlarına haksızlık yapıldığı düşünülebilir. Nitekim, hümanizm sınıf gerçeğini atlayan, sınıfsal çelişkileri gözardı eden, yani düzen gerçekliğinin tam kavranamaması anlamına gelen bir bakış, sistem sınırları içinde kalmaya mahkum olan bir muhaliflik düzenidir. Toplumsal sorunlar karşısında tutumunu işçi sınıfının temel çıkarları ve ezilen emekçi yığınların taleplerine göre belirleyemeyenler, düzen sınırları içinde kalır, burjuva ideolojisinin ince bir yansıması olurlar. Diğer yandan, burjuva sol-sosyalist konumda olan liberal kesim de kendini aydın kategorisine almaktadır. Bunlar yaşadıkları ideolojik kargaşa ile

ne sınıfa, ne de topluma faydalı olabilecek konumda değildirler. Durdukları yer itibarıyla bu böyledir. Bunlar içinde tek tek insanlar çıkar da, toplumsal mücadelede yerlerini alırlar, bu ayrıca değerlendirilebilir bir durumdur.

Doğa ve toplum yaşamına gerçek bir bilimsel kavrayış üzerinden yaklaşan, sorunları bilimsel/eleştirel bir tarzla ele alan ve insanlığın kurtuluşu demek olan sosyalizm için cesaret ve tutkuyla mücadele eden, var oluşunu bu temelde gerçekleştiren aydınlara da, sayıları bugün için az olmakla birlikte, kuşkusuz var.

Bugün bilimle uğraşan, edindiği bilginin gücüyle varlığını devam ettiren bir dizi ‘aydın’a rastlamak mümkün. Bilimsel içeriğiyle bakıldığında, bunların bizim anladığımız aydın kategorisine girmeyen ‘aydınlanmış’ bireyler olduğu da bir gerçek. Bunlar içinde tüm yetenek ve kapasitelerini burjuvazinin hizmetine sunanları dışta tutarsak, gerçekten samimi, ilerici, muhalif - henüz devrimci olamayan- kimliğe sahip olan bireyler de var.

Bu kesime yaklaşımda nasıl bir yöntem izlenmelidir? Bu kesimi reddetmeli, küçümsemek mi, yoksa yapabileceklerinin sınırlarını zorlamak mı gerekmektedir? Yani toplumsal mücadelenin ileri bir bileşeni haline getirmeye çalışmak mı?

Reddetmek ve küçümsemek kuşkusuz kolaycı ve yıkıcı bir yaklaşım olacaktır. Düşünce, eylem ve yaşam biçiminde bir tutarlılık içinde olmayanlar için söylenecek fazla bir söz yoktur. Ama gerçekten samimi olanlarla yolumuzu kesiştirmeyi de bilebilmeliyiz. Örneğin; *Cumhuriyet* gazetesi köşe yazarı Oral Çalışlar’a yazdığı bir mektupta F (hücre) tipi cezaevine karşı mücadelede yerini almaya hazır olduğunu söyleyen balerin Zeynep Tonbay gibi.

Zeynep Tonbay yazdığı mektubun bir yerinde şöyle diyor: *“Ben F tipi cezaevlerine karşı yapılacak eyleme katılmak ve gönüllü olarak çalışmak istediğimi belirten 6. kutuyu işaretliyorum (X). Bana bu konuda yardımcı olabilir misiniz lütfen?...”*

Herkesten devrimci/sosyalist olmasını beklersek, bu tutumla mücadeleyi toplumun geniş kesimlerine mal edemeyiz. Bugün mücadelenin önemli bir sorunu haline gelmiş olan ‘hücre tipi cezaevi’ sorununa karşı duyarlılık önemli bir ölçektir de. Bu soruna karşı duyarlılığını ortaya koyan ilerici potansiyeli ortaya çıkarmak ve olabildiğince katkılarından yararlanmak gerekmektedir.

Buradan hem kendine aydın ve ilerici diyenlere bir çağrı yapmış oluyor, hem de partinin bu iki potansiyeli devrimci mücadelenin bir bileşeni haline getirmek çerçevesinde yapılması gerekenleri işaret etmiş oluyoruz. İçinde bulunduğumuz dönem, sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı, toplumun birçok kesiminden seslerin de yükseleceğine tanıklık edecektir. Parti bu süreci ileri doğru değerlendirme ve örgütlemeye üzerine düşeni yapabilmelidir....

* *Sanat ve Edebiyat Üstüne*, Nazım Hikmet, Hazırlayan Aziz Çalışlar, Evrensel Kültür Kitaplığı

Günlük basından... Günlük basından... Günlük basından... Günlük basından...

İki ayrı Türkiye

AC Nielsen Zet araştırma kuruluşunun, Türk toplumunun tüketim harcamalarından yola çıkarak “**İki ayrı Türkiye**” gerçeğinin bulunduğunu gösterdiği araştırması bir süredir Türk basınında tartışılıyor.

Bu araştırma, Türkiye’de nüfusu altı kategoriye ayırıyor.

A grubunda ayrıcalıklı 558 bin hane var. Nüfusun yüzde 4.5’ünü oluşturan bu grupta 2 milyon 790 bin kişi yaşıyor. Bu gruptaki haneler, ayda ortalama 5.200 dolar, yani yaklaşık 3 milyar 240 milyon lira harcıyor.

Nüfusun yüzde 10.3’ünü oluşturan B grubundaki (6 milyon 386 bin kişi) haneler ise ayda 1 milyar 414 milyon lira (2.270 dolar) harcıyor.

Nüfusun 16.9’ünü oluşturan (10 milyon 478 bin kişi) C1 grubundaki hanelerde aylık harcama düzeyi 485 milyona (780 dolar) düşüyor.

Nüfusun 13.8’ini oluşturan (8 milyon 556 bin kişi) C2 grubundaki haneler ise ortalama 397 milyon (637) harcıyor.

En kalabalık kesiti oluşturan D grubunda ise nüfusun yüzde 36.6’sı, yani 22 milyon 692 bin kişi yaşıyor. Bu gruptaki haneler ayda ancak 257 milyon (412 dolar) lira harcayabiliyor.

Bir de nüfusun yüzde 17.8’ini oluşturan, 11 milyonluk en alt gelir (E) grubu var. E grubundaki haneler ayda 166 milyon lira (266 dolar) harcıyor.

Türk-İş’in en son asgari geçinme endeksinin 433 milyon lira olduğu hatırlanırsa, bu araştırmaya göre, Türk toplumunun yaklaşık yüzde 85’inin asgari geçinme sınırına yakın ya da bu sınırın altında bir yaşam düzeyine sahip olduğu ortaya çıkıyor. (...)

Görüleceği gibi, ister harcama düzeyi, ister gelirden alınan pay açısından yaklaşın, gerçek değişmiyor. Türkiye’nin bu rahatsız edici tabloyu tartışma zamanı çoktan gelmiştir. (*Sedat Ergin/Hürriyet, 11 Temmuz ‘00*)

Çürüme ve kutuplaşma

İnanılmaz bir medya bombardımanı altındayız. Toplumumuz şaşkına döndürüldü. (...) Ama her şey kötüye gidiyor ve insanların gözünün içine baka baka yalan söylüyorlar.

Örneğin Devlet Planlama Teşkilatı’nın saptama ve tahminlerine göre, içinde bulunduğumuz yıl memur ve emeklilerin maaşları ciddi bir biçimde erimiş olacak. Fakat aynı günlerde, GSMH’nin ilk 3 ayda yüzde 4.6 arttığından bahisle, pembe tablolar çiziyorlar. Memurun, emeklinin, işçinin ve çiftçinin geliri azalırken, GSMH artsa ne olur, artmasa ne olur. Eğer dengeli bir paylaşım olmazsa, gelir artışı neye yarar?

Bir yandan işsizlik, bir yandan hızlı fukaralaşma ve buna karşılık sonsuz bir oburluk içinde, görgüsüz bir zenginleşme...

Kapısında silahlı muhafızların beklediği, yüzme havuzlu sitelerde gününü gün etmeye bakan "aymazlar" bu çürümenin sonunu hiç mi hiç merak etmezler? (...) Sınıflar arasında böylesine bir uçurum yaşanan ve uçurumun gitgide derinleştiği ülkelerde neler olabileceğini hiç düşünmüyorlar... (*Toktamış Ateş/Cumhuriyet, 6 Temmuz ‘00*)

Sevgili Aziz Nesin Usta...

(...) Ekonomi dünyası da tam size göre. Hükümet işin kolayını buldu, her şeyi IMF’ye göre ayarlıyor. Eskiden, ekonomi IMF’ye teslim oldukça hükümetler eleştirilirdi. Şimdi tam tersi, hükümet IMF’ye ne kadar teslim olursa, o kadar başarılı oluyor. Üstelik bu başarıları sıradan tanımların ötesinde, “cesur, muhteşem, dünya çapında” gibi sözcüklerle ödüllendiriliyor.

IMF’nin Türkiye Masası şefi var; Cottarelli ... Arkadaş arada bir Türkiye dışına çıkıyor. Siz olsanız ekonomideki duruma bakar, şu yorumu yapardınız: “IMF’siz kalan bir hükümetin, hayat damarlarının tümü kopmuş demektir!”

(...) Başarı grafiğimizin giderek yükseldiği tek alan, mafya. Ünümüz sınırlarımızın dışına taşı. (...) Az kalsın unutuluyordum. Yolsuzluk yapanlar artık hak ettiği cezayı görüyor. Son olarak Özer Baysal , Kalkınma Bankası’nı 80 milyar lira zarara uğrattığı için, 1 milyon 633 bin lira para cezasına çarptırıldı. Ne dersiniz? Tam Aziz Nesin’lik. Bu cezayı siz bile öderdiniz! (*Mustafa Balbay/Cumhuriyet/9 Temmuz ‘00*)

Türkiye'de işkence ne politikası?

TBMM İnsan Hakları ve İşkence İzleme Komisyonu Başkanı DSP Milletvekili Sema Pişkinsüt , "İşkence devlet politikası değil" diyor. Peki, Türkiye’de işkencenin ayyuka çıktığı bir dönemde, işkence aletlerinin bizzat Sema Hanım tarafından sergilendiği bir zamanda Türkiye’de işkence ne politikası?..

Her karakolda cop çıkacak, filistinaskısı çıkacak, falaka malzemeleri çıkacak, aynı işkence yöntemi değişik mekânlarda, değişik resmi görevliler tarafından uygulanacak, sonra da işkence devlet politikası değildir, denilecek. Peki, işkence Türkiye’de ne politikası?..

(...) Demek ki, işkence sistematik değil... Her karakolda, her siyasi şubede, ülkenin dört bir yanında yürüyüşlerde, demokratik eylemlerde yapılanlar demek ki sistematik değil. Münferit ya da tek tek sayılan şeyler. Bu kadar inada da pes doğrusu...

Acaba karakollarda çıkan coplar, işkence aletleri, filistinaskıları, falaka bağları semt pazarlarından mı alınıyordu, yoksa uluslararası ihalelerle mi satın alınıyordu? (*Hüseyin Kıvanç/Cumhuriyet, 10 Temmuz ‘00*)

Özelleştirmeye gerekçe kalmadı

İşletmeci Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT) son 10 yılda mal ve hizmet satış hasılatını 204 kat, işletme kârlarını da 393 kat arttırdı.

Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) verilerine göre, özelleştirme kapsamındakiler dahil işletmeci KİT’lerde personel sayısı 1990-1999 döneminde yüzde 29.8 oranında geriledi. 1990 yılında işletmeci KİT’lerde 643 bin 58 kişi çalışırken 1999 yılında bu rakam 451 bin 743 kişiye geriledi. Dönem başında çalışanların yüzde 67’lik kısmını işçi, geriye kalan bölümünü de memur ve sözleşmeli personel oluştururken 1999 yılında personel içinde işçilerin ağırlığı yüzde 60.6’ya geriledi. (...)

1990’da 4.1 trilyon lira kâr eden KİT’ler geçen yıl bu rakamı 1 katrilyon 619 trilyon liraya çıkarmayı başardı. 1990 yılında KİT’ler 1 trilyon 424 milyar liralık dönem zararı açıklarken geçen yıl 1 katrilyon 897 trilyon lira kâra geçti. (*Cumhuriyet, 10 Temmuz ‘00*)

“F tipi” reklamı yapan Adalet Bakanı

(...) Bu kadın milletvekili Ankara Ulucanlar’da olanları dürüstçe incelemiş olsaydı, ortaçağa da rahmet okurdu... Ardından da Kartal’ı ziyaret etseydi, "**baba lüksü**"ne feleği şaşardı. (...)

Bizde, Adalet Bakanı gazetecilere tur attırıp "**kendine göre**" bir cezaevi gerçeği açıklıyor, "**F tipi**" reklamı yapıyor. Ve sorumluluğundaki bir cezaevinde 10 kişinin "**güvenlik suretiyle**" öldürülmüş olmasından herhangi bir sorumluluk duymuyor. Daha da beteri, yine bazı gazetecilere o Ulucanlar’da turistik gezi yaptırılarak, öldürülenlerin birbirlerini öldürdüğünün kanıtlanmaya çalışılmış olması tabii. (*Umur Talu/Milliyet, 8 Temmuz ‘00*)

“Sevinçlerini küllendirecek olumlu gelişmeler”

Yargıtay 8. Ceza Dairesi Erbakan’a ilişkin kararında "Türk Devleti’ne vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkesin Türk olduğu" vurgusunu yaptı. Yargıtay, Anayasa’nın 66. Maddesi’nde geçen "Türk" kavramının "İrk" değil, "Vatandaşlık" ifade ettiğini iddia etti. Yani Türkiye’de Kürt vatandaş, Ermeni vatandaş, Rum, Çerkez vatandaş olmaz, sadece Türk vatandaş olur! Erbakan şahsında ırkçılığı, ayrımcılığı cezalandırdığını belirten Yargıtay kararının kendisi tam aksine ırkçı ve ayrımcı! Anayasal ve yasal ayrımcı hükümler değiştirilmesi gerekirken, pekiştirilmeye çalışılıyor.

Şimdi yine kendi yarattıkları yel değirmenlerine saldıran "biz dememişmiydik"çilerimiz el oğuşturuyordur. Ama ne yazık ki sevinçlerini küllendirecek olumlu gelişmeler de var! MGK’da Toplumla İlişkiler Daire Başkanlığı, Harekat Başkanlığı, Genel Sekreterlik görevlerinde bulunmuş Orgeneral Doğan Beyazıt vefatından sonra 28 Şubatçıların olduğu söylenen Ulusal Strateji Dergisi’nde yayınlanan anılarında, "nüfus sayımında etnik ve dinî alt kimlikler belirtilebilsin; Kürt’üm, Boşnak’ım, Çerkez’im veya Nakşi’yim, Nurcu’yum, Caferi’yim, Nusayri’yim diyebilisin, parti kurabilisin" diyor. Beyazıt, seçim sisteminde barajın yüzde 5’e indirilmesini de istiyor. Aktüel dergisinde kardeşinin anılarını değerlendiren Orgeneral Vural Beyazıt da bu görüşlerin "Herşeyine katılıyorum" dedi. Vural Beyazıt, kardeşinin bu görüşlerinden dönemin Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı’nın da haberdar olduğunu ve "menfi" bir şey söylemediğini de belirtti. Vural Beyazıt Yargıtay’ın tersine "Türk Vatandaşlığı" teriminde diretmiyor, bunun bir mahzuru olmadığını ama "Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığı" teriminin de "yeterli" olabileceğini kabul ediyor.

Kürt sorununu savaş sıcaklığında yaşamış Orgenarellerin görüşleri, umarız Ecevit’in "Kürt sorunu yoktur. Siyasal bölücülüğe mücadele etmeyeceğiz" şeklindeki saplantısını bir ölçüde değiştirir. (*Mehmet Özgül/Özgür Politika/9 Temmuz ‘00*)

Birlik için fırsat

(...) Diyalog yerine gerginliği tırmandıran Ecevit ve Adalet Bakanı, F Tipi adı verilen ölüm hücrelerini devreye sokmak için provakasyon çabalarını yoğunlaştırdı. Demokratik reformlardan çokça sözeden ANAP’ın sessizliği de dikkat çekici. Erbakan’a ceza verilince ayağa kalkan FP’liler ölüm hücrelerine ilişkin kıpırdamıyorlar.

Şimdiden ölüm sınırına dayanan tutsaklar var. Ölüm çığlıklarına sessiz kalan insan değildir. Kürt hareketinin geliştirdiği yeni stratejinin doğru algılanmaması diyalog, işbirliği halinde olması gereken bir çok demokratik gücü bundan yoksun bıraktı. Her işte bir hayır vardır! Ölüm hücrelerine karşı direniş demokratikleşme, barış, özgür birlik temelinde biraraya gelmek için tarihi fırsat sunuyor. Bunu değerlendirmekten kimsenin kaçınmaya hakkı yok. (*Özgür Politika/Başyazı, 9 Temmuz ‘00*)

İdam etmekten beter hale sokmaya hazırlık

Türkiyemizde insanlık komedileri bitmez. Birini yaşarken bir başkası güncelleşir ve günlerce sürer gider. (...) Çağdaş insanlık ilkelerinden söz etmekte aydınımız, medyamız ve ilim bilim adamlarımız ve en başta siyasetçilerimiz yarış halinde. Örneğin; kamuoyunda yıllardır tartışılan idam, ortaklar arasında uzlaşma olmadığı için hükümet tasarısına dönüşüp TBMM’ye önerilemiyor. ANAP Grup Başkanvekili Beyhan Aslan , idam cezasını kaldıran bir yasa önerisi hazırlamış, açıkladı. İyi yaptı demeye vakit kalmadı. Yasa önerisi haberini kamuoyuna sunan gazetede göze çarpan büyüklükteki şu başlığa ne dersiniz: “Ağırlaştırılmış müebbede çarptırılacak idam mahkûmunun 'dünyayla tüm ilişkisinin kesilmesi' öneriliyor!”

Siyasetçilerimiz insanı idam etmekten beter hale sokmaya mı hazırlanıyorlar, ne dersiniz? (*Cüneyt Arcayürek, Cumhuriyet, 6 Temmuz ‘00*)

Kanlı, kirli ve karanlık suç örgütleri: MİT, JİTEM, Polis...

Yeşil, namı diğer Mahmut Demir, namı diğer Mahmut Yıldırım... Taa 1971'den beri 'icrai sanat' eyleyen bir kişi. Sayısını kendisinin de unuttuğu kadar çok insan öldürmüş. Zaman zaman 'Terminatör' adıyla da anılması bu yüzden. PKK ile yürütülen mücadelede Türkiye'nin resmi güvenlik güçleri demek öylesine bir karışıklık ve acz içine düşmüşler ki, Yeşil'in 'hizmetlerinden' bile medet umulmuş. Yüzyıl başından beri İrlanda'da boğuşan İngiltere bir kez bile Yeşil benzeri hiçbir resmi sıfatı olmayan kişileri operasyonel amaçla kullanmamışken, bizim Yakup Cemil-Topal Osman geleneğimiz hemen bu çeşit 'gönüllü'leri ortaya çıkarıveriyor.

Sadece o mu? Abdullah Çatlı ne, Haluk Kırıcı ne?

Daha da ilginç, anayasasında 'hukuk devleti' yazan ülkenin 'kanun uygulama kuvvetleri' yani polisi, jandarması bu tip 'gönüllü'leri hiç yadırgamıyor. Yeşil, polis tarafından işkenceli sorgudan geçiyor, dört gün ifadesi alınıyor ve sonra hiçbir işlem yapılmadan serbest bırakılıyor. Ne savcının haberi var Yeşil'den ne başkasının...

Yeşil, jandarmaya ait sosyal tesislerde kalıyor, "Binbaşı A.Ö.'ye, gel operasyona gidiyoruz, dedim mi, sorgusuz sualsiz gelir" diyor. Jandarma onu yadırgamıyor, dönemin Jandarma Komutanı "Yeşil'i bölgede herkes tanır" diyor.

Yeşil, MİT tarafından günlerce 'de-brief' (sorgu değil, dikkat edin) ediliyor. Burada övünerek bazı cinayetleri anlatıyor. Sonra elini kolunu sallaya sallaya gidiyor. MİT'ten maaş almaya devam ediyor. (...)

İşte bu noktada Yeşil geçmişte PKK'yi nasıl manipüle ettiğini anlatmak için bazı örnekler veriyor ve Musa Anter'i kendisinin öldürdüğünü övünerek anlatıyor.

Peki bunu anlatıyor da ne oluyor? MİT elemanları hemen meraka kapılıp Yeşil'e bu konuyla ilgili sorular mı soruyorlar? Hayır. Hiçbir şey olmuyor. MİT, Kürt yazar Musa Anter'le ilgili tek bir soru dahi sormuyor.

Aynı şekilde, Yeşil'in anlatımlarının tümü okunduğunda, yıllardır aranan bir dizi cinayetin zanlısı olan Abdullah Çatlı'dan söz açıldığında da MİT'in uzman elemanları kollarını kıpırdatmıyorlar. Şaşırnak ne kelime, söylenenleri yadırgamıyorlar bile.

Yine Yeşil'in anlatımları arasında Emniyet Genel Müdürlüğü'nün en önemli birimlerinden birinin, Özel Harekat Dairesi'nin başındaki bir insanın (İbrahim Şahin) çeşitli işadamlarını haraca bağladığı, o işadamlarının da 'vergisi' adı verilen bu paraları çeşitli rütbeli polisler aracılığıyla gönderdiklerini, bu paralardan kendisinin de nasiplendiğini anlatıyor. Yine tık yok. Kimse yadırgamıyor anlatılanları, bu işte bir acayiplik var, diye düşünmüyorlar.

Hep MİT'in üstüne gidiyordum gibi oldu ama eldeki belge bunu yapmamı kolaylaştırdığı için böyle yazıyorum. Yoksa polis teşkilatında da, jandarmada da durum farklı değil.

Kimse kimseden daha temiz ya da daha kirli değil anlayacağınız. (...)

Bir de bu 'ifade' ya da 'bilgi notu' ve içerdiği bilgiler bunca yıl ortaya çıkmıyor, zamanında hukuki sonuç doğurma ihtimali varken hiçbir işlem yapılmıyor...

(İsmet Barkan/Radikal, 13 Temmuz '00)

(...) İsrail'den getirilen biri **Susurluk** kazasında, diğeri Çatlı'da, üçüncüsü Nurettin Güven üzerinde bulunan kayıp silahlarla ilgili olarak, mahkeme talebi üzerine yapılan idari soruşturmada **Mehmet Ağar**, müfettişlere, "Korkut Eken'e genel müdürlüğüm sırasında gizli bir görev verdiğim ve bahse konu silahların bu amaçla kullanıldığı tarafımdan bilinmektedir; konu TCK'nın 132-137. maddelerinde yeralan devlet sırrı kapsamındadır" demişti. (...)

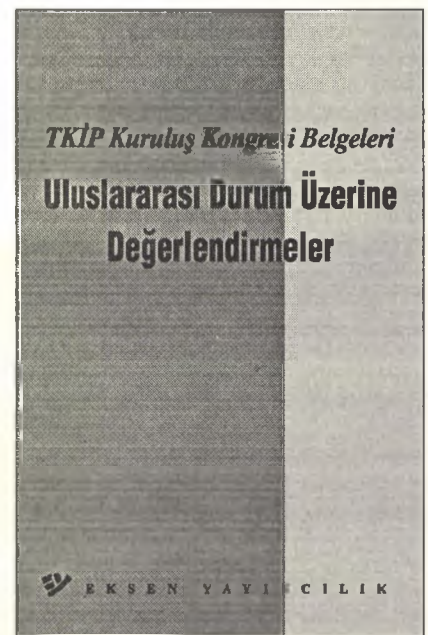
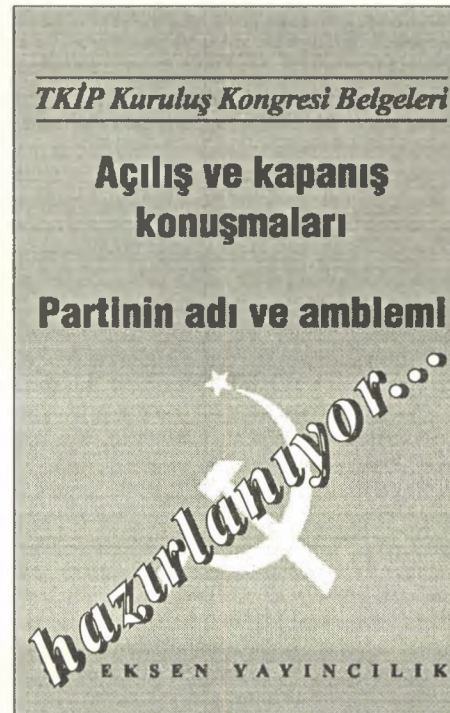
Mehmet Ağar'ı, Emniyet Müdürlüğü'nü siyasi ve idari açıdan sorumsuz kılan, suçtan ve cezadan muaf tutan "**devlet sırrı**" bugün de tayin etmeye devam ediyor. DGM savcısı örneğin; kayıp silahlar için bazı polisler hakkında 18 yıl hapis cezası istemesine karşı, Ağar'ı mahkemeye ifadeye bile getirtemiyor, "**devlet sırrı nedir**" sorusunu değil sormak, telaffuz bile edemiyor, suç örgütünün tepesine ulaşmayı aklına bile getiremiyor. Ve Susurluk çetelerinin onlarca, hatta yüzlerce tetikçisi, üst düzey amiri görevlerini sürdürüyor. (...)

Birkaç gündür **Mehmet Eymür**'ün internetteki sitesinde yayınlanan, basının pek yüz vermediği Yeşil'in MİT ifadesi buna bir örnek. Susurluk kazasından bir yıl önce alınan bu ifadenin bugüne kadar yargıya intikal etmemiş olması, ifadeyi alan birimlerin suç ortaklığının en açık delillerinden birisi. Bu yönüyle ifade "**devlet sırrı**"nın içeriğini tutan en net ışık. (...)

Bunlarda Yeşil'in, **MİT** ve **JİTEM**'in, çeşitli subaylarla giriştiği eylemleri, Musa Anter cinayetini, ikamet ettiği jandarma lojmanlarını, görüştüğü genarelleri, Ağar, Çatlı ve İbrahim Şahin'le ilişkilerini, bu kişiler arasında dönen para musluğunu göreceksiniz. "Devlet sırrı"nın ne olduğunu anlayacaksınız...

(Ali Bayramoğlu/Yeni Binyıl, 12 Temmuz '00)

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1789 Fransız Devrimi

Büyük Fransız Devrimi'nin 200.yılıni yaşıyoruz. Büyük devrim, bu vesileyle, insanlık tarihinde gerçek bir ilerlemeye yol açmış her devrim gibi, hakettiği ilgiyi fazlasıyla görüyor. Konuşuluyor, tartışılıyor, üzerine yeni şeyler yazılıyor ve söyleniyor, değişik bakış açılarıyla ele alınıyor, yeniden değerlendiriliyor, yargılanıyor, övülüyor, yeriliyor ve dahası, tüm bunlar yalnızca devrimin yaşandığı ülkede değil, tüm dünyada yapılıyor. Devrimin ülkesi Fransa'da ise, yanısıra, büyük ve resmi törenlerle kutlanıyor.

Fransız Devrimi burjuva devrimlerin ilki değildir. 1648 İngiliz Devrimi kendisini neredeyse 150 yıl öncelikle. Eğer buna rağmen yeni bir çağın, burjuva devrimler çağının başlangıcı olduysa ve böyle kabul ediliyorsa, bu, yalnızca ulusal planda değil, evrensel planda da etkili olması, başlangıçta hiç değilse Avrupa ölçüsünde büyük dönüşümler dönemi başlatmasındandır. O yalnızca köhnemiş feodal Fransa'yı değil tüm Avrupa'yı sarsmış, burjuva demokratik devrimlere büyük bir itilim kazandırmıştır. İlkelerini, ideallerini, "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" olarak ünlenen şiarlarını dünya ölçüsünde yaymıştır. Özetle, Fransız Devrimi insanlığın gördüğü ve de göreceği burjuva devrimlerinin en büyüğü ve en görkemlisi olmuştur.

Tarihe materyalist açıdan bakan marksistler, Fransız Devrimi'ne kendi tarihsel koşulları ve misyonu çerçevesinde hakettiği değeri daha başından ve her zaman vermişlerdir. Burjuva devrimini tüm sonuçlarına vardiran en köklü girişim ve dahası, bunu geniş halk yığınlarının yaygın, militan ve inisiyatifli katılımına borçlu olduğu için de bu büyük devrime ayrı bir ilgi göstermişlerdir. Fransız Devrimi'ne gerçek anlamını kazandıran, onu doruğuna çıkaran ve tüm sonuçlarına vardiran, tüm bunları da burjuvaziye rağmen ve alt sınıflara dayanarak gerçekleştiren Jakobenler, hep ve hala burjuvazinin nefretiyle karşılanırken, devrimci proletarya kendini bu devrimci girişkenliğin çağdaş mirasçısı saymıştır. Kendi tarihsel ve sınıfsal konumunu, koşullarını ve misyonunu jakobenlerinkiyle bir an bile karıştırmaksızın, bu mirası, burjuvazinin ve gericiğin tüm saldırılarına karşı da savunmuştur.

Fransız Devrimi, eşitlik, özgürlük ve kardeşlik gibi parlak ideallerle gerçekleştirilmişti. Ama gerçekleştirdiği ölçüde, tüm engellerden kurtararak gelişmesine yol açtığı burjuva toplumun, bu evrensel ideallere ne denli yabancı olduğunu da göstermiş oldu. Fransız Devrimi, yeni bir azınlık ve sömürücü sınıf olarak burjuvazinin tam ve sınırsız egemenliğinin koşullarını yaratmaktan öteye gidemedi ve bir burjuva devrim olarak gidemezdi. Baskı, sömür, eşitsizlik, kölelik bu kez burjuva biçimi içinde vücut buldu. Eşitlik, yasa önünde burjuva eşitliğinin sınırlarını aşamadı. Özgürlük, sermayenin işgücünü dilediğince sömürme özgürlüğü olarak gerçekleşti ve bu biçimiyle, gerçekte, sermaye egemenliğine dayalı yeni bir köleliğin temeline dönüştü. Kardeşliğe gelince, devrimin yarattığı yeni toplum, daha devrimin ilk anlarında yeni kanlı sınıf çatışmaları ortamında buldu kendini.

Devrimin ürünü burjuva Fransa, modern tarihin en sert sınıf savaşlarına sahne olmakla kalmadı, 19.ve 20.yüzyılın en büyük sömürgeci imparatorluklarından da biri oldu.

Fransız Devrimi'nin idealleri ve bu devrimin insanlığı kazandırdıkları konusunda, 200.yıldönümü de vesile

edilerek hayli gürültülü bir propaganda yürütülüyor. Kaderini artık bütünüyle Batı burjuvazisinin kaderiyle birleştiren ve onunla tam kaynaşma çabası içinde bulunan modern revizyonizm bu propagandaya aktif güç katıyor, yaşadığı çürüme ve çözülme ile de onu kolaylaştırıyor. Burjuva ideologları, eski sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyonların sonuçlarını gerekçe göstererek, Ekim

Devrimi'nin ilke ve ideallerini gözden düşürmeye, bunun karşısında Fransız Devrimi'nin şahsında burjuva toplumun ilke ve ideallerini yüceltmeye çalışıyorlar. Ekim Devrimi ideallerinin boşluğunu, oysa burjuva toplumunda vücut bulan Fransız Devrimi ideallerinin 200 yıldır yaşadığı ve hep yaşayacağını övünçle ilan ediyorlar.

Fransız Devrimi burjuva devrimleri dönemini başlatmıştı. Burjuva devrimleri ise kapitalizm egemenliği dönemini. Burjuva devrimleri tarihe gömdükleri feodal toplumun niteliğini değiştirmiş, baskı, sömür, özel mülkiyet, küçük bir azınlığın büyük bir çoğunluk üzerindeki egemenliği ilkelerine dayalı özünü ise korumuşlardı.

Oysa proleter sosyalist devrimler dönemini başlatan Ekim Devrimi, insanlık tarihinde ilk kez olarak her türlü baskının, eşitsizliğin, köleliğin temeli olan özel mülkiyetin ve özel mülkiyete dayalı sömürünün biçimini değil, kendisini hedef almıştı. Sınıf ayrıcalıklarını değil, sınıfların kendisini kaldırmayı amaçlamıştı. Burjuva toplum koşullarında, boş birer laf olarak kaldıkları bizzat Fransız Devrimi'nin sonuçlarıyla kanıtlanmış eşitlik ve özgürlük idealleri, ancak ve ilk defa olarak Ekim Devrimi'yle vücut bulmuşlardır.

Fransız Devrimi'nin yarattığı burjuva toplumu baskının, sömürünün, eşitsizliğin, yoksulluğun, sefaletin, fiziki ve manevi çürümenin, savaşların, ulusal düşmanlıkların, ırkçılığın, sömürgeciliğin, emperyalist köleliğin, faşizmin ve daha nice kötülüklerin dünyası oldu.

Bir kötülükler dünyası olan burjuva toplumu bugün artık yalnızca nefrete layıktır. Fransız Devrimi bir tarihsel zorunluluk olarak bu aşağılık toplumu doğurdu. Ekim Devrimi de, aynı zorunlulukla bu toplumun ortadan kalkacağını gösterdi. Fransız Devrimi'nin bazı soyut ideallerinin ancak bu yolla gerçeklik kazanabileceğini de kanıtladı.

Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik Fransız Devrimi'nin 200 yıl önceki sloganlarıydı. Gerçek özgürlük, gerçek eşitlik ve gerçek kardeşlik ancak Ekim Devrimi idealleri temelinde varedilebilir.

200 yıl sonra bugün bu her zamankinden daha açık bir gerçektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rentex.org>

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.

(Ekim, Sayı: 22, Temmuz 1989)

YTÜ öğrencileri ile yayınlarımız üzerine konuştuk...

Görüşler, öneriler, eleştiriler...

- Gazetemize ilişkin olumlu ve olumsuz eleştirileriniz nelerdir?

O: Tespitleri doğru sayılabilir. Benim gözlemlerimle paralellik taşıyor. Dil olarak biraz sert, insanları direk eyleme çağıran bir dili var. İnsanların eyleme çağırılması konusunda diyeceğim birşey yok, ama zamanın doğru tespit edilmesi gerekiyor. Bugün süreç olarak zamanlamayı uygun bulmuyorum.

Kendini devrimci olarak lanse edenlerin bile paçalarından bireysellik damlıyor. Genelde eylemler üzerine yazılar var.

Orta sayfaları beğeniyorum. Parti programı ile ilgili yazıların yazılması güzel. Çünkü partiyi merak eden kolayca bilgi edinebiliyor.

- E.G'ye ilişkin olarak?

D: Ülkenin değişik üniversitelerindeki çalışmalar hakkındaki bilgilerin yeralması güzel, fakat çok fazla yorum içeriyor.

Eleştiriler fazla yeralıyor. Başka siyasetler fazla eleştiriliyor. Haberler daha sade olmalı. Teorik yazılar arttırılırsa daha iyi olur. Genel olarak anlaşılır bir dili var.

"Böyle bir gazete sınıfın en geniş kesimlerine daha yaygın ulaştırılmalı"

- K.B'ye ilişkin?

U: İşçi röportajlarının fazla olması iyi, teorik yazıların arttırılması daha iyi olur. Gençlikle ilgili haberlerin de yer alması gerekiyor. Anlaşılır bir dili var.

B: Bazı yazılar fazla hantal oluyor. Orta sayfa hariç diğer yazılar daha kısa tutulmalı. Verilecekler daha özlü verilmeli.

Tarihten alınan devrimci kişilik örnekleri çok iyi oluyor. Tarihsel deneyimlere daha fazla yer verilmeli.

Pratik alanda yapılan çalışmaların aktarılması güzel. İnsanı motive ediyor.

Son sayılarda gençliğe bir sayfasının ayrılması güzel. Kitap tanıtımlarının olması iyi. Klasiklerden de bölümler aktarılabilir. Böyle bir gazete sınıfın en geniş kesimlerine daha yaygın ulaştırılmalı.

- EG'ye ilişkin düşünceleriniz...

B: Teorik yazılara az yer veriliyor. Gençliğin teoriye olan eğilimi düşünüldüğünde, bu tür yazılara daha fazla yer verilmeli.

Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız!

Sermaye devleti tarihi boyunca, işçi ve emekçilere, onların aydın, devrimci ve demokrat temsilcilerine karşı katliamlara başvurmuştur. Bugün de bunları devam ettirerek korku ve yılgınlık yaratmaya çalışıyor. Bu sayede çürümüş ve yıkılmaya yüz tutmuş iktidarının tarihi sonunu geciktirmeye çalışıyor. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta ve Gazi'de gerçekleştirdiği toplu katliamlar hala hafızalardadır.

Devlet son yıllarda ise işçi ve emekçilerin öncüsü devrimci tutsaklara yönelik bir saldırıya yönelmiştir. Diyarbakır, Buca, Ümraniye'de ve son olarak Ulucanlar'da devrimci tutsakları katletmişlerdir. Onlarcasını yaralayıp işkence yapmışlar, ölümcül hastalıklara sebebiyet vermişlerdir. Hala yaralıların ve ölümcül hastaların tedavileri yapılmamaktadır. Bütün bunlarla yetinmeyen işkenceci katil devlet, ölüm hücrelerini yaşama geçirerek tutsakların iradelerini teslim almayı, inançlarını zayıflatarak sessizce imha etmeyi hedefliyor. Bu saldırıda asıl amaçlanan ise, işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesinde seslerini

boğmak, en ufak bir kıpırdanışta ölüm hücreleriyle tehdit ederek sessizleştirmek, köleleştirmek, dikensiz gül bahçesi yaratarak sömürü düzenini devam ettirmektir. Amaçlarına ulaşmanın yolunun, devrimci tutsakları ölüm hücrelerine kapatmaktan geçtiğini biliyorlar.

Fakat bu kan emicilerin hesaba katmadığı bir gerçek var. Devrimci tutsaklar bedel ödeyerek kazandıkları mevzileri bedel ödeterek koruyacaklardır. İşte bu kan emicileri daha da saldırganlaştıran, devrimci tutsakların devrime olan inancı, işçi ve emekçilere olan bağlılıkları, insanın insanca yaşayacağı özgürlükler dünyasına olan sevdalarıdır. Ulucanlar katliamcılarının korkuları, devrimcilerin kararlılığı ve inançlarının yıkılmazlığı karşısında gün be gün büyümektedir. Şunu bilsinler ki, onların hiçbir çabası bu çürümüş ve kokuşmuş düzenlerinin yıkılışını engellemeyecektir.

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz!

Kırşehir'den bir komünist

Esenyurt'ta yaşamak!...

Esenyurt'ta on yılı aşkın bir süredir ikamet eden ve metal sektöründe çalışan bir işçiyim. İstanbul'un tüm işçi ve emekçi semtlerinde yaşanan sorunlar bu bölgede de yaşanmaktadır. Kültürden eğitime, sağlıktan altyapı yetersizliğine kadar yaşamın her alanında bir yığın sorun var Esenyurt'ta.

Kültürel yozlaşma her alanda olduğu gibi biz işçi ve emekçilerin semtlerinde de yoğunlukla yaşanmaktadır. Bölgede ağırlıklı olarak Doğu ve Güney Doğu'dan ekonomik nedenlerle göçeden veya göçe zorlanan işçi-emekçiler oturmaktadır.

Kültürel faaliyetlerin hemen hemen hiç olmadığı Esenyurt'ta derin bir kültürel yozlaşma yaşanmaktadır. Yaklaşık 250 bin işçi-emekçinin oturduğu bölgede her sokak başında birahane veya müzikhol ve her sokakta kahvehane bulunmaktadır. Yakın tarihte Nazım Hikmet Bulvarı açanlar, Nazım'ın adını bir semte veya bir bulvara vermek yerine, onun düşüncelerine sahip çıksalardı veya Nazım'ın ezilen ve sömürülen sınıfa bakış açısıyla hareket etselerdi, bu bölgede en azından bir kütüphane açar, N. Hikmet'in eserlerini Esenyurtlulara okuma fırsatı verirdi.

Oysa onlar, kültürel çürümenin yolunu açacak, her yönüyle işçi-emekçileri yozlaştıracak imkanlar yarattılar. Öte yandan Esenyurt'a 1 km uzaklıkta, Esenkent ve Boğazköy gibi, her türlü konfora sahip iki kent yaratarak, sermayenin hizmetine sundular.

İşçi-emekçilerin oylarıyla yönetime gelenlerin kime hizmet ettikleri açıktır.

Esenyurt'ta altyapı yetersizliği ortadadır. Adeta beton yığını görünümündedir. Çarpık yapılaşma ve emlak mafyasının planlamasından oluşan bir semttir. Mahallelerin çoğunda yeşil alan bırakılmamış, her taraf parsellenerek satılmıştır. Öte yandan, salt seçim zamanları alelacele yaptırılan asfalt ve kaldırımlar, doğru dürüst kanalizasyon olmadığı için, 2-3 ayda bir bozulmaktadır. Ulaşım sorunu ise biz işçi-emekçiler için başlı başına bir sorun. Yarım saatte bir geçen İETT otobüslerine insanlar birbirini ezmesine dolmaktadır. 15 kişilik minibüslere 20-25 kişi doldurulmakta, ücret artışı nedeniyle ise binilemez hale gelmektedir. Topkapı-Esenyurt arası 600 bin lira. 80 milyon asgari ücret alan bir işçi 29 milyonu sadece yola ödemek zorundadır.

Belediyelerde temizlik işleri özelleştirilerek taşeron şirkete devredilmiş, mahallelerin her yanı çöp yığını haline gelmiştir. Çöp bidonları haftada ancak 1-2 defa alınmaktadır. Fakat aynı belediyenin yönetiminde olan Esenkent ve Boğazköy'de, her sabah çöpün alınmasının yanı sıra, son teknolojiyle donatılmış makinalarla sokaklar yıkanmaktadır.

Eğitimde bütün işçi-emekçi semtlerinde yaşanan sorunlar bu semtte de yaşanıyor. Sermaye, çocuklarımızın okuma hakkını da elinden almaktadır. 8 yıllık eğitim sistemiyle eğitimin düzeyini yükselteceğiz diyenler, bugün katkı payı, kayıt parası, harç vb. gibi ödemelerle eğitimi paralı hale getirmişlerdir. Zor kanaat geçinen bizler, çocuklarımızı değil üniversitede okutmak, ilkökulda bile okutamaz durumdayız. Çocuklarımızın birçoğu, aile bütçesine katkı için, 10-12 yaşlarında çalışmak zorunda kalmaktadır. Çünkü asgari geçim standardının 500 milyonun üstünde olduğu, asgari ücretin ise 80 milyon olduğu bir sistemde yaşamaya çalışıyoruz.

Bizi bu koşullar altında yaşamaya zorlayanlar, bizlerin seçtikleridir. Onlar, yani sermayenin uşakları, bizleri seçimden seçime hatırlarlar. Sermaye bizi ücretli köle olarak görür. Yönetime gelenler de onların temsilcileridir. Onlar biz işçi ve emekçilere değil, sermayeye hizmet ederler. Yaşadığımız kapitalist düzende başka türlü olması da mümkün değildir. Alternatifi ise işçi-emekçi iktidardır. Bu da ancak bizlerin birlikte mücadelesiyle gerçekleşecektir.

Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim!

Kapitalizme karşı sosyalizm!

Esenyurt'tan bir metal işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

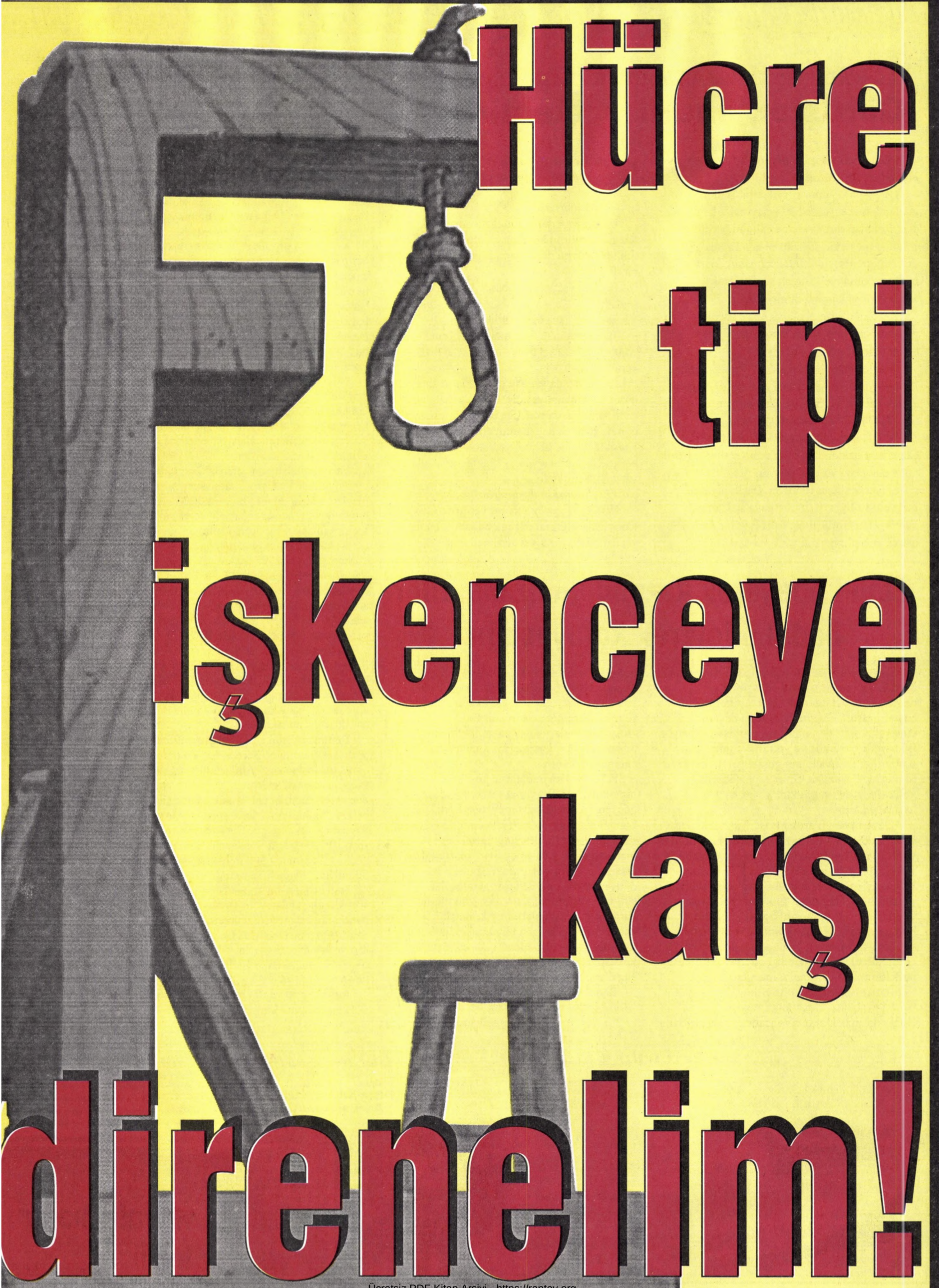
Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: 3002991-8 * TL için: 0079219-2
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için: 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Hücre

tipi

işkenceye

karşı

direnelim!